

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Büyü, kan bağından güçlü müdür?

YABANILAR

Eleanor Glewe

Rivka, büyü gücüne sahip Kasirlerden biri ve önemli bir elçinin kızıydı. Ama bir sır saklıyordu: eskiden bir ikiz kardeşi vardı. Arik. Arik büyü sınavından geçemeyince hükümet onu “yabani” ilan etti, onu evinden uzaklaştırıp büyü gücü olmayan bir aileye evlatlık verdi. Artık öz anne-babası ve kardeşiyle iletişim kurması bile yasaktı. Rivka’dan da Arik hiç varolmamış gibi davranması bekleniyordu.

Ama Rivka ikiz kardeşini unutmayı asla kabul etmedi. Her şeyini –babasını, arkadaşlarını, hatta özgürlüğünü– kaybedeceğini bilse bile Arik’i bulmakta kararlıydı. Yeni keşfetmeye başladığı büyü gücü ve kardeşine olan sevgisi dışında hiçbir şeyi yoktu. Onu bulsa bile bir araya gelebilecekler miydi?

Çeviren: Olcay Boynudelik

kirmizikedi.com

/kirmizikeditap

/krmzkeditap

/kirmizikedi yayinevi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranterey.org>

Eleanor Glewwe

Washington'da doğup Minnesota'da büyüdü. Swarthmore Üniversitesi'nde dilbilim, Fransızca ve Çince alanında öğrenim gördü, müzik kütüphanesinde bestecilerin biyografilerini düzenleme ve iğne iplikle nota kâğıtlarını ciltleme işlerinde çalıştı. Çello çalıyor, Los Angeles'ta lisansüstü öğrencisi olarak hayatına devam ediyor. Yazarla ilgili daha fazla bilgi için eleanorglewwe.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Olca Boynudelik

İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Yeditepe Üniversitesi'nde okutman olarak çalışıyor. Kırmızı Kedi'den çıkan çevirileri: Sylvia Plath, *Johnny Panik* ve *Rüyaların Kutsal Kitabı*; Necib Mahfuz, *Kahire Modern*.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 890
Çocuk ve Gençlik Kitapları: 236

Özgün adı: *Wildings*

Yabaniler

Eleanor Glewwe

Çeviren: Olcay Boynudelik

© Eleanor Glewwe, 2016

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2016

Yayın Yönetmeni: Enis Batur

Editör: Alkım Özalp

Kapak Çizimi: Manuel Şumberac

Kapak Uygulama: Gökçen Yanlı

Grafik: Yasemin Çatal

Bu kitabın Türkçe yayın hakkı Viking Children's Books, an imprint of Penguin Young Reader's Group, a division of Penguin Random House LLC ve Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tarutım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Mart 2018, İstanbul

ISBN: 978-605-298-248-8

Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Asya Basım Yayın Sanayi Tic. Ltd. Şti.

Tevfikbey Mah. Halkalı Cad. No: 162/7 Küçükçekmece/İSTANBUL

Tel: 0212 693 00 08 Sertifika No: 36150

Kırmızı Kedi Yayınevi

Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

YABANİLER

Eleanor Glewe

Çeviren: Olcay Boynudelik

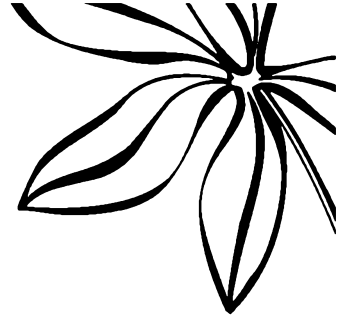

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nathaniel için...

*** Metindeki yabancı sözcüklerin anlamına en arkadaki sözlükten bakabilirsiniz.**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tren raylar boyunca son sürat giderken yüzümü pence-reye yasladım. Dümdüz kırlar ufka doğru uzanıyordu, arada yalnızca kara dalları hâlâ çıplak olan birkaç eğri büğrü ağaç vardı. Tarlalar yer yer karla kaplıydı. Bu boş kır manzarasında görececek hiçbir şey yoktu ama gözlerimi alamıyordum. Dört karanlık yılın ardından sonunda Ashara yolundaydım.

“Çellona dikkat et Rivka,” dedi babam, karşımdaki kadife koltukta okuduğu gazetesinden başını kaldırmadan.

Çello kutumun sapına asıldım. Hamallar onu bavullarımızla beraber bagaj bölümüne koymak istemişlerdi. Babama birçok Atsanlı büyücünün aletlerini onlara güvenle emanet ettiklerini söylemişlerdi ama babam aldırış etmemişti. Kendi flüt kutusu da yanında duruyordu.

Tekdüze tarlaların ve kirli kar yığınlarının yanıımızdan hızla geçmesini istiyordum ama çarklardan gelen motor sesleri giderek yavaşladı. Trenin düdüğü uzun bir çığlık attı. Neden duruyoruz?

Babam kafasını kaldırdı. “Sınura ulaştık.”

Yüreğim hop etti. Atsan’dan Ashara’ya geçmek üzereydik. Birazdan, dört yıldır ilk defa kardeşimle aynı şehir

devletinde olacaktım. Patlayacakmışım gibi hissediyordum, içimden coşku ve hasret fışkırıyordu ama pencereden sakın sakın dışarı bakmaya özen gösterdim.

Babam başüstü bagaj bölmesindeki evrak çantasından pasaportlarımızı çıkardı. Sınır kontrolü birinci sınıf kompartımanlara gelene kadar bir süre bekledik. Sonunda, siyah üniformalı bir görevli kompartımanımıza girdi.

“Büyükelçi Kadmiel,” dedi Ashara aksanıyla, babamın karşısında neredeyse yerlere kadar eğilerek. Babamın pasaportunu incelerken merakla onu izledim. Nasıl olurdu, bu adam Kasir’di? Ama herkes üniforma giyebilirdi, ayrıca Meclis dağıtıldığından beri Ashara’da o kadar çok şey değişmişti ki sanırım artık her şey mümkündü. Halanlar bile sınırda pasaport kontrolü yapabiliyordu.

Bunların hepsi formaliteydi. Evraklarımızın tam olduğu belliydi. İstasyondaki herkes Ashara’nın yeni Atsanlı büyükelçisinin bu trenle geldiğini biliyor olmalıydı. Ama memurun görevini yapması gerekiyordu, o yüzden babamla işi bitince, ona pasaportumu uzattım.

“Teşekkürlerimi sunarım Gadin Kadmiel,” dedi.

Çok büyümüşüm gibi hissederek başımla selamladım. Artık bir büyükelçinin kızıydım.

Tren tekrar hareket etmeye başladı ve kalp atışlarım çarkların ritmik tıkırtısı ile beraber hızlandı. Ashara’ya gelebildiğime inanmakta güçlük çekiyordum. Ne kadar yaklaştığımı fark edince ellerim karıncalandı. Annemin öldüğü geceden beri Ashara’ya gitmeye kararlıydim, ama en azından ortaokulu bitirmeden o kadar uzağa tek başıma seyahat edebilme olasılığını hiç aklıma getirmemiştim. O nedenle, birkaç ay

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

önce babam bir akşam yatak odamın kapısını tıklattığında şansın kapımı erken çaldığını bilmiyordum.

“Gir,” dedim, midem kasılıyordu.

Kapı ardına dek açıldı, babam çalışma masama yaklaştı. Önümde açık duran müzik parçasına eğdiğim kafamı kaldırmadım. Babamın notaları incelediğini, sihrin yapısını, büyünün derin anlamlar kazanması için her bölüme eklenmiş ayrıntıları gözden geçirdiğini biliyordum.

“Rivka, sana haberlerim var,” dedi sonunda.

Neşesiz ses tonu kafamı kaldırmama sebep oldu. Neden bu kadar ciddi çıkıyordu ki sesi, anlayamıyordum, yoksa... yeniden mi evlenecekti?

“Ashara’ya büyükelçi olarak atandım,” dedi babam.

Yanlış duyduğuma emindim. “Nereye?”

“Ashara,” dedi tekrar. Tepkimi mi ölçüyordu? Ashara bana hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmak zorundaydım.

“Bu harika baba.” Sesim mekanik çıkıyordu. Ashara’ya gitmek için can attığımı belli edemezdik ama beni bırakıp gidebileceğini düşünmesine de izin veremezdik. “Yani bu Ashara’ya taşınacağımız anlamına mı geliyor?”

“Taşınmak zorunda kalmak seni çok üzer mi?” diye sordu.

“Bilmem.” Yüzüne bakmak için doğruldum. “Ne zaman başlayacaksın?”

“Baharda, sen Heshom’a başlayacağın sıralarda.” Babamın bakışları hâlâ masamda duran seçkin ortaokuldan gelen zarfa takıldı. İçinde geçen hafta aldığım kabul mektubu vardı.

“Seninle Ashara’ya geleceğim,” dedim.

“Seni buradaki hayatından koparıp yabancı bir şehirde büyümeye zorlamak istemiyorum Rivka,” dedi babam.

"Biliyorsun sen doğduğunda Kiriz büyükelçiliğinden istifa etmiştim." Sözcükler dilinden kayarcasına yuvarlanıyordu, sanki doğan bir tek bendim.

"Artık büyüdüm baba. Seninle gelebilirim."

"Zaten bu yüzden kabul edebileceğimi hissettim, seni Atsan'da bırakabileceğimi bildiğim için," dedi babam.

Kalp atışlarım hızlandı. Beni de götürmesi için onu ikna etmek zorundaydım.

"Sen olmadan burada kalmak istemiyorum." Çok abartmamaya özen göstermem gerekiyordu, aksi taktirde bu ani aşırı bağıllığıma şaşıracaktı.

"Kız kardeşim sana göz kulak olacak," dedi babam. "Çoktan kabul etti."

Paniğe kapılmak üzereydim, ne diyeceğimi bilemedim. Beni dinlemiyordu.

"Tabii, Heshom'a yatılı kaydolursun," diye devam etti, "tatillerde yanuma..."

"Baba, seninle gelmeyi tercih ederim. Gerçekten."

Gözlerindeki şaşkınlığı fark ettim, ama bu hoşnut bir şaşkınlıktı.

"Görevim yıllarca sürebilir Rivka ve Atsan'ı sık ziyaret edemeyebiliriz. Seni arkadaşlarından uzaklaştırmak istemem."

İçimden homurdandım. Hangi arkadaşlar? Yüksek sesle, "Anlıyorum," dedim. "Yine de seninle gelmek istiyorum. Yeni yerler görmek istiyorum."

Soluğumu tuttum, çok ileri gittiğimden endişelendim ama babam biraz olsun kuşkulanmış görünmüyordu. Nere-deyse onaylar bir hali vardı.

"Çok iyi. Eminsen, benimle gelmen için ayarlamaları yapayım."

“Eminim baba.”

Başıyla onayladı. “Ashara’da Firem diye iyi bir Kasir okulu var. Seni oraya kaydettirmeye çalışacağım.”

Böyle dedikten sonra odamdan çıktı. Kapının kapandığını duyar duymaz sandalyemden fırladım. Ne yapacağımı şaşırdım. Kafesimden salıverilmiş gibi hissediyordum. En sonunda. *En sonunda*. Mümkün olabileceğini düşündüğümden yıllar önce Ashara’ya gidecektim.

Bir düdük sesi beni bugüne geri getirdi. Havadaki sayısız sihrin gerginliğinin, en son Atsan’da hissettiğim bir tür yapışkan ağırlığın ayırdına vardım. İki şehir arasındaki çorak kırlarda bu his yoktu ama şimdi trenimiz Ashara İstasyonu’na yanaşmıştı. Pencerenin dışındaki buhar, platformu belirsizleştiriyordu. Sonra bulut dağılırken gelenleri karşılamak için toplanmış insanlar görüldü. Herkesin üzerinde hâlâ siyah, yünlü kışlık paltolar vardı.

Çellomu usulca kaldırarak babamın peşinden vagondan çıktım ve dik basamaklardan dikkatle platforma indim. Kollarımı kutunun omuz saplarına geçirmek için durup onu sırtıma yerleştirdim. Babam insan kalabalığını yarararak ilerliyordu. Ona yetişmeye çalıştım ama çello kutumun alt kısmı her adımda bacaklarıma çarpıyordu. İstasyonun yüksek tavanlı bekleme odasından geçip kaldırımında durduk. Siyah arabalardan oluşan bir kuyruk, kaldırımın kenarından yavaş yavaş ilerliyordu. Farların ışığında parke taşlı sokak erimiş karlarla parıldıyordu. Arabalardan birinin yanında, kır sakallı ve sarkık kahverengi kasketli bir adam elinde *Büyükelçi Kadmiel* yazan bir kâğıt tutuyordu.

“Baba, bavullarımız ne olacak?” diye sordum.

Şoföre yaklaşıarak sabırsız sabırsız, “Arkamızdan gelecekler,” dedi.

Aletlerimiz arabaya yerleşince tren istasyonundan ayrılarak yola koyulduk. Güneş çoktan batmıştı, o yüzden de Ashara ile ilgili ilk gözüme çarpan şeyler gölgelerle belirsizleşmişti. Balkonlarına uzanan köknar dalları yeni yıl için budanmış sıra sıra, daracık kasaba evlerinin yanından geçtik. Hemen ardından zemin katlarındaki dükkânlarının kepenkleri gece için indirilmiş daha büyük binalar çıktı karşımıza. Yanımızdan gürüldeyerek birkaç araba geçti ama hiç insan görmedim, ta ki şoförümüz yeni bir sokağa girip de çılgılığı basıncaya dek.

Ön camdan dışarıyı görebilmek için öne eğildim. Önce ileride gördüğüm manzaraya pek bir anlam veremedim. Bir araba sokağın ortasına çapraz biçimde park etmişti. Bir dükkânın vitrini kırık. Siluetler hayaletler gibi oraya buraya ok gibi fırlıyor, ellerinden yanıp sönen renkli ışıklar fışkırtıyorlardı. Havada yeni açığa çıkmış büyüünün keskin kokusu vardı.

“Neler oluyor?” dedi babam merak içinde.

Şoförümüz gergin bir halde arabayı ileri doğru sürdü. Tekereklerimizin altında kırık camlar çatırdadı. Duran araçla dükkân arasından geçerken yandaki pencereye doğru kaydım. Hasar görmüş dükkânın önünde kalın, yün kazaklı, geniş omuzlu bir Halan duruyordu, elleri havadaydı. Karanlığın içinden iki adam daha belirdi, arkaları bana dönüktü, o kadar yakındılar ki kapıyı açsam onlara çarpacaktı. Tezgâhtar anlayamadığım sözcüklerle Kasir’e yalvarıyordu. Kafamı kaldırıp ikinci kat penceresine baktığımda kucağında bebek, yumruğunu ağzına bastırmış bir kadın gördüm. Korkusu bana da bulaştı.

“Neler?..” Babam bir şeylerin farkına varmış gibi duraksadı. Ama neyin?

Şoförümüz frene asılırken araba yalpaladı. İki vahşi bakışlı çocuk ön çamurluklarımızın etrafında uçuştı, dükkândan sokağın diğer tarafına ahşap kutular taşıyorlardı. Babalarının mallarını mı kurtarmaya çalışıyorlardı? Bir karaltı onların peşinden gidiyordu, ellerini öne doğru uzatmıştı, yüzü olması gereken yer kapkara, yoğun bir girdaptı. Kâbuslardan fırlamış bir yaratığa benziyordu. Bir bağırtı duydum ve ardından duman yükseldi, büyüünün keskin kokusu değil de gerçekten yanan bir şeyin kokusuydu bu. Arabamız hızla bloğun aşağısına doğru yol aldı.

“Dernek,” diye mırıldandı şoför. Bu söz ağzından küfür gibi çıkmıştı.

“Neler oluyor?” dedim.

“Hiçbir şey,” dedi babam.

“Hiçbir şey mi?” dedim, sesim yüksekti. “O adamın yüzü...”

“Gelişmiş bir maske hilesi,” dedi babam, bir sınıf dolusu öğrenciye bir sihri tanımlıyormuş gibi.

“Ama baba,” dedim, ikna olmamıştım. “O adamlar saldır...”

Babam, “Rivka,” diyerek uyardı. Sustum.

Yolun geri kalanında kimse konuşmadı. En sonunda, her birinde bir bayrak sallanan kireçtaşından evlerin sıralandığı geniş bir sokağa saptık. Atsan’ın koyu mavi zemin üzerine sarı yarım ayını ayırt etmeden önce Kiriz ve Tekova’nın flamlarını, Xana’nın siyah, gümüş rengi ile kırmızı çizgilerini ve Aevlia’nın çamını tanıdım. Şoför yeni evimizin önüne park edince babamla arabadan indik.

Elçiliğin dış kapısında bir kadın, elinde bir anahtarlıkla duruyordu. Babam kadar uzundu ama sırık gibi inceydi. Kömür rengi elbisesi, beyaz önlüğü ve topuzu, Halan hizmetli personelinin bir üyesi olduğunu gösteriyordu.

Şoför çellomu bagajdan çıkarıp bana uzattı.

“Teşekkür ederim,” dedim ona.

“Buyrun Gadin Kadmiel,” dedi hizmetçi. “Atsan elçiliğine hoş geldiniz.”

Çellomla eşikten geçerken bir başka teşekkür daha geveledim. Kışlık seyahat botlarım pırıl pırıl parlayan parke zeminde gıcırıyordu. Tavandaki avizede sürekli parıltıyan elektrik ışıkları yüzünden gözlerimi kısıtım.

“İyi akşamlar Gadin Kadmiel,” dedi Atsan aksanlı bir ses. İrkildim. Holde başka bir kadın daha vardı. Koyu renk, düzgün kaşları atmaca gibiydi ama yüz ifadesi nazikti.

“Adım Talya Liron,” dedi.

Adını anımsadım. Kurulun başkan yardımcısıydı ve eski elçi Atsan’a döndüğünden beri elçiliğin başındaydı. Artık babam burada olduğuna göre, başkan yardımcılığı görevine geri dönecekti.

“Tanıştığımıza memnun oldum sayın başkan yardımcısı,” dedim.

İçeri giren babamı selamlamak için ona döndü. “Umarım yolculuğunuz sorunsuz geçmiştir.”

“Öyleydi, en son bölüme kadar,” dedi babam. “İstasyondan dönerken bazı Dernek aktivitelerinin arasından geçtik.”

Başkan Yardımcısı Liron kaşlarını çatı. “İlk gecenizde can sıkıcı olaylara tanık olmanıza üzöldüm.”

“Bu tarz şeyler sık oluyor mu?”

Elbette Kasirler Ashara’da Halanların işlerine pek karışmazlardı. Atsan’da bu asla olmazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yeterince sık,” dedi babamın yardımcısı. “Bu Halanlar Kasir sokaklarında dükkân açmaya veya kendi mahallelerinde son derece iyi okullar olduğu halde çocuklarını Kasir okullarına göndermeye çalışmaktan vazgeçmeyecekler.”

Gözlerimi kırıştırdım, babamla aynı şeyden mi bahsettiklerini merak ettim. Sonra, dükkânları tahrip ediliyorsa bunun Halanların hatası olduğunu söylemeye çalıştığını anladım. Şimdi üzerinde düşününce, bir Halan’ın arabayla geçtiğimiz varlıklı bölgede dükkân sahibi olması tuhaftı.

“Biz gelene dek beklediğiniz için teşekkür ederim,” dedi babam, Başkan Yardımcısı Liron’a.

“Rica ederim, ne demek,” dedi paltosunu iliklerken. “İyi geceler sayın büyükelçi. Ashara’ya hoş geldiniz.”

Başkan yardımcısı nemli geceye doğru süzülürken, kadın hizmetli kendisini Kâhya İrit Yoram olarak tanıttı. Bizi merdivenden koridorlar ve ofis kapılarından oluşan bir labirent olan ikinci kata çıkardı. Burası hâlâ idari bölümün bir parçasıydı, babamın diplomatik personelle günlerini geçireceği elçiliğin resmi dairesiydi. Büyükelçinin konutuna çıkan merdiven, bir köşede gizlenmişti.

Merdivenin başında Gadi Yoram bir düğmeye dokununca üçüncü katın giriş salonuna elektrik ışığı doldu. “Yemek salonu ve oturma odası şu tarafta,” dedi koridorun ilerisini işaret ederek. “Yatak odaları üst katta. Siz gelmeden önce havalandırılıp hazırlandı.”

Babam hoşnut bir biçimde başıyla onayladı. “Rivka, git de bir oda seç. On beş dakika sonra burada buluşalım. Bu gece dışarıda yiyeceğiz.”

Çello kutumu tekrar yüklenerek yorgun argın dördüncü kata çıktım. Tırmanırken babamın Gadi Yoram’a

yemeklerimizi kaçta yiyeceğimiz ve diğer dünyevi, evle ilgili konularda verdiği direktifleri duyabiliyordum. Çok geçmeden sesleri duyulmaz oldu. Konut ürkütücü biçimde sessizleşti. Bir an için Arik büyücü olsaydı ve annem ölmeseydi her şeyin ne kadar farklı olabileceğini hayal etmeye koyuldum. Bu gece hep birlikte elçiliğe taşınıyor olabilirdik, annem neşe içinde odadan odaya koşturuyor, eşsiz duvar kâğıtları veya etkileyici bir dişi şamdan karşısında hayranlıkla haykırıyor olabilirdi, Arik ve ben bize en uygun odaları bulana dek yatak odalarını tek tek inceliyor olabilirdik. Bu hayal kayboldu ve ben sessiz koridorda yarım düzine kapalı kapının karşısında yapayalnız kaldım.

Babamın talep edeceği en geniş yatak odasını belirleyip onun en uzağındaki odayı seçtim. Beyaz çarşaflar ve gümüş işlemeli mavi örtüsüyle yatak daha yeni yapılmıştı. Şifonyerin üstünde oval bir ayna asılıydı ve kalın kışlık perdelerin arkasında, pencere içindeki oturma bölümü sokağa bakıyordu.

Birkaç dakika sonra yemek için babamla yürüyerek çıktık. Bahar daha yeni geldiğinden gece soğuktu ve ben babamın hızlı adımlarına yetişmek için koştururken ellerimi yün paltomun ceplerine soktum. Restoran pencerelerinin ılık parıltısı davetkâr görünüyordu.

Garson, boyalı bir paravanın arkasına yerleştirilmiş bir masaya doğru bize eşlik etti. Diğer müşteriler bizimle hiç ilgilenmedi. Sanırım siyah paltolarımızla hemen ortama uyum sağlamıştık. Şu ana kadar Ashara'nın Atsan'a çok benzediğini görmek biraz hayal kırıklığı yaratmıştı. Ancak garsonumuz menüdekileri sayınca, aksanı bana yabancı bir ülkede olduğumuzu hatırlattı.

Yemeğimizi beklerken babam hemen okul üniforması provası ve Firem'deki derslerimi seçmem konusunda sıkıcı konuşmalarına başladı. Dikkatle onu dinliyormuşum izlenimini vermek için gereken anlarda başımı sallıyordum. Aslında, Arık'i aramaya ne kadar çabuk başlayabileceğimi bulmaya çalışıyordum.

Babam abuk sabuk konuşmayı bıraktığında araya girip "Dernek nedir?" diye sordum.

Soruma şaşırmış görünmüyordu. "Uyum ve Ahenk Derneği, Ashara kent konseyidir," dedi.

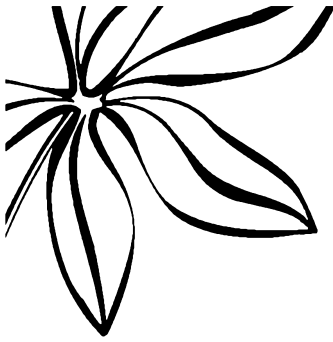
"Senin Atsan'daki kulübün gibi mi?" Evimizdeyken babam kendi konumundaki diğer adamlarla ayda bir kez bir otelde toplanıp yemek yer ve politika konuşurdu. Bununla, elçiliğe gelirken bu gece yolda tanık olduklarımız arasındaki bağlantıyı kuramadım.

Ama babam başıyla onayladı. "Onun gibi bir şey. Dernek barışı korumak ve sosyal ahengi sağlama çabasında."

Dükkân camlarını indirmek bana pek de barışı korumak gibi görünmüyordu ve babam benim şüphe duyduğumu hissetmiş olmalıydı ki, "Birileri sorun çıkaranlara haddini bildirmeli Rivka. Eğer hükümet sosyal problemlerle başa çıkamayacak kadar iradesizse, meselelerin icabına bakmak vatandaşlara düşer," diye ekledi.

Tam o sırada garson tavşan yahnisi ve fırında patates ile beraber bir sürü kırmızı şarapla çıkageldi. Babam kendi kadehinden sonra, beni şaşırtarak bir tane de bana doldurdu. Kadehini kaldırdı.

"Ashara'ya hoş geldin Rivka."

2

Sabahleyin terzi Firem üniformalarım için ölçülerimi aldıktan sonra elçiliği keşfe çıktım. Diğer yatak odaları, eski elçilerin ve ailelerinin hatıralarıyla doluydu: kuş kafesi biçiminde bir çocuk kitaplığı, taş koleksiyonu, kullanılmış bir dürbün. Üçüncü kata inerken merdivenlerin nerelerde gıcırdadığına baktım, böylece sonradan sessizce nasıl inip çıkacağımı bilecektim. Daha sonra koridordan müzik odasına daldım. Fildişinden tuşları olan kuyruksuz bir piyano duvara dayalıydı. Köşede küçük yazı masasının yanında bir gramofon duruyordu, masanın üzerindeki boş kâğıt tomarı, bir büyücünün sihirlerini yaratmaya başlamasını bekliyordu.

Üçüncü katın geri kalanı babamla kahvaltımızı ettiğimiz yemek odası, oturma odası, kütüphane ve çalışma odasından oluşuyordu. Hırsız gibi ikinci kata indim. Dün gece karanlık olan ofisler bugün pırıl pırıl aydınlatılmıştı. Yarı açık bir kapıdan gözüme siyah takım elbiseli bir elçilik çalışanı ilişti ama aceleyle yürüyüp halı kaplı basamaklardan idari bölümün birinci katına indim.

Babamın ve Başkan Yardımcısı Liron'un ofislerini geçince, kocaman bir oturma salonu buldum. İpek kaplı divanların ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

berjer koltukların arasında alt rafları kitap dolu küçük seh-palar vardı. Bir sehpanın önünde diz çökünce, bir ansiklo-pedi ile abanoz renkli bir kitap desteği arasında kalmış gezi rehberi gözüme çarptı. Kitabın adı *Yürüyüşçüler için Resimli Ashara Rehberi*'ydi. Otuz yıl öncesine ait bir kitaptı ama onu bulduğum için heyecanlanmıştım. Arik'i aramaya olabildi-ğince çabuk başlamam lazımdı. Kitap bölgelere ayrılarak ha-zırlanmıştı. Birkaç sayfada bir şehrin sembolü haline gelmiş yerlerin çizimleri vardı: İkhad denilen üstü kapalı bir pazar-yeri, Davgir Nehri'nin üzerindeki köprü, Meclis Binası. Daha faydalı olansa mahalle haritalarıydı. Şehrin bazı parçaları ek-sik gibiydi ama sonunda sebebini anladım. Kimi haritaların kenarındaki boş, gri alanlar *Altsınıflar* diye işaretlenmişti. Yani, Halan mahalleleriydi. Arik'i bulacağım yer orasıydı.

Rehberi alıp paltomu giymek için yatak odama döndüm. Merdivenlerden hızla inip elçiliğin giriş salonuna geçerken birisi, "Rivka, nereye gidiyorsun?" dedi.

Ofisine giden koridorda duran Başkan Yardımcısı Liron'du.

Nefes nefese, "Babama çıkabilir miyim diye sormaya," dedim.

Kuşkulu bir tavırla, "Yalnız mı?" dedi.

Babam elçilikten tek başıma çıkmamamı mı tembihlemiş-ti? Dokuz yaşımdan beri nereye gittiğimi haber verdiğim sü-rece tek başıma dışarı çıkmama izin vardı.

"Sadece etrafı keşfetmek istiyorum," dedim kibarca. "Kaybolmam."

"Nerede kaybolmazsın?" dedi, Başkan Yardımcısı Liron'un arkasında beliren babam.

Sırtımı dikleştirdim. "Yürüyüşe çıkabilir miyim baba?"

“Ashara bilmediğın bir şehir Rivka,” diye başladı, ama tam olarak sözünü kesmeden onu susturmayı başardım.

“Bir gezi rehberi buldum,” dedim kaldırıp göstererek. “Harita okumayı da biliyorum.” Bu savaşı kazanmalıydım. Şehirde serbestçe dolaşma hakkını elde edemezsem buraya gelme amacıma ulaşamayacaktım.

“Bir bakayım,” dedi babam.

İsteksizce rehberi ona uzattım, bu teftişe içlerimeştim.

“Uygun görünüyor,” dedi sonunda. “Yine de fazla uzaklaşma.”

Dışarıda güneş parlıyordu ama hava hâlâ ısıyordu. Elçilik bayrakları sert rüzgarda çırpınıyordu. Haritayı takip ederek doğuya, Davgir Nehri’ne ve yeni okuluma doğru yürüdüm. Birkaç dakika sonra, bir meydana ulaştım. Taştan sütunları ve meşe kapılarıyla Firem karşımda duruyordu.

Yıl sonu tatili devam ettiğinden ve etrafta hiç öğrenci yoktu. Tekrar yürüyüş rehberimi açıp *Altsmıflar* olarak işareetlenmiş gri bölgelerden birini gözüme kestirdim. Firem’in güneyindeki bir mahalleyi gösteren haritayı buldum. Tüm yapmam gereken bu meydanın dışına doğru devam eden geniş bulvardan ilerlemektir. Kitabı koltuğumun altına sıkıştırıp Halan bölgesine doğru yola koyuldum. Kalbim hızla çarpıyordu. Olasılık zayıftı ama Arik’i bugün bulma şansım vardı.

Zemin katlarında dükkânlar, ofisler ve sağda solda kafeler olan kireçtaşından binalar bulvarda sıralanmıştı. Bahar tam gelmemesine rağmen bazı kafe sahipleri masaları şimdiden açık havaya çıkarmıştı. Paltolarına sarınmış Kasirler gazetelerini okurken buharı tüten pas rengi çaylarını yudumluyorlardı. Havada baharat kokusu vardı ama evdeki gibi kâkule kokmuyordu. Birkaç araba sessizce yolun iki tarafında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gidip geliyor, aynı anda ortada, parlak siyah tramvay parke taşların arasına yerleştirilmiş raylarda tıngır mıngır ilerliyordu. Yayalara pek yer yoktu ve insanlar hızla geçip giderken birbirlerini itekliyorlardı. Elçilikten kaçtığıma o kadar memnundum ki bunu umursamıyordum.

Atsan'da olduğu gibi Kasirler çoğunlukla siyah giyinmişti, kadınlar ayak bileklerine kadar inen giysiler içindeydi, erkeklerin keçe şapkaları vardı. Halanlar daha renkli giyiniyorlardı ve düğmeli paltolar yerine dalgalanan kahverengi ya da gri pelerinlerle ısıtıyorlardı bedenlerini. Çiçekçinin ve çaycının yanından geçtim. Dükkân sahipleri teslimatçı çocuklara seslendikçe kapılar açılıyordu. Tramvay, hepsi Halan olan yolcularını sokağın ortasındaki platforma bırakıp gitti. Burası son duraktı, en azından şimdilik. İleride, toza bulanmış işçiler kazılmış sokakta yeni raylar döşüyorlardı.

İnşaat alanının ilerisinde mahalle değişiyordu. Şehir merkezinin keşmekeşi kayboluyor, kireçtaşı yerini is lekeli sarı tuğlalara bırakıyordu. Artık siyah giysili Kasirler yoktu görünürde ve Halanların kaçamak bakışlarını üzerime çekmeye başlamıştım. Durmadan devam edip, nereye gittiğimi biliyormuşum gibi davrandım.

Sokaktaki taşlar yer yer eksikti ve kirli kar yığınlarının arasından öbek öbek otlar fışkırıyordu. Çukurlar eriyen kar sularıyla doluydu. Etrafta hiç araba yoktu, bu yüzden çocuklar sokaklarda korkusuzca oynuyordu. Yamalı pelerinler giymiş üç kız yanımdan hızla geçti, neşe içinde ebelemeyeceye kaptırmış gidiyorlardı. Köşeyi dönen bir at arabasını fark edip kenara çekildiler ve arabacı onlara yumruk sallayıp söylenince güldüler.

Durup iki yanımda yükselen apartmanların pencerelerini ne doğru baktım. Bazılarının panjurları kapalıydı, bazıları

perdelerle gizlenmişti, hatta bazılarına tahtalar çakılmıştı. Birkaç tanesi aydınlıktı ama içeride kimseyi göremedim. Birdenbire, hedeflediğim görevin imkânsızlığı gözümü korkuttu. Burası Ashara'daki birçok Halan mahallesinden yalnızca bir tanesiydi ve bütün akşamüstü boyunca sokakların altını üstüne getirsem bile Arik'in burada olup olmadığını nasıl öğrenebilirdim ki? Sağda solda dört yıl kadar önce, Atsan'dan yabani bir çocuğu evlat edinen aileyi bilip bilmediklerini soramazdım elbette. Böyle bir soruyu yüksek sesle söylemek bile düşünülemezdi. Hiç kimse yabanilerden bahsedemezdi.

"Kayıp mı oldun?"

Karşımda benim yaşımda bir kız duruyordu. Üzerinde kalın, kahverengi bir kazak ve kırmızı örgü atkı vardı, uzun siyah saçları örülüydü.

"Hayır," dedim. Doğruydum. Tam olarak hangi sokakta bulduğumu biliyordum.

"Emin misin?" dedi dobra dobra. "Çünkü burada olmak istediğini sanmam. Aradığın şeyi bulmana yardım edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim olabildiğince sakin bir tavırla.

Kız kaşlarını çatı. "Yabancı mısın?" Ses tonu yumuşadı. "Gerçekten de kaybolmuş olmalısın. Burası Halan mahallesi. Şehir merkezi şu tarafta." Geldiğim tarafı işaret ediyordu.

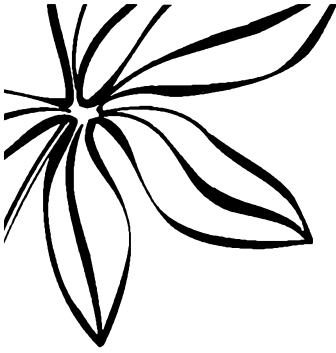
İstifimi bozmadım ama istenmediğimi ve görebildiğimden daha fazla göz tarafından izlendiğimi yoğun bir biçimde hissediyordum. Korkmuyordum, sadece hüsrana uğramıştım.

"Nerelisin peki?" diye sordu kız.

"Atsan."

Başını yana eğdi. “Demek öyle. Lütfen tavsiyeme kulak ver de Kasir mahallelerinden uzaklaşma. Hangileri olduğunu çok iyi bildiğine eminim.”

Böyle dedikten sonra hızla uzaklaşıp cüretkâr sözleri üzerine düşüneyim diye yanımdan ayrıldı. Şehrin bu yakasında olmaktan korkmam için bir sebep var mıydı? Hiç kimse bana zarar vermeye cesaret edemezdi. Yine de buraya ait değildim. Elçiliğe de ait değildim. Atsan’a da. Arik’i kaybettiğimden beri herhangi bir yere ait olduğumdan emin değildim. Ait olduğum yer, onun olduğu yeri.

3

Erkek kardeşim Arik'ten yedi dakika önce doğdum. En Erken anılarım babam çalışırken, annem divana uzanmış arkadaşlarına mektup yazıp aşcının haftalık menülerini incelerken Atsan'daki evimizde deli gibi koşturduğumuz zamanlara ait.

Atsan'daki bütün Kasir çocukları gibi, dört yaşımızdayken müzik derslerine başladık. Babam Arik için kemani, benim için çelloyu seçti. Arik kemani sanki onu çalmak için doğmuşçasına benimsedi. Müzik, enstrümanından kaynaktan çıkan su gibi akardı. Bizimkiler ona pratik yapması için hiç ısrar etmek zorunda kalmadılar; yapabilse bütün gün çalardı. Benim için ise, çelloyu ne kadar sevsem de pratik yapmak bir görevdi.

Biz büyüdükçe babam büyü yeteneğimizin belirtilerini gözlemlemeye başladı. Kasir çocuklarının çoğu, büyü kapasitelerinin ilk işaretlerini sekiz-dokuz yaşlarında belli ediyorlardı. Sınıf arkadaşlarımızın bazıları şimdiden bu işaretleri göstermişlerdi ve bundan sonra sıranın kimde olacağı bir rekabete dönüşmüştü. Sınıfımızdan birinin büyücü olamayacağı hiç aklımıza gelmiyordu. Böyle bir şeyin mümkün

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

olduğunu biliyorduk ama bu sadece kulağımıza çalınan belirsiz bir konuydu, nadir görülen ve ağza alınmayan bir hastalık gibi. Böyle çocuklara verilen adlar vardı. Resmi terim “değiştirilen”di. Daha yaygın olanı yabaniydi, meyve bahçesinden kaçmış bir tohumdan yabanda yetişen elma ağacı gibi. Hiç yabani tanıımıyorduk. Biz elbette yabani *olamazdık*.

Biz sekiz buçuk yaşındayken birgün Arik müzik odasında beni pratik yaparken izliyordu. Gözlerimi nota sehpaındaki sonata dikmişim. Öğretmenim bir sonraki, yani ertesi günkü ders için ilk bölümü ödev vermişti ve ben hâlâ açılış melodisindeki belirgin geçişte ustalaşamamışım.

Arik, “Çalmadan önce hayal et,” diye önerdi. “O zaman ses mükemmel çıkacaktır.”

“Sesin nasıl çıkması gerektiğini bilmem, çalabileceğim anlamına gelmiyor,” diye yapıştırdım cevabı.

“Denememi ister misin?”

Omuzlarımı silkip çellomu uzattım. Başından beri değiş-tokuş yapıyorduk ve birbirimizin enstrümanlarında hayli ustalaşmıştık ama ne zaman babam bizi yakalasa, değerli pratik yapma vaktimizi boşa harcadığımız için homurdanıyordu.

İkizim benim müziğimle haşır neşirken ben de onun kemanıyla vals çalarak eğlenirdiyordum kendimi. Yayımı havaya kaldırıncaya durdum. Heybetli geçiş parmaklarının arasından beklenen tınıyla yükseldi.

“Böyle mi?”

“Bu hiç adil değil,” dedim. “Benim yerime sonatımı da sen öğren bari.”

Güldü. “Yapamayacağımı biliyorsun. Tekrar dene!”

İç geçirerek kemanıyla çellomu değiştokuş ettim. Giriş notalarını çaldım, sonra parmaklarımı abanoz sapın yukarısına,

yüksek perdeye doğru kaydurdım. Tam olması gerektiği gibi vurduğum tellere ve parmaklarımı bırakırken tını yükseldi. Yayımlarımın ucuna erişmeden, müzik odasına bir mırıltı dolmaya başladı. Bir an için çellomdan çıkarın tuhaf bir armoni olduğunu sandım, ama mırıltı giderek yükselip beni içine çekmeye başladı. Tanıdık olmayan ama hoş biçimde baharatlı bir şeyin hafif esintisini yakaladım. Duvarlardaki gaz lambaları dalgalandı. Bir an sonra hem ses hem ışık azaldı, geriye sadece gizemli bir koku kaldı. Kulaklarım çınladı. Kollarımı indirip gözlerini bana dikmiş olan Arik'e bakakaldım.

Sonra dişlerini göstererek güldü. "Büyücüsün sen!" Kori-dora fırladı. "Anne, baba, gelin bakın! Rivka büyücü!"

İkiz olduğumuz için herkes Arik'in büyü yeteneğinin ben-nimkinden hemen sonra ortaya çıkmasını bekledi. Babam san-ki bu mutlaka olacakmış gibi konuştu. Haftalar akıp geçtikçe, bu fikirden vazgeçmek zorunda kaldık ama Arik ve ben hiç endişelenmemiştik. Sonuçta biz tek yumurta ikizi değildik.

Başımdan ilk kez yaşadığıma benzer başka olaylar da geç-ti. Kontrol edemeyişim beni korkuttu ama yavaş yavaş bü-yücülüğümü yönlendirmenin yollarını keşfettim. Kelimenin tam anlamıyla sihir yapmıyordum ama isteyerek bazı şeyle-rin gerçekleşmesini sağlayabiliyordum. Yanlış bir nota çala-rak, havaya kakule kokusu salan belirli bir müzikal tını bul-muştum örneğin. Arik beni çellomu saklamakla tehdit edene dek bu benim imzam haline gelen bir numara olmuştu.

"Beni kakuleden o kadar bıktıracaksın ki, aşçının baharat-lı ekmeklerini yiyemez hale geleceğim."

"Ama bana yardımı dokunuyor," diye karşı çıktım. "Bu numaraları ne kadar çok yaparsam kazalar o kadar nadir oluyor."

“Peki,” dedi. “Hiç değilse biraz da öteki şeylerden yap, havagazı ışığını maviye çevir mesela veya yayından kıvılcımlar çıkar.”

Bir şeyler neşemi kaçırmıştı. “Arik, keşke büyü yapabil-sen.”

Kardeşim güldü. “Bu kadar sabırsız olma Rivka. Benim büyücülüğüm de zamanı gelince ortaya çıkacak.”

Hakikaten umursamıyor gibi görünüyordu ama annemle babam için aynı şey söylenemezdi. Dokuz buçuk yaşımıza geldiğimizde gerçekten endişeliydiler. Annem müzik odasında, piyanonun yanındaki kanepeye uzanıp bizi izlemeye başlamıştı. Arik ve ben beraber akorlarımıza çalışırken, annem bir kaşı havada kardeşimi gözlüyordu. Varlığı, performansındaki her hatayı acı bir şekilde fark etmeme neden oluyordu ama Arik önemsemiyordu. Annemin kaşı yerine inene kadar onun sevdiği parçaları çalıyordu. Annem ne başarılı bir büyücüydü –babamın evimizi korumak için yaptığı büyülere hiç yardım etmemişti– ne de başarılı bir müzisyendi ama Arik’i dinlemeye bayılıyordu.

Babamın müzik odasına geldiği zamanlar daha da kötüydü. Bir akşamüstü, annem uyuklarken çıkageldi. Arik bir etüd parçasını çalışmamı dinliyordu. Yerimi şaşırdım.

“Rivka, kıvılcıklarını görelim bakalım,” dedi babam.

Yüreğim daraldı. Arkasından ne geleceğini biliyordum ama ona karşı gelecek cesaretim yoktu. Yutkunarak canlı bir triolet melodisi çaldım.

Çalgımm eşliğinden altın rengi kıvılcıklar fırladı.

“Çok iyi,” dedi babam. “Şimdi sen dene Arik.”

“Ne yapacağımı bilmiyorum baba,” dedi kardeşim.

“Kardeşini taklit et.”

Arik ile göz göze geldiğimizde yalvaran bakışlarını gördüm. Talepkâr çello öğretmenimin derslerine hazırlanma o kadar yardım ettikten sonra şimdi benim yardımına ihtiyacı vardı ve benim ona karşılığında verecek hiçbir şeyim yoktu. Onun içinden büyü açığa çıkmasını sağlayamıyordum. Yapabileceğim tek şey babamı durdurmaktı ve ben bunu deneyemeyecek kadar ödlektim.

Arik kemanını kaldırıp benim çaldığım notaların aynısını çaldı. Hiçbir şey olmadı.

Babam emretti: “Yeniden dene.”

Arik perişan bir halde melodiyi yeniden çaldı. Hiçbir kılıcım çıkmadı. Yüzüm onun adına utançtan kızardı.

“Gerçekten konsantre oluyor musun?” dedi babam, sert tavrı ürkütücüydü. “Tekrar.”

Kanepeden cılız bir sesle, “Nechemya, zavallı çocuğu rahat bırak,” dedi annem.

“Onuncu yaş günü hızla yaklaşırken onu rahat bırakmam,” dedi babam. Yaş günümüze kadar resmi büyü sınavını tamamlamamız gerekiyordu.

Arik bunu, annemi memnun etmekten daha iyi biliyordu. Annem onu gönülsüzce savunuyordu savunmasına, ama eninde sonunda babama boyun eğiyordu. Arik benim parçamı tekrar çaldı, fazladan birkaç doğaçlama ezgi kattı. Sonuç sıfırdı.

“Neden kardeşin gibi olamıyorsun?” dedi babam. Korkudan sindim. “Büyücülüğü ortaya çıkmalı bir seneden fazla oldu. Anlamıyorum. İkizsiniz siz!”

“Çabalıyorum baba,” dedi Arik kırılgan bir sesle, bakışları babamın parıldayan ayakkabılarına sabitlenmişti.

“Yeterince çabalamıyorsun. Öğretmenin öğrenmen gerektiğini düşündüğü o konçertoyu boş ver. Bu çok daha önemli. Anlatabildim mi?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evet baba.” Gururdan ve babanın nefretinden korktugundan Arik’in gözyaşları akmayı reddediyordu.

Babam ağır adımlarla müzik odasından çıktı. Hemen çelomu bırakıp Arik’in yanına koştum.

“Senin hatan değil,” dedim telaşla. “Seni geriyor. Ayrıca kendini büyü yapmaya zorlayamazsın ki. Bir anda oluverir. Yakında gelecek, biliyorum.”

Arik yavaşça başını salladı. Annemin uzandığı kanepeye doğru baktı, onun gözleri kapalıydı ve burun kemiğini kısırtıyordu, mutlaka baş ağrısı çekiyordu.

“Gitti artık,” dedim, sanki babam ertesi gün ve ondan sonraki gün geri gelmeyecekmiş gibi. Bunu söylemem ikizimi rahatlatmayınca, “Bana bir şey çal,” dedim.

Arik gözlerini kapatıp son resitalinde sergilediği parçaya başladı. Açılış bölümünün uçsuz bucaksız, görkemli vuruşlarını çalarken boyu uzuyor gibiydi. Hızlı kısma geldiğinde gözleri açıldı ve keman yayı teller üzerinde neşeyle sıcırtıyordu gibi gülümsüyordu.

Müzik Arik’in yarasını iyileştiren merhem olabilirdi ama bu, neredeyse on yaşımıza bastığımız ve onun büyüye sahip olduğuna dair hâlâ en küçük bir belirti göstermemesi gerçeğini ortadan kaldıramazdı. Annem ısrarla onun geç filizleneceğini söylerken babam taş gibi bir ifadeyle müzik odasının kapısından bizi izlemeye devam ediyordu.

Bir gece, biz yattıktan sonra Arik odamızın karanlığından bana seslendi.

“Rivka, bende büyü olduğunu sanmıyorum.”

“Böyle söyleme!” dedim dehşet içinde. “Doğru değil.”

“Doğru,” dedi ısrarla. Sesi kederli ya da korkulu çıkmıyordu, aksine neredeyse huzur doluydu.

“Bu imkânsız.” Yüzümü onun yatağına dönmek için yan yattım, aslında onu doğru düzgün göremiyordum. “İkiziz biz. Kadmiel’iz. Ailemizde hiç kimse büyücülükten yoksun olmamış şimdiye dek.”

“Nereden biliyorsun?” dedi Arik.

Korku yüreğime gölge gibi düştü. Haklıydı. Ailemizde büyüsüz bir çocuk olsaydı bunu bize kimse söylemezdi. Hiç kimse bundan söz etmezdi.

“Her neyse, bunu hissedebiliyorum,” dedi kardeşim. “Bende büyü yok.”

“Bunu hissedebiliyorum da ne demek?”

“Yani... Sanırım bu diğer duyu.”

Tüylerim ürperdi. Diğer duyu normalde bilmenizin hiçbir yolu olmayan şeyleri olağanüstü biçimde bilme yeteneğiydi. Bu yeti bütün Halanların ve sadece Halanların sahip olduğu bir şeydi. Arik’de bu varsa... bunun ne anlama geldiğini düşünmeyi reddettim.

“Büyücü olmak zorundasın,” diye fısıldadım karanlığa doğru. “Eğer olmazsan...”

Söyleyemedim. Ne olacağını ikimiz de biliyorduk. Devlet onu alıp götürcekti ve Halan bir aile onu evlat edinecekti. Ona yeni bir isim verilecekti. Artık bir Kasir olmayacaktı. Eski hayatı yok olup gidecekti. Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Arik ve ben bütün hayatımız boyunca her şeyi paylaşmıştık. Birimizin Kasir, diğerimizin Halan olması düşünülemezdi.

“Seni, annemi ve babamı bırakmak istemiyorum,” dedi Arik zor duyulur bir sesle. İlk defa sesinde korku vardı.

“Buna mecbur kalmayacaksın. Her şey yoluna girecek.”

“Peki ya girmezse? Ya beni götürürlerse?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Götürmeyecekler Arik.”

Bir an sessiz kaldı. Sonra, “Yine de bir plan yapmalıyız. Böylece birbirimizi tekrar bulabiliriz,” dedi.

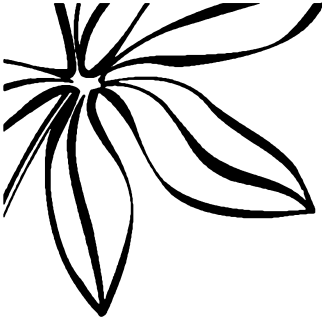
“Kes şunu.” Böyle devam ederse başımı yastığa gömecektim.

“Dinlemek zorundasın Rivka,” dedi kardeşim. “Lütfen bir buluşma yeri seçelim. Nehrin üzerindeki kemerli köprüye ne dersin?”

Orası Atsan’daki en eski köprüydü, soğuk zamanlar başlamadan ve kuzey toprakları farklı şehir devletlere bölünmeden önce, Erezai Krallığı zamanında inşa edilmişti. Her sene kış ortasında oraya fenerler asılır, yaz ortasında da çocuklar parmaklıklarından suya kâğıt kayıklar bırakırlardı.

“Kemerli köprü, Yedincigün’de saat onda,” dedi Arik.

“Tamam,” dedim, yine de içimdeki her şey Arik ile ayrı kalacağımız bir gelecek tasarlamaya isyan ediyordu. “Seni bulana dek her Yedincigün geleceğim. Söz veriyorum.”

4

Onuncu yaş günümüzden önceki hafta, babam bizi yerel Yönetim Birimi'ne, büyü sınavımıza götürdü. Tıpkı babamınki gibi siyah takım elbise giymiş bir görevli bizi ofisine buyur etti. Babamın ne kadar gergin, Arık ile benim de ne kadar korku içinde olduğumuzu fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Daha önce hiç ikizleri sınava almamıştım!" dedi sevinçle. "Kim büyük?"

"Ben," dedim.

"O zaman seni alalım, olur mu?" Başıyla beni çağırıp masasında yumuşak bir bezin üzerinde duran pırıltılı kornosuna uzandı. Kıvrımlı borularına ve ventillerine takıldı gözlerim. Çalması fena halde karmaşık görünüyordu.

Görevli elini kornonun ziline koydu, üfleme yerini ağzına yaklaştırdı ve sihirli çalmaya başladı. Havada gümüş rengi bir ışık boncuğu belirerek göğsüme doğru süzüldü. Odaya bir mırıltı yayılarak kornonun dolgun, yuvarlak tınısını güçlendirdi. Yüreğim küt küt atıyor, büyüye sahip olduğumu bilmeme rağmen avuçlarım terliyordu. Önümde havada asılı duran ışık yeşile dönünce gülümsememe engel olamadım. Büyücüydim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Görevli kornosunu indirdi. “Tebrikler canım.”

Babam beni geri çekip Arik’i öne doğru itti. Kardeşimin elini tutmak istiyordum ama birbirimizden çok uzaktık. Denetçi tekrar çalmaya başladı. Arik babama ve bana arkasını dönmüştü. Omuzları kamburlaşmıştı, sanki acı çekmemek için kendini sıkıyor gibiydi. Mırılta tekrar yayıldı ve içim çılgınca umutla doldu. Tabii ki Arik de büyücü olacaktı. Tabii ki boşuna endişelenmiştik.

Ses yükseldikçe, babam önünde salınan gümüş rengi ışık boncuğunu görmek için Arik’in etrafında dolanıyordu. Onun arkasından tam zamanında ok gibi fırlayıp ışığın buz mavisine dönüştüğünü gördüm. Mavi, Halan anlamına geliyordu. Büyü yok demektir. Evlatlık verilmek demektir. O ışığa bakakaldım, gözlerime inanmak istemedim. Sonra bakışlarım Arik’in yüzüne kaydı. Yüz ifadesinde şaşkınlıktan eser yoktu, sadece çaresizlik vardı.

Denetçi korku içinde kardeşimden babama çevirdi bakışlarını. “Çocuk... büyücü değil,” diye kekeledi. O zaman babamın kim olduğunu bildiğini fark ettim, babamın dışışlelerinde önemli bir pozisyonda bulunduğunu ve eskiden Kiriz elçiliği yaptığını biliyordu. Kötü haberi vermekten korkuyordu, gerçi vermesine pek de gerek yoktu.

“Üzgünüm,” diye ekledi görevli.

Babamın dili çözüldü. “Beklenmedik bir şey değildi.”

Sözleri beni dehşete düşürdü. Arik’in büyücü olmadığını biliyor muydu yani? Ve bu konuda hiçbir şey yapmamış mıydı?

Arik uyuşmuş bir halde mavi ışık boncuğunun olduğu noktaya bakakalmıştı. Üzerine atıldım, onu hiç bırakmama-ya kararlıydim. Sarılışımın verdiği ağırlıkla sendeledi, sonra o da bana tutundu.

“Bu gece özel bir yurda götürülecek,” diye anlatıyordu görevli babama. “Onu yakında bir Halan aile ile eşleştirecekler.”

“Önce eve gelmeyecek mi?” diye itiraz ettim.

“Hayır,” dedi babam. Arik kollarımda çırpınıyordu.

Bağırdım, “Ne demek istiyorsun? Gelmek zorunda. Eşyalarını toplaması lazım...” Nasıl olabilirdi ki bu? Nasıl Arik’in eşyalarını toparlayıp bizi bırakmasından bahsediyor olabilirdim?

“Hayır, gelemez.” Babam sanki Arik orada yokmuş gibi konuşuyordu. “Yanında hiçbir şey götürmeyecek.”

“Böylesi daha iyi çocuğum,” dedi denetçi. Endişeli görünüyordu. Büyü testi yaptığı ilk ikizlerdik ve böyle sonuçlanmıştı.

“Hayır!” diye bağırdım. “Annem ona nasıl veda edecek?”

“O... etmeyecek,” dedi babam, sesindeki katı ton ilk kez yumuşuyordu.

“Olmaz öyle şey!” Paniklemek üzereydim. Arik’i tam şu anda alıp götürecekler miydi? Böyle yapıldığına inanamıyordum.

Babam beni tutmaya çalıştı ama ben uzaklaşıp bedenimle kardeşime siper oldum. Çenemden bir şey damladı ve yanaklarımdan yuvarlanan gözyaşlarını fark ettim.

“Rivka, hemen şu saçmalığı kes,” dedi babam. “Olay çıkarma.”

Bizi ayırmak için yanımıza geldi. Sülük gibi Arik’e yapıştım ama babam fazlasıyla kuvvetliydi. Beni çekip alırken kardeşim kıpırtısız duruyordu ve birdenbire kudurdum. Neden mücadele etmiyordu? Neden o da bana yapışmıyordu?

“Bırak beni!” diye bağırdım elinden kurtulmaya çalışırken. Babamın kollarıma asılmış elleri prangalara benziyordu. “Test hatalı! Yanlışlık var!”

“Eve dönme zamanı Rivka,” dedi babam ruhsuzca, beni ofisten dışarı sürüklerken hafifçe sarsıyordu. Kapı kardeşimin yüzüne kapandı. Hıçkırarak ağlıyordum.

Babam arabayı sürerken ben arka koltukta bitki gibi sere serpe yayılmıştım. Artık ağlamıyordum. Şoktaydım.

Bir süre sonra babam, “Umarım yaptığını beğenmişsindir. Beni fazlasıyla utandırdın,” dedi.

O kadar öfkeliydim ki patlayacağımı sandım. “Umurumda değil,” dedim. Eve vardığımızda beni cezalandırabilirdi. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bana bağırarak yerine iç geçirdi. “Bu hepimiz için zor bir dönem olacak Rivka. Önümüzdeki hafta on yaşına basıyorsun. Artık küçük bir kız değilsin. Annenin hatırı için güçlü olman lazım.”

Annemin hatırı için güçlü olmak mı? Arik benim ikizimdi, annemin değil. Güçlü olması gereken neden bendim?

Evde, annem bizi oturma odasında bekliyordu. Oturduğu koltuğa koşup elini tuttum. “Anne, Arik’i aldılar. Lütfen, onu geri getirmemiz gerek.”

Arkamdan içeri giren babama yalvaran gözlerle baktı.

Babam, “Büyücü değilmiş,” dedi sadece.

Annem koltuğunda iki büklüm olmuş gibiydi. “Ah, Arik, oğlum...”

Sanki oğlunun ölüm haberini almış gibi çıkıyordu sesi. Ama o ölmemişti. Yönetim Birimi’nde idi.

Babama döndüm. “Onu bize geri vermelerini sağlayabilirsin. Sen önemli birisin. Senin için bir istisna yaparlar. Ayrıca biz ikiziz. Bunu ikizlere yapamazlar!”

Babam çenesini sıktı. “Hiç kimse yasaların üzerinde değildir Rivka.”

“Bu haksızlık!”

“Sessiz ol.” Babam önümde diz çöküp ellerimi tuttu. “Artık her şeyi anlayacak yaştasın. Arik sen, ben veya annen gibi değil. O büyücü değil. Kendisi gibi insanların arasında büyüyecek.”

“Halanları kastediyorsun,” dedim. “Ama Arik Halan değil!”

“Olacak,” dedi babam. “Böylesi herkes için en iyisi. Arik bizimle kalsa mutlu olmayacaktı. O bir Halan ailesine ait.”

“Ama o zaman... yoksul mu olacak?” dedim, Arik’in evlatlık verilmesinin tam olarak ne anlama geldiği kafamda yavaş yavaş netleşiyordu. Tam olarak açıklayamıyordum ama kardeşimin Halanlardan olmadığını biliyordum. Sadece büyüleri olmaması değil, yoksul olmaları değil, ama daha... daha az şeye sahiptiler. Bunu herkes biliyordu. Daracık apartmanlarda, harap mahallelerde yaşıyorlardı. Genellikle üniversiteye gitmiyorlar, çoğu fabrikada çalışıyordu. İkizimin kaderi bu mu olacaktı? Böyle bir adaletsizlik kabul edilemezdi.

“Bunu anlamak şu anda zor, biliyorum,” dedi babam. “Üzgünsün ve bir süre kardeşini çok özleyeceksin. Ama onu unutmayı öğrenmelisin. Onu ne kadar az düşünürsen, o kadar az özlersin. Arik artık ailemizin bir parçası değil.”

Yumuşak bir sesle konuşuyordu ama sözleri kalbimi yaralıyordu. Yukarıya, odamıza kaçtım. Kendimi kapıdan içeri atınca, o sabah özenle düzelttiği yatağını gördüm, dayanılacak gibi değildi. Kendimi yatağıma atıp başıma ağrılar girene kadar ağladım. Kimse beni sakinleştirmeye gelmedi.

Sabahleyin babamı yemek odasında buldum. Gazetesini okuyordu, dumanı tüten kahvesi başparmağıyla işaretparmağı arasındaydı.

“Baba,” dedim, sesim bir gece önce döktüğüm yaşlardan dolayı hâlâ ağlamaklıydı.

Yüzüme bakmadan, “Günaydın Rivka,” dedi.

“Arik için yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?” diye sordum.

Babam kahve fincanını hafif bir tıkırtıyla tabağına yerleştirdi. “Rivka, konu kapandı. Bir daha bana kardeşinden bahsetmeyi yasaklıyorum sana. Senin bir kardeşin yok.”

Dondum kaldım. Uyurgezer gibi annemle babamın odasına doğru yürüyüp kapıyı çaldım. Bezgin bir ses, “Gir,” dedi.

Kalın halının üzerinden sessizce yatağa yanaştm. Annem bir sürü yastığın arasında yatıyordu, saçları nehir kenarındaki otlar gibi darmadağındı. Krizlerinden birini geçiriyordu. Yataktan çıkması günler sürebilirdi. Normalde Arik ve ben annem hastayken bu koridordan ayak ucumuzda geçerdik, ama bugün onun iyi hissetmesini bekleyecek zamanım yoktu.

“Babamla Arik hakkında konuşamaz mısınız?” dedim solgun yüzüne bakarken. “Beni dinlemiyor.”

Kafasını salladı. Gözlerinden birkaç damla yaş aktı, onları kibarca silmek için bir mendil çıkardı. “Böyle olması gerekiyor tatlım.”

“Fakat Arik’i sevmiyor musun?” Neden hiç kimse mücadele etmeye istekli değildi? Annem her zaman yumuşak huyluydu ama onun bizden yana olduğundan hiç kuşku duymamıştım. Artık ona olan inancım da sarsılmıştı.

“Şişşşşt. Gel buraya.” Annem kollarını uzattı, yatağın üzerine yarı yatar vaziyette kollarının arasına yığıldım. “Biliyorum zor. Ama baban haklı. Arik yeni ailesiyle daha mutlu olacak.”

“Bu doğru değil.” Kollarının arasından sıyrıldım. “Birbirimize ihtiyacımız var.”

“Büyüyünce anlayacaksın,” dedi annem. “Şimdilik babanın dediğini yapmalısın. Arik hakkında konuşma. Onu unutmaya çalış.”

Babamın sözlerini kusuyordu ve bu benim ölmek ya da pahalı bir şeyler kırmak istememe sebep oldu. Yatağının yanından hayal kırıklığı içinde ayrıldım.

Ebeveynlerimin ikisi tarafından ihanete uğramış bir şekilde, ikizimle beraber saatlerce çalıştığımız müzik odasına geçtim. Arik’in keman kutusunun kancasıyla oynarken buldum kendimi, yayını sıkıştırıp enstrümanını omzuma yerleştirdim. Kışı çağrıştırmak üzere yazılmış eski bir konçertonun yavaş melodisini çalmaya başladım ve gözlerim kapalıyken Arik’in yanımda durup yanlış bir nota çaldığımda düzeltmeye hazır beklediğine inanabiliyordum. Babamın ayak seslerinin yaklaştığını duymadım.

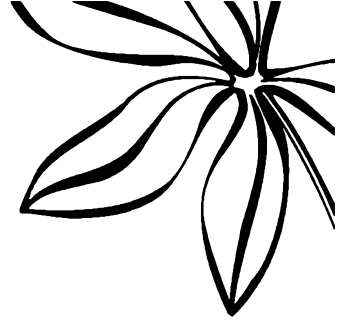
“Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Korkudan neredeyse kardeşimin enstrümanını yere düşürecektim. Tek kelime edemedim babam kemanı ve yayı elimden çekip aldı.

“Bir daha bunlara dokunayım deme,” dedi, sesi öfkeden çatırdıyordu. “Çık dışarı.”

Tereddüt ettim ama bana doğru bir adım atınca kaçtım.

Ertesi gün okuldan eve döndüğümde Arik’in kemanı gitmişti.

Annem Arik'i unutmamı söylemişti ama kendi tavsiyesine uyar gibi bir hali yoktu. Felaket habercisi olan büyü sınavından dört gün sonra o kadar halsizleşti ki, babam onu güçlendirecek sihirler çalmaları için şifacılar dörtlüsünü getirtti. Müzisyenlerin annemle babamın odasına enstrümanlarını kurmalarını seyrettim. Bir büyücünün zahmetle akordunu yaptığı klavseni taşımaya hizmetçiler yardım etti, o esnada meslektaşları; bir viyolonsel çalgıcısı ve bir yan flütçü sandalyelerle nota sehpalarını düzenliyorlardı. Çalmaya başladıklarında, çoksesli sihirlerin yapılışını ilk kez duyuyordum. Arik nedeniyle perişan halde olmama ve annem için endişelenmeme rağmen merak etmişim. Müzik konserlerde duyduğum türden farklıydı. Sihirler daha matematiksel çıkıyordu, melodik olsun diye değil de güçlü akımlar halinde büyü oluşturmak için bestelenmişlerdi adeta.

Dörtlü bir saat boyunca çaldı. Annem hiç iyileşme göstermedi.

Kardeşimle birbirimize verdiğimiz sözü hatırlayıp Yedincigün'ü bekledim. O sabah, şifacılar yine annem için çalmaya geldiler. Babamdan yürüyüşe çıkmak için izin istedim.

Annemin durumu nedeniyle dikkati dağınık olduğundan pek düşünmeden izin verdi.

Şehir merkezinin hemen kuzeyindeki bir mahallede oturuyorduk ve Sohadir Nehri'ne giden yola aşınaydım. Su kenarı boyunca uzanan kalabalık sokağa vardım, çiçek satıcıları iki yönde gidip gelen arabalar arasında mekik dokuyorlardı. Halan bir bakıcı ve sorumlu olduğu minik Kasir'le burun buruna geldikten sonra nehre bakan duvar boyunca yürüdüm. Hemen altımda, Halan erkekler kıyıda balık tutuyorlardı. Araba köprüsünü ve ahşap kaplamalı demirden birkaç yaya köprüsünü geçtim. Sonra durduğum yerin ilerisinde onu gördüm: Erezai Krallığı günlerinde inşa edilmiş olan kemerli taş köprüyü. Deli gibi koşmaya başladım.

Köprü suyun üzerinde temiz havanın tadını çıkaran Kasir aileleriyle tıklım tıklımdı. Köprünün ortasında durup etrafımdaki insanları görmezden gelerek aşağıda girdap gibi dönen kahverengi akıntıya diktim gözümü. Bakmadığım sürece, Arik'in orada olmadığını görmezdim. Adımı seslendiğini duyana, elini omuzumda hissedene kadar bekleyecektim. Sonra dönüp onu sımsıkı yakalayacak, sevinçten uçarcasına kucaklayacaktım. Bir araya gelişimiz zihnimde o kadar beraktı.

Ancak kardeşimin sesi gelmedi. Aceleyle çarparak geçenler dışında kimse bana dokunmadı. Güney kıyısındaki saat kulesinin akreple yelkovanı hızla on biri, on ikiyi, biri geçti. Sonunda Arik'in gelmeyeceğini kabul etmek zorunda kaldım. Hayal kırıklığımı yenmek zorundaydım. Buraya gelmemesinin her türlü sebebi olabilirdi. Alıp götürülüşünden bu yana ilk Yedincigün'dü bu sadece.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yine de son derece kederli bir halde, yorgun argın eve yürüdüm. Evimize vardığımda, hizmetçilerden birinin annemle babamın çok kızdığını, bütün gün nerede olduğuma dair iyi bir mazeretim olması gerektiğini söylemesini bekledim. Ama kimse beni azarlamaya gelmedi, evde tuhaf bir sessizlik vardı. Koridorda ses yapmadan annemlerin odasına doğru süzıldüm. Müzisyenler gitmişti ama sesler duyuyordum. Babam annemle o kadar hafif bir sesle konuşuyordu ki ne dediğini çıkaramıyordum. En son ne zaman bu kadar hasta olduğunu hatırlayamadım. Korktum ama ikizim için içim öyle acıyordu ki bu yeni korku, beni şu anda olduğumdan daha ümitsiz hale getiremezdi.

Arik bir sonraki Yedincigün'de de, daha sonrakinde de kemerli köprüde görünmedi. Haftalar geçtikçe hayal kırıklığına alıştım ama umudumu kaybetmedim.

Babam annemin hasta yatağında çalmaları için şifacıları getirtmeye devam etse de o iyileşmiyordu. Arik için perişan olduğunu yüreğimde hissediyordum ama ikimiz yalnızken bile ondan bahsetmiyorduk. Babamın otoritesi bu kadar güçlüydü. Anneme böyle acı çektirdiği ve yaptığı her şey için ondan nefret ediyordum. Yönetim Birimi'nden beni yaka paça çıkardığı veya onun yanında Arik'in adını bir daha asla anmamamı emrettiği için onu bağışlamamıştım.

Sonra bir Yedincigün, yaz yüzünü güze dönerken kemerli köprüye geldim ve orada Arik'i gördüm. Benimkiyle aynı tondaki neredeyse siyah saçları uzamıştı, bir Halan çocuğuna özgü kahverengi pantolon ve krem rengi gömlek giymişti ama kesinlikle oydu.

Hızla gelen arabaya aldırış etmeden koştum. Şoför öfkeyle kornaya bastı ama ben parlayan gümüş rengi kaportadan

son anda kurtulup yoluma devam ettim. Köprüye ulaşım kal-
dırım taşlarmda koştım. Arik geldiğimi hissetmiş gibi dön-
dü. Gözleri faltaşı gibi açıldı.

Sonra birbirimize sarıldık ve ben gözlerime yaşlar do-
larken gülüyordum. Ona bakmak için geri çekildim. Halan
giysileri içinde, berbere uğraması gereken saçlarıyla komik
görünüyordu.

"Arik!" dedim, hâlâ gülümsüyordum. "Buradasın işte!
Daha önce hiç gelmedin."

Yüzü asıldı. "Üzgünüm Rivka. Çok zordu..."

"Önemli değil. Buradasın ya!" Ona tekrar sarıldım. "Ah,
Arik. O kadar berbattı ki. Annemle babam senden bahsetmi-
yorlar. Babam... sana kemanını göndermedi, değil mi?"

"Kemanım mı? Hayır."

"Biliyordum," dedim ayağımı yere vurarak. "Sattı tabii.
Ondan nefret ediyorum!"

Arik orada öylece duruyor, yitik ve mahzun görünüyor-
du.

Birden kızdım. "Neden mücadele etmedin?" diye sorgu-
ladım.

"Ne?"

"Yönetim Birimi'nde. Neden seni alıp götürmelerine izin
verdin?" Öfkem daha da artıyordu. "Babam beni sürükleyip
götürürken neden bana sarılmaya çalışmadın!"

Arik hiçbir şey söylemedi ve bu beni daha fazla çileden
çıkardı. Onu itekledim, tepki vermesini, *bir şey* söylemesini
istedim. Köprünün korkuluğuna doğru sendeledi, şaşkınlık-
la bana bakakaldı.

"Neden denemedin?" dedim, gözyaşlarım akmak üzereydi.
di. "Beni terk etmek mi istedin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayır Rivka, bunu nasıl düşünebilirsin? Seni o kadar çok özledim ki. Ben...” Ağlamaya başladı.

Dehşet içinde kolumu omzuna sardım. Yoldan geçenler bize dik dik bakıyorlardı, aniden çok göz önünde olduğumuzu hissettim. Tuhaf görünüyorduk: Atsan’daki en eski köprüünün ortasında birbirine sıkı sıkı sarılmış Kasir kızla Halan çocuk. Arik’i çekiştire çekiştire güney kıyısına getirdim. Birkaç blok ötedeki bir parka yürüyüp dev bir meşe ağacının gövdesinin arkasına, taştan banka çöktük.

Artık Arik sakinleşmişti. “O gün için özür dilerim Rivka. Yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını düşündüm.”

“Önemli değil,” dedim ani çıkışından pişmanlık duyarak. “Daha sonra neler olduğunu anlat.”

Arik ağaca yaslandı. “Siz Yönetim Birimi’nden ayrıldıktan sonra, beni Senato’nun yanındaki Kayıt Bürosu’na götürdüler. Orada küçük bir bina vardı, okula benziyordu biraz ama aslında sadece bekleme yatakhanesiydi. Yaklaşık bir hafta orada kaldım. Sonra bir sabah, bir hanımefendi beni Halan çiftin beklediği odaya getirdi. Evlat edinme kâğıtlarını imzaladıktan sonra beni evlerine götürdüler.”

“Kim onlar?”

“Yadonlar. Manifatura dükkânları var. Başka çocukları yok.”

“Nasıl gidiyor peki?”

“O kadar kötü değil.” Üzerimize gölge yapan meşe yapıklarına doğru kaldırdı başını. “Yani en kötü taraflarını saymazsak. Seni çok özlüyorum Rivka. Annemi özlüyorum. Evimizi ve keman çalmayı özlüyorum. Okulumdan nefret ediyorum. Öğretmenler kaba ve diğer çocuklar bir yabancı olduğum için benimle alay ediyorlar.”

"O kadar kötü olmayan ne peki?" dedim ümitsizce.

"Yeni ailem bana karşı nazik. Kayıt Bürosu'ndaki hanımefendi onlara eski hayatımla ilgili konuşamayacağımı söyledi ama sıra hasreti çektiğimde her şeye izin veriyorlar. Beni mutlu etmek için o kadar çok uğraşıyorlar ki. Bana keman almak için para biriktiriyorlar."

Arik'in yeni ailesiyle kalmak isteyeceğinden korkmaya başlamıştım. Sonuçta, Yadonlar son zamanlarda bizimkilerin Arik'e davrandığından çok daha sevecen gibiydiler.

"Eve gelmek istiyorsun ama değil mi?"

Tereddüt etti. "İstiyorum ama yapamam Rivka. Birbirimizi görmememiz gerekiyor. Kayıt Bürosu'nda bana öyle söylediler."

"Herhalde biz o kuralları takmayacağız, öyle değil mi?" dedim sertçe.

"Hayır," dedi. "Seninle buluşmak için gizli gizli kaçarım. Her hafta. Sonsuza kadar. Ama yakalanmamamız lazım."

O anda bunu yapabileceğimize inandım. Farklı mahallelerde büyüsek de, farklı okullara devam etsek de, aramızdaki bağ asla kopmazdı. Yaşlı meşenin arkasında oturup konuştuk da konuştuk, ayrı geçirdiğimiz aylar boyunca neler olduğunu birbirimize anlattık. Etrafımızdaki gölgelerin uzadığını fark etmedik.

Sonra bir grup insan ağacın etrafından çıkıverdi ve birisi, "Oradalar işte," dedi. Donduk kaldık. Tüylü şapkalı, orta yaşlı iki Kasir kadın hayret ve ilgiyle bizi gösteriyordu. Yanlarında soğuk ifadeli bir polis memuru vardı.

"Oğlan bu galiba," dedi kadınlara. "Yardımanız için teşekkürler."

Kaçmaya fırsat bulamadan polis memuru ikimizin de koluna yapıştı.

“Ne suç işlediğinin farkında mısın sen?” dedi Arik’e, onu tartaklayarak. “Peki sen?” dedi bana, daha nazikçe. “Sen kimsin? Bu çocuğun kaçak bir değiştirilen olduğunu biliyor musun? Halan çocuklarının arasında ne işin var?”

“O benim kardeşim!” dedim öfkeyle. Söyleyebileceğim en kötü şeydi bu. İki hanımın korkuyla nefesleri tıkanmış, polis memuru da sövdü.

Bizi mahalle karakoluna sürükledi. Ne Arik ne de ben mücadele ettik. Bir manası yoktu. İlk buluşmamızın bu kadar kötü gitmesine izin verdiğim için kendime çok kızmıştım.

Karakolda polis memuru bizi banka oturtup masanın üzerindeki ağır metal telefonda birkaç kişiyi aradı.

Memur ahizeye havlamaya devam ederken Arik’e, “Bizi tutuklayacaklar mı?” diye fısıldadım.

“Bilmiyorum,” dedi. Nedenini anlamamıştım ama polis memurundan ödü kopuyordu. Oysa annemle babam bize polisin görevinin bizi korumak olduğunu öğretmişlerdi.

Telefon konuşmalarını bitirdikten sonra memur, bana içecek bir şey ister miyim diye sordu. Masanın arkasındaki koltuğa oturabileceğimi söyledi ama ben Arik’in yanından ayrılamazdım. Arik’e hiçbir şey teklif etmedi. Aynı suçu işlediğimiz halde neden bize bu kadar farklı davrandığını anlamıyordum. Babam yüzü öfkeden kararmış bir halde karakola daldığında hâlâ buna bir anlam vermeye çalışıyordum.

Bankta birbirimize sokulmuş halde duran ikimize baktı ama sonra kasten bakışlarını Arik’ten çekti, onu görmeyi reddediyordu. Bütün ilgisini bana yöneltti, gözlerindeki öfke içimdekileri eritti. Vücudumu Arik’e yapıştırdım ama babam beni kolumdan yakalayıp ayağa kaldırdı. Polis memuru izlerken direnmeye cesaret edemedim. Babam polise kısaca

teşekkür edip beni çıkışa doğru çekti. Son anda arkamı dönmeyi başarınca Arik'le göz göze geldik.

"Köprü," dedi ağzını oynatarak.

Eve gelince, babam beni doğruca odama götürdü. Beni sorguya çekerken yatağımın üzerine oturdum, bakışlarım yerdeydi.

"Bunu ikiniz planladınız, değil mi?"

Korkudan titriyordum ama ağzımı açmadım.

"Cevap ver bana Rivka!" diye bağırdı. "Ve sakın yalan söyleme, yoksa seni hemen karakola geri götürürüm."

Beni hücreye atarlar mıydı? Yılgınlıkla, istemeye istemeye, "Evet," dedim.

"Evet, ne? Zamanı ve yeri mi belirlediniz?"

Kafamı salladım.

"Bu yüzden mi Yedincigün hep 'yürüyüşe' çıkıyordun?"

Perişan bir halde tekrar kafamı salladım, çünkü bütün sırları ortaya döküyordum. Arik'le tekrar nasıl buluşacaktık? Babam bundan sonra mutlaka her Yedincigün beni odama kilitleyecekti. En azından buluşma yerimizi bilmiyordu. Bizi parkta bulmuşlardı, köprüde değil.

"Senden utanıyorum Rivka," dedi babam. Ondan nefret etmeme rağmen sözleri yine de kendimi değersiz hissettiriyordu. "Dünyanın nasıl bir yer olduğunu anladığını sanıyordum. Belli ki anlamamışsın, o yüzden kulağını aç da dinle. Sen bir Kasir'sin. Büyücüsün. Sen Halanlar gibi değilsin. Onlar bizim gibi değil. Hiçbiri değil. Ve biz onların arasına karışamayız. Anlıyor musun?"

Duyduğum şuydu: *Kardeşin bir Halan. O bizim için öldü. Onu bir daha asla görmeyeceksin.*

"Anlıyor musun?" dedi ısrarla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yalan söyledim. “Evet.”

Söyleyecekleri daha bitmemişti. “Bugün kanuna karşı geldin. Bu seferlik serbest kaldığın için şanslısın ama bir daha yaparsan hapse girersin. O da girer. Bir suçlu gibi cezalandırılırsınız.”

Tekrar titremeye başladım. Arik yaptığımız şeye izin verilmediğini söylemişti, yine de neleri riske attığımızı tam olarak bilmiyorduk. Ne kadar süre hapse girerdik? Yıllarca herhalde. Ancak hapse girme tehditi bile Arik’i yeniden görme arzumu bastıramıyordu.

Babam tekrar evden tek başıma çıkmama izin vermeden önce Atsan karla örtülmüştü. Örnek bir kız evlat gibi davranarak güvenini kazanmıştım. İyi huylu ve itaatkârdım. Arik’ten hiç söz etmiyordum. Mükemmel notlar aldım, titizlikle pratik yaptım ve akşam yemeğine neşeli bir yüzle oturdum. İçim kederle kaplıydı ama babama duyduğum nefret ve Arik’i tekrar bulmak konusundaki kararlılığım bu dev maskaralığı sürdürmemi sağlıyordu.

O kış, başlangıçta emin adımlarla ilerledim. Ne zaman dışarı çıksam, babama tam olarak nereye gittiğimi haber veriyor, geri döndüğümde de yeni saç kurdelelerimi ya da kütüphaneden aldığım kitabı göstererek bunu kanıtlıyordum. Yavaş yavaş nerelerde gezdiğimle daha az ilgilenir oldu. Tekrar kemerli köprüye gitmeye başladım. Kış geçti bahar geldi ama Arik ortalarda yoktu.

Ertesi sene okula başladım. Arik uzaklaştırıldığından beri eski arkadaşlarımız sanki ailemin talihsizliği onlara da bulaşacakmış gibi bana karşı temkinli davranıyorlardı. Öğretmenlerimiz Arik’in gidişini kısaca duyurup babamın bana söylediği gibi onu unutmamız gerektiğini söylediler. Bu

durum sınıf arkadaşlarımla iyi dileklerini ifade etmelerini bile etkili bir biçimde engelledi ama zaten ben onların merhametini istemiyordum. Ben onların benim adıma haklıdan yana olmalarını istiyordum ve bu asla elde edemeyeceğim bir şeydi. Ben de onlardan koptum, onlar da beni bıraktılar.

Arik ile kemerli köprüde buluşmamızdan bir yıl sonra, annemin sağlığı hızla kötüleşmeye başladı. Doktorların ve şifacıların artan bir panikle gelip gitmelerini izledim. Bir akşam, müzik odasında benim sınıftaki öğrencilerin ustalaşması beklenen en yeni sihir üzerinde çalışıyordum. Suyu buza dönüştürme sihriydi bu, yere bir bardak su koymuştum. Sihirdeki notaları mükemmel bir biçimde çalabiliyordum ama ne kadar iyi konsantre olsam da, su inatla sıvı halde kalıyordu.

“Rivka.”

Başımı kaldırdığımda babamın kapıda durduğunu gördüm. Yüzündeki ifadeden annemle ilgili kötü haberler vermek üzere olduğunu anladım. Çellomun sapına yapıştım.

“Doktorlar annenin aramızda uzun süre kalamayacağını söylüyor,” dedi. Dudaklarından dökülen her sözcük kurşun gibi ağırdı.

“Ne kadar zamanı kalmış?” dediğimi duydum.

Babam yutkunduydu, eli kapı tokmağını sıkıyordu. “Belki bir hafta.”

Bir hafta. Uyuşmuş bir halde, yayımı tekrar elime alıp sihirin ritimlerinin üzerinden geçtim. Bir çatlama sesiyle bardaktaki su buza dönüştü.

Babamın açıklamasından sonra okula gitmedim. Sıra ile annemin başucunda bekledik. Bir akşamüstü, ben onun yanındayken uyandı.

“Nechemya burada mı?” diye mırıldandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Babam çalışma odasında,” dedim. “Çağırayım mı anne?”
“Hayır,” dedi hırıltılı bir sesle, doğrulmaya çalışarak.
“Buraya gel Rivka.”

Kanı çekilmiş yanakları ve tedirgin bakışları beni korkutsa da yanma yaklaştım.

“Seni yalnız bırakacağım için öyle üzgünüm ki tatlım,” diye fısıldadı. Boğazıma bir şey düğümlendi, konuşamadım.

“Sana... bir şey söylemem gerek,” diye devam etti. “Baban... söylememi istemedi... ama bence... bilmeye hakkın var.”

“Neyi bilmeye?” dedim, rahatsız olmuştum.

“Geçen sonbahardan sonra Arik’i gönderdiler...”

Gözlerini kırpıştırarak kapattı.

“Nereye?” Annemin eline yapıştım. “Onu nereye yolladılar?” Arik’in beni bulmaya çalışmaktan hepten vazgeçtiğinden, birbirimizi unutmamızın en iyisi olduğuna karar verdiğinden korkmuştum. Şimdi yeni bir umutla tüylerim diken diken olmuştu.

“Baban... birbirinizi... tekrar bulacağınızdan korkuyordu... O yüzden devletten... Arik’i Atsan’dan göndermelerini istedi.”

Ağzım açık kalmıştı. Kardeşim başka ülkeye mi gönderilmişti?

“Ashara’da,” dedi annem.

“Ashara mı? Emin misin?” Ashara, kuzey topraklarındaki diğer şehir devletlerden biriydi. Atsan gibi, soğuk zamanlar gelip de krallığı parçalamadan önce eskiden Erezai’nin bir parçasıydı.

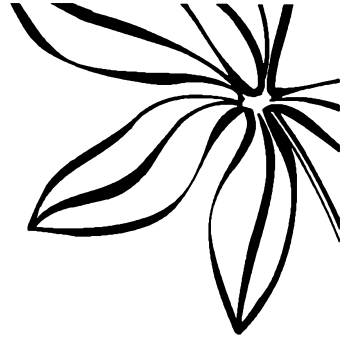
Annem başını salladı. Bu kadar çok şey söylemeye çalışması onu çok yorduğundan yastığına yığılıverdi.

Söylediklerini kafamda evirip çevirirken elini tuttum. Bir birimizi bu yüzden bulamamıştık. Arik anlaşmamızı unutmamıştı. Tabii ki ben de. Ama genellikle Halanların şehir devletler arasında yolculuk yapmasına izin verilmiyordu. O yüzden bir gün ben ona gidecektim.

Annem o gece öldü. Cenazesi üç gün sonra kaldırıldı. Katılanlar arasında çoğunu tanımadığım annemin bir avuç arkadaşı, erkek kardeşi ve eşi, babamın kız kardeşi ve dışişlelerinden birkaç iş arkadaşı vardı. Defnedildikten sonra babamla beraber çiçeklerle dolu sessiz bir eve döndük. Kokuları boğucuydu.

Paltolarımızı girişe bırakırken, “İşte böyle,” dedi babam, “artık baş başa kaldık.”

Bir yıl geçtikten sonra ağzından çıkan, Arik’ten söz etmeye en yakın şey buydu. Sesi kederli değil, yitik çıkıyordu. Ama ona şefkat duymak benim için zordu. Annem yaralı kalbi yüzünden ölmüştü ve bunun doğrudan suçlusu oydu. Arik’ten vazgeçmişti, ondan kurtulmak *istemişti* ve annemin oğluna olan sevgisini anlamamıştı. Benim açımdan, o ailemi mahvetmişti. Geriye kalan sadece aynı kocaman, boş evde yaşayan iki kişiydi: eski bir diplomat ve onun on bir yaşındaki kızı.

Ashara'daki ilk okul günümde, Firem'e yeni üniformamla yürüyerek gittim: siyah etek, beyaz bluz ve Firem Ortaokulu arması olan siyah bir ceket. Ders programlarımızı almamız gereken oditoryuma uğrayıp yoklama verdim. Birinci sınıflar arasında, kimin daha önceden Firem'e gittiği, kimin başka bir ilkokuldan geldiği belli oluyordu. Firem İlkokulu'ndan gelenler bir araya toplanıp daha büyük kardeşlerinden öğrendikleri, öğretmenlerle ilgili dedikoduları paylaşıyorlardı. Yeni öğrenciler tek başlarına oturuyor, kendilerini burada bulunmaya hakları olduğuna inandırmak istercesine Firem armalarını ovuşturuyorlardı.

Kadife şeritli bir sıraya çöküp omuz çantamı bıraktım. Önümdeki sıralardan birinde oturan bir kız beni izliyordu ama ben onu fark etmemiş gibi yaptım. Sonunda yaklaştı.

"Yanına oturabilir miyim?"

Başım la onayladım ama aslında pek kimseyle konuşmak gelmiyordu içimden.

Pat diye yanıma oturuverdi. "Sen de Firem İlkokulu'na gitmedin, değil mi?"

Kafamı evet anlamında salladım.

“Adım Hilah,” dedi.

“Ben de Rivka.” Aksanım ile ilgili bir şey sormadan, “Atsanlıyım,” diye ekledim.

“Yaa! Yeri mi taşındınız?”

Yine başımla onayladım, soru sormaktan ne zaman vazgeçeceğini merak ediyordum. Sadece dostça davranmaya çalıştığını biliyordum ama çok geçmeden cevaplayamayacağım sorular sormaya başlayacaktı.

“Neden?”

“Babam Ashara’nın Atsan elçisi.”

Ağzı hayretle açıldı.

Konuşmamız koridorda duran bir kızın ilgisini çekti. Sıraların arasından yolu yara yara yanımıza geldi. Arkasında ki iki kızıdan biri diğerinin bluzuna mendiliyle hafifçe bastırıyordu, ama ilk kız yanımıza gelince onlar da arkasından geldiler. Bu arada üçü de birebir aynı hareket ediyorlardı, birbirlerini uzun zamandır tanıdıkları açıkça belli oluyordu.

“Ben Merav,” dedi ilki. Arkadaşlarını işaret etti. “Bu Keli-lah, bu da Ronit.”

“Merhaba,” dedim ama Merav’ın arkadaşları benimle ilgilenmiyordu.

“İşe yaramıyor,” dedi Ronit gömleğindeki griye çalan leke kalıntılarını incelerken. “Aptal Kıvılcım!”

“Babanın elçi olduğunu mu söyledin?” diye sordu Merav. Işıl ışıl gözleri ilgiyle açılmıştı.

“Evet,” dedim. “Adım Rivka Kadmiel.”

“Atsan’dan buraya yeni taşınmış,” dedi Hilah coşkuyla ama Merav onun yüzüne doğru dürüst bakmadı bile.

“Atsan mı?” dedi Ronit, kafasını kaldırıp. “Atsan’da Kıvılcım teslimatçı çocuklar okul yolunda üzerine pis su sıçrattıp özür bile dilememezlik etmiyorlardır kesin!”

“Hmmm...” Ne diyeceğimi bilemedim, gözlerim lekeli bluzuna takıldı.

“Öyle gerçekten,” dedi Merav. “Atsanlı olduğun için şanslısın. Orada hiç kimse hükümet devirmiyordur.”

“Devrimden bu yana çok şey mi değişti?” diye sordum. Dört yıl önce Ashara sebebini kimsenin öğrenemediği korkunç bir veba ile sarsıldı. Şehrin liderlerinin bu işin arkasında olduğu, Ashara’daki Halanları yok etmek için hastalığı yaydığı ortaya çıkınca Meclis’i alaşağı eden bir ayaklanma yaşandı. Sonrasında kurulan yeni hükümet Ashara Halanlarına kuzey topraklarında hiçbir yerde Halanların sahip oldukları politik gücü verdi.

Kelilah abartılı bir biçimde iç geçirdi. “Halanlar artık hadlerini aşıyorlar. Birleşik Meclis’te birdenbire sandalyelerin üçte ikisini almalarına şaşmamak gerek.”

“Nüfuslarıyla aynı oran değil mi bu?” Hayal meyal babamın bunu söylediğini hatırlıyordum.

“Evet,” dedi Merav, “ama sayıları daha çok diye söz sahibi olmaları gerekmez. Halanlar devlet yönetmekten ne anlar ki?” Ronit’i gösterdi. “Su birikintisine girmeden alışveriş arabasını bile sürmeyi beceremezler.”

Halanlar hakkında konuşmaya devam etmek istemiyordum, konuyu değiştirip Hilah’yı tanıştırdım. Merav, Kelilah ve Ronit onu kibarca ama soğuk bir şekilde selamladılar. Sonra Merav bana döndü.

“İlkokuldan beri Firem’e gidiyoruz. Sana etrafı göstermekten mutluluk duyarız.”

“Teşekkürler,” dedim.

Kelilah ve Ronit kıkırdadı. Kıpırmızı oldum. Ne yapmıştım ki?

Merav da güldü. "Ashara'da 'Teşekkür ederim,' deriz."
"Yaaa."

"Gidip İlanah'yı bulacağım," diye belirtti Ronit. "O leke çıkarma büyülerinde başarılı."

Hışımınla uzaklaşırken Ronit'in arkasından bakakaldım. Asharalılar gerçekten böyle eften püften şeyler için sihre mi başvuruyorlardı? Giysi lekelerini çıkarmak hizmetçilerin işi değil miydi? Atsanlı bir büyücü herkesin içinde böyle önemsiz bir büyü yapmaktan utanç duyardı.

Firem Ortaokulu müdürü sessiz olmamızı söylediğinde Merav ve Kelilah, Hilah ve benimle beraber oturuyordu. Başöğretmenler sınıf listelerini okuyarak öğrencilerini oditoryumdan dışarı çıkardılar. Kendi ismimi duymaya çalışırken aynı listedeki diğer isimleri fark etmeyince, Merav heyecanla aramızdaki kolçağa yapıştı.

"Aynı sınıftayız! Kelilah ve Ronit de öyle." Çok sevinçliydi, ben de mutlu görünmeye çalıştım.

Sıramızdan çıktık. Hilah'nın da arkamızdan geldiğini fark ettim, o da bizim sınıfta olmalıydı. Diğer kızların bana ayrıcalıklı davranıp onu dışlamalarından suçluluk duyarak onu da bekledim. Hafifçe gülümsedi ama diğerlerini takip ederken sesini çıkarmadı.

Bir sınıfa girip ahşap ve dövme demirden sıraların arasından oturacağımız yerleri seçtik. Müdür odanın ön kısmındaki platforma çıktı. En az altmış yaşında, ufak tefek bir adamdı.

"Hoş geldiniz. Ben Aradi Noach ve bu dersin adı da Kuzey Toprakları Roman Tarihi."

Aradi Noach kitabın adını tahtaya yazarken, fısıltılar duyunca sınıf arkadaşlarımdan birinin ön sırada oturan sıska

bir oğlanı işaret ettiğini fark ettim. Yüzünü göremedim ama saçları koyu kahverengiydi. Siyah ceketinin koluna beyaz toz bulaşmıştı. Bu ona umursamaz bir hava veriyordu.

Öğretmenimiz arkasını dönünce fısıltılar kesildi. Tahtaya yazdığı başlığın altını çizerken, “Kuzey Toprakları Roman Tarihi bu eserle başlar,” dedi.

Bir saatlik dersin sonunda Aradi Noach bizi sabah arası için serbest bıraktı. Bol güneş alan bir avlunun hemen yanındaki bir kemer altına doğru giden kalabalığı takip ettim. Hilah arkamdan geliyordu. “Onlara katılalım mı?” diye sordu, başıyla Merav ve arkadaşlarını işaret ederek.

“Olabilir.”

Yanlarına gittiğimizde Merav herkesin hakkında fısıldaştığı çocuktan şikâyet ediyordu. “Bizim sınıfta olduğuna inanamıyorum! Sanki hepimizden daha fazla burada olmaya hakkı varmış gibi bir de gidip en ön sıraya oturmuş.”

Avlunun diğer tarafını işaret ediyordu ve dehşetle çocuğun hemen yanımızdan geçtiğini, tam da duyabileceği bir mesafede olduğunu gördüm. Kolunun altında bir kitap, bir de tebeşire bulanmış bir yazı tahtası vardı. Bu, kolundaki beyaz izleri açıklıyordu.

Başımınla çocuğu işaret ederek “Merav,” diye mırıldandım.

Bağıra bağıra, “Ah, o bizi duyamaz Rivka,” dedi.

“Bence duyabilir,” dedim, hâlâ alçak sesle konuşuyordum, oysa çocuk bizden tarafa bakmamıştı.

Kemer altındaki basamağa oturup kitabını açtı. Siyah üniforması üzerine tam oturmamıştı, arması da düzgün durmuyordu.

Merav küçümser bir tavırla gülümsedi. “Rivka, o sağır.”

“Sağır mı?” dedim şaşkın şaşkın. Sağır bir çocuk Aradi Noach’ın dersini nasıl takip edebilmişti? Hem Merav onun sağır olduğunu nereden biliyordu ki? “Onu tanıyor musun?”

Ronit kendine hâkim olamadı. "Rivka, o çocuk *Caleb Levi*," dedi.

Belli ki bu ismin bana bir şey ifade etmesi gerekiyordu ama ne olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim Levi soyadı...

"Marah Levi'nin küçük kardeşi," dedi Kelilah neşeyle.

Hilah birden nefesini tuttu. Bir an için ben de nefes alamadım.

"Marah Levi'nin Kasir bir kârdeşi mi var?" diyebildim en sonunda. Dört sene önce kara gözler vebasının ilacını bularak Ashara Meclisi'ni çökerten Halan kız Marah Levi mi? Kardeşi Kasir mi? Marah'nın yanında kalmasına izin verilmiş mi?

"Ne? Hayır," dedi aşağılayarak. "O bir Halan. Belli değil mi?"

O çocuğa kaçamak bir bakış daha attım. Haklıydı. Saçları Kasir çocuğu olmak için biraz fazla uzundu. Üniforması da eğreti durmasının yanı sıra hayli eski püsküydü. Muhtemelen ikinci eldi.

"Tam olarak bu okulun öğrencisi de değil," dedi Kelilah. "Babam Eğitim Bürosu'nda çalışıyor ve bana her şeyi anlattı. Yalnızca birkaç ders alıyor."

"Halanlar bunu yapabiliyor mu yani?" dedim.

Merav burnunu çekti. "Teoride Firem karmalaştı ama herkes bunun doğru olmadığını biliyor. Ders almasına izin verilmesinin tek sebebi Marah Levi'nin kardeşi olması. Sağır-lar okuluna girmesi de onun sayesinde oldu. Orası da Kasir okulu."

"Bu kadarı bile ona yetmedi," dedi Kelilah.

"Bu okula gelmesine inanamıyorum," dedim. Merav öfkesini paylaştığını zannederek onaylamak için başını salladı ama ben bunu demek istememiştim. Kuzey topraklarındaki

en ünlü kızın kardeşiyle aynı sınıfta olduğuma inanamıyordum. Marah Levi bir efsaneydi. Halan olabilirdi ama Azariah Rashid adlı Kasir bir çocukla beraber Ashara'yı vebadan kurtarmış ve Meclis'in Ashara'daki Halanları yok etmeyi amaçlayan, on yıllarca sürececek bir planı yürüttüğünü dünyaya duyurmuştu. Ve bunu yaptığında benim yaşımdaydı.

Caleb'a bakarak, "Kendimizi tanıtsak mı?" dedi Hilah.

Merav, Kelilah ve Ronit faltaşı gibi açılmış gözlerle ona baktılar.

"Sen aklını mı kaçırdın?" dedi Merav. "Neden onunla konuşacakmısınız?"

Hilah hiç istifini bozmadan ona bakıp "Neden olmasın?" dedi. "Sınıf arkadaşımız o." Birden Hilah'ya hayranlık duydu.

"O bizim sınıf arkadaşımız değil," dedi Merav. "O bir fazlalık." Gözlerini kıstı. "Hem sen kimsin? Soyadın ne senin? Hangi ilkokula gittin?"

Bu ani sorgulama karşısında öylece kalakaldım, gereksiz bir biçimde saldırgandı.

"Soyadım Menachem," dedi Hilah. "Annem Orev Bölgesi'nin valisi ve ben Daresh'te büyüdüm. Daresh'te hiç Kasir okulu yok, o yüzden şimdiye kadar hep özel öğretmenlerden ders aldım."

Merav diliyle damağını şaklattı. "Daresh mi? Orası tanrının unuttuğu bir köy değil mi? Orada başka Kasirler de var mıydı ki?"

"Sadece polis müdürünün ailesi," dedi Hilah.

"Hiç şaşırmadım," dedi Merav, sesinde hem acıma hem de aşağılama vardı. "Artık şehre geldin Hilah. Burada Halanlarla konuşmayız."

Hilah kaşlarını çatdı. "Onlar da insan, biliyorsun. Beraber büyüdüğüm arkadaşlarım hep Halan'dı."

Yüzümü buruşturdum. Ronit ve Kelilah küçük çığlıklar attı, Merav'ın yüzündeki ifadede bariz bir iğrenme vardı.

Merav, "Halanlarla arkadaşlık mı ettin?" dedi alçalttığı, tehdit dolu sesiyle.

Hilah'nın yüzü kızardı. "Oynayacak başka kimse yoktu. Akşam yemeğine zamanında döndüğümüz sürece kimsenin umurunda değildi."

Çirkin bir sessizlik oldu ve Merav'ın, Hilah'ın yüreğine korku salmak için bu süreyi uzattığını görebiliyordum.

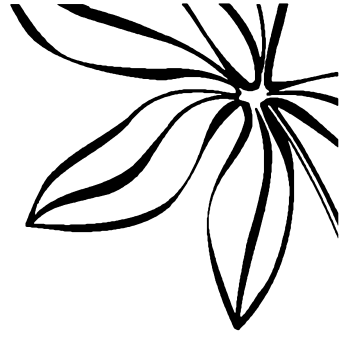
"Bir dakika," dedi Ronit, aniden şüphelenerek, "Kasirlerle Halanların aynı okullarda okumaları gerektiğini düşünüyorsun herhalde?"

"Elbette hayır!" dedi Hilah çabucak.

"Buraya ait olmak istiyorsan," dedi Merav, "Kıvılcımlardan uzak dur." Caleb'a bu isimle seslenmesine rağmen arkadaşlarının kolları bile kıpırdamadı.

Kelilah sinirli sinirli güldü. "Atsan'da Halanlarla arkadaşlık etmiyordun, değil mi Rivka?"

"Hayır," dedim hiç düşünmeden. Doğruydı; evdeyken, hizmetçiler dışında Halanlarla çok nadir konuşuyordum. Ama hemen verdiğim cevaba pişman olmuşum. Hilah'ya destek olmamıştım ve o bunu hak etmemişti. Ona içtenlikle gülümsemeye çalıştım ama o ayakkabılarına bakıyordu.

Aradan sonra büyü dersi vardı ama ben muaftım çünkü ben Atsanlı bir büyücüydüm ve biz Asharalılar gibi sihir yapmıyorduk. Ashara'dayken büyü eğitimimi babam üstlenmişti. Haftada iki kez yaptığımız akşam derslerini iple çekmiyordum ama şimdilik boş vaktim vardı, o yüzden kütüphaneye gitmeye karar verdim. Ağır kapıyı iterek açtım ve kendimi uzun masalar, düz arkalıklı koltuklar ve zümrüt yeşili gölgelikleri olan elektrik lambaları ile döşenmiş bir okuma odasında buldum. Sağımdaki ve solumdaki kapılara doğru dizilmiş kitapları seçebiliyordum. Kütüphane görevlisi masasının arkasında, genç bir kadın taburenin üzerine tünemişti.

Okuma odasında benim dışımda sadece Caleb Levi vardı. Elbette onun da dersi yoktu. Halanlar büyü dersine giremezdi. Sağırılar okuluna geri gitmediğine göre, bundan sonraki derste bizimle beraber Epik Şiir'e girecekti ve iki edebiyat dersimiz arasında diğer okuluna dönecek zamanı yoktu.

Ondan iki masa uzağa oturdum, defterimi çıkarıp babamın yarın akşamki ilk dersimiz için belirlediği egzersiz üzerinde kafa patlatmaya koyuldum. Ödevim camı sağlamlaştıracak bir sihir oluşturmaktı. Defterimin kenarına

karalamalar yaparken dikiş iğneleri, çanak çömlek ve ahşap için öğrendiğim diğer sağlamaştırma sihirleri geldi aklıma. Hepsi A majörde yazılmıştı, o nedenle bu perdeden devam etmem iyi olacaktı muhtemelen. Cam kumdan oluşuyordu. Bunu göz önünde bulundurmam gerekiyor muydu?

Boş vaktim sona ermek üzereyken kütüphaneye iki çocuk girdi. Kitaplara doğru yönelmişlerdi ki biri Caleb'ı fark etti.

"Hey sen! Levi!" diyerek yüksek sesle fısıldadı.

Caleb çok kıpırtısızdı.

"Hey Kıvılcım! Sana diyoruz!"

Caleb kitaplarını çantasına tıktı, ayağa kalkıp kütüphane-nin kapısına doğru yürümeye başladı. Çocuklar önünü kesti. Ne yapacağını bilemeden durdu. Yanlarından geçip gitmeye çalışmamasındaki bir şey, kaçmasının o kadar kolay olmayacağını bildiğini gösteriyordu. Çocukların ikisi de kendisinden bir kafa daha uzundu.

Çabucak okuma odasına göz gezdirdim. Kütüphane görevlisi masasında kitabına gömülmüştü. Çocuklardan biri Caleb'a anlayamadığım bir şey söyledi. Kafasını sallayıp tebeşiriyle beraber yazı tahtasını uzattı. Kasir çocuk sırtarak tahtayı alıp üzerine bir şeyler çiziktirdi. Arkadaşı kıs kıs gü-lüyordu. Bir yanım ne yazdığını görebilmeyi arzularken di-ğer yanım göremediğim için memnundu.

Caleb çocuğun tahtaya yazdığı şeye dikmişti gözlerini. Tepki vermedi. Birkaç saniye sonra tahtasını geri almaya ça-lıştı ama Kasir çocuk geri vermedi. Üstelik, tahtayı bacağının arasına sıkıştırıp ikiye böldü.

Bir şey yapmadan izlediğim için kendimden iğrendim ama bu çocuklarla baş edemezdim. Bana sataşmalarından korkmuyordum. Benim gibi bir kızın neden bir Halan'ın

yardıma koştüğünü merak etmelerinden korkuyordum. Yine de çevreye rahatsızlık veriyorlardı, bu nedenle dağıtım masasına yaklaştım.

“Affedersiniz?”

Kütüphane görevlisi başını kaldırdı. “Evet?”

“Eee...” Omuzumun üzerinden başımı çevirdim. Kasir çocuklar Caleb Levi’yi masaya sıkıştırmışlardı. Kırık yazı tahtası yerdeydi.

Genç kadın bakışlarımı takip edip tekrar bana baktı. “Bir sorun mu var?”

Bir an için, kadının sadece inamlmaz derecede kalın kafalı olduğunu düşündüm. Gerçek kafama dank edince nefesim kesildi. İki çocuk kütüphanede birinci sınıf öğrencisine saldırmak üzereydi ve kadının hiçbir şey yapmaya niyeti yoktu. Sebebini tahmin etmek için dâhi olmak gerekmiyordu.

İkinci dersin sona erdiğini haber vererek Caleb’in işkencecilerinin dikkatini dağıtan zil çaldı. Silkinerek ellerinden kurtulup kütüphaneden ok gibi fırladı. Çocuklar gülerек gitmesine izin verdiler.

Düşündüğüm gibi Caleb benim bir sonraki dersime de geldi. Epik Şiir öğretmeni ders boyunca tahtaya tek kelime yazmadı. Caleb en ön sırada otursa bile dersin ne kadarını anladığını merak ettim. Birisi onun için not mu tutuyordu?

Epik Şiir dersinden sonra öğle yemeği vaktiydi.

Yemek salonu kubbeli tavanı, baharın güneş ışığını içeri dolduran yüksek pencereleri olan, koyu renk ahşap duvarlı bir yerdi. Merav, Kelilah, Ronit ve Hilah ile kuyrukta beklerken, gözlerim Marah Levi’nin kardeşini aradı ama ortadan kaybolmuştu.

Mutfak tezgâhının arkasındaki Halan kadımlar yemek tepsilerimizi fırında patates, kuşkonmaz sote ve ot çeşnili

balıkla doldururken biz de limon kabuğu kaplı kurabiyelerden alıyorduk. Sonra beşimiz yuvarlak bir masaya kurulduk. Arunda kızlar beni soru yağmuruna tutmaya başladılar.

"Atsan nasıl bir yer?"

"Büyükelçinin kızı olmak nasıl bir duygu?"

"Her yeri gezdin mi?"

Elimden geldiğince sorularını cevapladım, ilgi odağı olmaya ve bundan pek hoşlanmamaya alışık değildim.

"Aksarın çok hoş," dedi Kelilah.

"Annen ne iş yapıyor?" diye sordu Merav bir lokma balığı ağzına götürürken.

"Annem birkaç yıl önce öldü," dedim.

Zor geçen bir sessizlik yaşandı.

Gerekli tepkiyi göstererek, "Üzıldüm," dedi Merav.

"Yoksa..." diye başladı Kelilah.

"Aptallaşma," diye tısladı Ronit. "Atsan'da kara göz hastalığı yoktu ki."

"Evet, tabii," dedi Kelilah utanarak. "Ailenin o zamanlar burada olmadığını unuttum. Yalnızca, herkesin ilk düşündüğü artık bu..."

Bir vebanın gölgesi altında yaşamak ne kadar garipti kim bilir.

"Hiç kardeşin var mı?" diye sordu Hilah.

Soru gayet sıradandı ama kapana kısılmış gibi hissettim. Evde, herkes Arik'i tanıyordu ve insanlar benim yanımda erkek kardeşlerinden bahsetmeye bile korkuyorlardı. Bu da ikizim hakkında çok nadiren yalan söylemek zorunda kalmam demektir. Ama artık öyle yapmam gerekiyordu.

"Hayır," dedim Hilah'ya. Şaşırtıcı bir biçimde, Arik'i inkâr ettiğime üzülmemiştim. Ona olan sevgimi o kadar

uzun zamandır sır olarak saklıyordum ki, bu durum doğal geliyordu.

"Burada uzun süre kalacaksın herhalde?" dedi Ronit.

"Galiba," dedim. "En azından ortaokulu burada bitireceğime eminim. Ondan sonra üniversite için Atsan'a dönebilirim." *Ama Arik'i bulursam belki de dönmem. Eğer hayatını Ashara'da kurduysa, ben de öyle yaparım, böylece beraber olabiliriz.*

"O zaman senin Ashara büyüü öğrenmen gerekmiyor mu?" dedi Merav.

Omuzlarımı silkdim.

"Sizin büyüler nasıl?" dedi Kelilah. "Bize müzikal bir sihir gösterir misin?"

"Size göstermek mi?" dedim çekinerek. Bu Asharalılar büyüleri konusunda ne kadar kayıtsızdı. Atsan'da sihirler daha çok seremoniyle sergilenirdi. Büyü ciddi bir disiplindi, neredeyse bir sanattı, her ufak şey için kullanılan bir şey değildi. Teksesli sihirlerin pek bir önemi bile yoktu. Bir büyücünün yeteneğinin gerçek ölçüsü, hem bestesi hem de yaratılmasıyla ilgili ayrıntılı ve çoksesli sihirlerdi.

"Enstrümanın lazım mı?" diye sordu Hilah. "Ne çalışıyorsun?"

"Çello," dedim. "Enstrümanlarımız amplifikatördür. Sihirleri güçlendirir. Ama küçük bir sihir için çelloma ihtiyacım yok."

"Peki o zaman bize bir şey göster!" dedi Merav. Neredeyse emirdi bu.

Numaralarını gösteren bir köpek gibi manasız sihirler yapmam babamı kızdırır mı yoksa Atsan'ı temsil etmemden memnun mu olur karar veremedim. Onlara basit bir Atsan

sihri göstermemin ne zararı olurdu ki? Masanın üzerinden etrafı süzüp patates ve balıktan eser kalmamış yemek tepsi-lerine, buruşturulmuş peçetelere, kurabiye kırıntlarına göz gezdirdim. Sonra Merav'ın su bardağına ilişti gözlerim.

Bakışlarımı suya yoğunlaştırdım ve zihnimi dağıtan her şeyden arındırdım. Bu insan sesleri, çatal bıçak tınlaması, Asharalı dört kız tarafından izlenmenin rahatsızlığı ve bü-yüyü yaparken duyduğum kaygı arasında kolay olmadı. Sonunda, odaklanabildim. Aynı anda düşünce gücümü bir nesneye indirgeme ve zihnimi etrafımdaki büyüye açmayı başardım.

Buharın sözsüz melodisini söyledim, yıllar önce ilkokulda öğrendiğim temel bir sihirdi bu. Bir zamanlar tarlalara istenen hava şartlarını getirmek için yapılan eski, çoksesli sihir-lerde bir motif olarak göze çarpıyordu. Ben şarkı söyledikçe, Merav'ın bardağındaki su titredi, kabarcıklar çıkardı, sonra çılginca kaynamaya başladı. Bardaktan halka halka buharlar çıktı. Saniyeler içinde su buharlaştı.

Firem'deki sınıf arkadaşlarım uygun şekilde etkilenmişlerdi.

Merav, "Ben de sana Ashara sihri göstereyim," dedi.

Sağ elini uzattı, başparmağı ile yüzükparmağını birleştiri-p sihirli bir kafiye tutturdu. Boş bardağı masadan havala-nıp göz hizasında önünde durdu. Dumansı bir koku balık kokusunu bastırdı. Başka birkaç söz söyledi, bu sefer koku baharatlı bir hal aldı ama havada süzülen bardak olduğu yer-de kaldı.

Merav tepkimi bekliyordu, sihri dikkatimi dağıtmıştı ama kendimi gülümsemeye zorladım. Yakından izleyince Ashara büyüünün ne kadar farklı olduğunu görmek şaşırtıcıydı. İşe yaradığı tartışılmazdı, çevremizi saran büyüden faydalanmak

gibi bir yöntem kullanmıyorlardı. Başparmağımı diğer parmaklarımın üzerine sarıyormuşum gibi bir histi ya da çelloyu sol elle çalmak gibi.

Tembel tembel bildiğim bir havaya kaldırma sihri melodisini mırıldandım. Merav'ın sihri parçalandı ve ben hayretten donakaldım. Sanki onun oluşturduğu büyü akımlarının arasındaki boşluklara takılıyor gibiydim. Merak içinde, sessizce yeniden bir ezgi mırıldandım ama belli bir sihirle ilgisi yoktu. Ashara büyüündeki zayıf noktalara sızmak ve onları müzikle parçalara bölmek için ihtiyacım olan notaları seçtim. Merav kaşlarını çattı ve biraz sonra bardak şırak diye masaya düştü. Herkes sıçradı.

“Özür dilerim!” dedim. Neyse ki bardak kırılmamıştı.

“Ne yaptın?” diye sordu Merav anlamadan.

“Ben... bilmiyorum,” diye kem küm ettim. “Doğaçlama yapıyordum sadece ... Senin sihrini bozmak istememiştim.”

Merav hiçbir şey söylemedi, yüzünde hâlâ kırgın bir ifade vardı.

Ertesi gün, Caleb Levi yeni yazı tahtasıyla beraber yine Firem'deydi. Kuzey Toprakları Roman Tarihi'nde ve Epik Şiir'de en ön sırada oturuyor ve hiç kimseyle konuşmuyordu.

Öğle yemeğinde, “Konulara yetişemeyecek,” dedi Merav, tavuğunu dilimlerken. “Öğretmenin söylediklerini duyamadığı halde bu derslere gelmesinin ne anlamı var?”

“Belki dudak okuyabiliyordur,” dedi Hilah.

Merav onu duymazdan geldi. “Sağırılar okulunda edebiyat dersi yok mu? Neden Firem'e gelmesi gerektiğini anlamıyorum.”

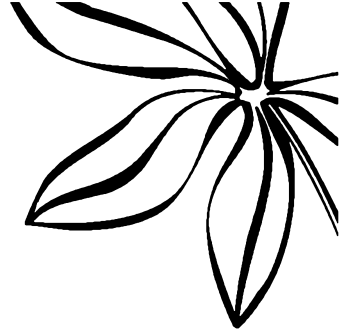
“Bizim sınıfımızda olduğunu söylediğim zaman annem çok üzüldü,” dedi Ronit. “Böyle giderse çok geçmeden Ashara’da iyi okul kalmayacağını söyledi.”

“Caleb Levi gibileri Firem’i ele geçiremez,” dedi Merav hayal kırıklığına uğramışcasına. “En iyi öğrencileri kabul ettiği için Firem bu kadar başarılı.”

“Öyle,” dedi Kelilah. “Okulumuzu neden Kıvılcımlarla paylaşalım ki? Ashara’yı bugünkü haline getiren bizleriz. Minnettar olmaları gerekir.”

Merav beklenti içinde bana baktı, onlarla aynı fikirde olmamı bekliyordu ama yapamadım. Arik bir Halan’dı, akıllı ve yetenekliydi. Elbette diğer Halanlardan farklıydı çünkü önce Kadmiel olarak yetiştirilmişti, ama şu anda Halanların arasında yaşadığını inkâr edemezdim. Merav ve Ronit’in onun hakkında konuştuğu anlamına geliyordu ve onların kibirli sözlerini benim kardeşime yöneltmelerini kabul edemezdim.

Sonunda, Merav boğazını temizledi. Kelilah ile Ronit bana suçlayarak baktılar. Aynı anda, gözlerinde tatmin olmuş gibi bir pırıltı vardı. Merav benimle arkadaş olmaya çalışmıştı ama karşılığını alamamıştı ve onun sevgisini kazanmak için hiç şansım yoktu. Umurumda da değildi. Ashara’ya arkadaş bulmaya gelmemiştim. Arik’i bulmaya gelmiştim. Ve bulunca da zaten arkadaşla ihtiyacım kalmayacaktı.

Okul başladıktan sonraki ilk hafta sonu, babam elçilikte bir parti düzenledi. Konuklar arasında Ashara Birleşik Meclisi liderleri, Dışişleri Bakanlığı yetkilileri ve diğer büyükelçiler vardı.

Saat yedi sularında koyu kırmızı bir elbise giydim, anemden kalan inci kolyeyi taktım. Sonra basamakları yavaşça inerek idari bölümdeki oturma odasına geldim. Babam kraliçelere benzeyen, orta yaşlı bir kadını selamlayıp sanki bunu her gün yapıyormuş gibi yanaklarından öpüyordu. Onunla konuşurken siyah takım elbiseli üç adam içeri girdi. Asharalı meclis üyeleri olabilirlerdi. Ölü ot rengi saçlı, kırmızı suratlı, gök mavisi gözlü bir adam hemen arkalarındaydı. Yabancı bir elçi olmalıydı, belki de Aevlialıydı, orada insanların gözleri bu kadar mavi ve saçları bu kadar açık renkti. Hemen arkasından koyu kahverengi tenli ve siyah saçlı başka bir yabancı geliyordu. Fadran elçisi olmalıydı.

Oda doldukça iki hizmetçi, kalabalığının arasından yol açarak herkese şarap ve minyatür etli börekler ikram ediyordu. Şömine civarında oyalanarak beni yanma çağırana kadar konuklarının arasında dolaşan babamı izledim.

“Bu akşam çok güzel görünüyorsun Rivka,” dedi. “Seni Dışişlerinden Shimson Omri ile tanıştırayım.”

Konuştğu beyefendiye doğru dönüp dudaklarıma bir gülümseme kondurdum.

“Firem’de kızım la aynı sınıftasınız sanırım,” dedi Banar Omri.

Omri kimin soyadıydı, hiçbir fikrim yoktu.

“Merav,” diyerek işimi kolaylaştırdı, gözleri parlıyordu.

“Yaa,” dedim. Merav babasına hakkımda ne anlatmıştı acaba?

Cevabımı alamadan babam beni apar topar başkalarıyla tanıştırmaya götürdü. Çok geçmeden bir köşede toplanmış yerel halktan birkaç yetkili dışında herkesle tanışmışım. Başkan Yardımcısı Liron kibarlık göstererek onlarla zoraki sohbet ediyordu, ama sonra tekrar dönüp baktığımda gitmişti.

Akşam yemeği vakti gelince yemek odasına geçtik. Uzun masarın üzerine parıltılı bir örtü serilmiş, ılık saçan gümüş çatal bıçak takımları ve kristal şarap kadehleri yerleştirilmişti. Sessizce bana ayrılan yere geçtiğimde kendimi isimlerini unuttuğum meclis üyelerinin ve görevlilerin arasında buldum. Hizmetçiler derin, altın yaldızlı kâselerde kadife gibi mantar çorbalarını dağıtırken, benimle konuşmaya başladılar.

“Hakkınızda çok iyi şeyler duydum Kadın Kadmiel,” dedi solumdaki beyaz saçlı meclis üyesi. “Mesela, çok yetenekli bir müzisyenmişsiniz.”

Sağımdaki minyon kadın da, “Babanız sizinle gurur duyuyor,” diye ekledi.

Utangaç bir tavırla gülümsedim, ama bunların hiçbirine inanmadım. Babam benimle gurur filan duymuyordu. Benim

başarılarımı ne kadar iyi bir evlat yetiştirdiğini kanıtlamak için kullamyordu. Önemsemediği tek şey Kadmiel'lerin mükemmel Atsan ailesi olarak görülmeleri idi.

"Firem'e de kabul edilmişsin," dedi Banar Omri'nin yanındaki adam. "Bu sene Marah Levi'nin kardeşinin de orada olması konusunda ne düşünüyorsun?"

"Heyecan verici," dedim düşünmeden. Herkes afallamış gibiydi.

Beyaz saçlı meclis üyesi bir kaşını kaldırarak "Heyecan verici mi?" diye sordu.

"Yani, Marah Levi'nin kardeşi olduğu için," dedim. Gergin gergin Merav'ın babasından tarafa baktım. Mutlaka okulda yumurtladığı fikirleri babasından öğreniyordu.

Yetişkinler çocuklara nasıl hoşgörülle gülerse, hepsi o şekilde güldü bana ve ben Halanlara sempati beslediğimden şüphelenmeyip kızmadıkları için rahatladım.

Minyon kadın, "Demek Marah Levi Atsan'da bile ünlü?" dedi.

"Elbette!" dedim. "O ve Azariah Rashid birer kahraman. Bunu herkes biliyor."

"Öyle," dedi yaşlı meclis üyesi. "Ama öyle olayları harekete geçirdiler ki, Ashara'da ihtiyaç duyulandan çok daha sert değişimlere yol açtılar. Elbette meclis durdurulması şart, tehlikeli delillerle doluydu. Ancak Marah ve Azariah ne yaptıklarını anlamadılar. Meclis liderlerini görevinden almak yeterli olacakken onlar Ashara'daki her şeyi altüst ettiler."

Bu doğru muydu? Marah ve Azariah'nın Ashara'yı kurtarma hikâyesini hatırlamaya çalıştım ama ayrıntılar bulanıktı. Kara göz hastalığının çaresini bulduklarını ve Halanların yok edilmesine engel olduklarını biliyordum. Gerçekten

de çok fazla değişim getirmişler miydi? Meclis, Halanların kara gözden ölmesine göz yumacaktı. Vebarın tam olarak bu amaç için yaratıldığı gün ışığına çıkınca herkes çok öfkelenmişti. Atsan'da insanlar Ashara'da olayların nasıl bu kadar kötüye gittiğini merak ediyorlardı. Ben Halan olsaydım ve yaşadığım şehri yönetenler beni öldürmeye kalksalar mı ke-sinlikle sorumluluk almak isterdim.

Ama belki de sorun Kasir iktidarı değildi. Sonuçta, Kasirler kuzey topraklarının, soğuk zamanlardan ve Erezai Krallığı'nın yıkılmasından sonra hayatta kalmasını sağlamışlardı. Diğer şehir devletlerde de neler yaptıklarını biliyorlardı. Değiştirmek istediğim şeyler vardı, listenin en başında kardeşim gibi çocukları kaçırmaları vardı örneğin. Ancak liderler iyi oldukları sürece hepsinin Kasir olması fark eder miydi?

"Bana göre, kardeşini okula soktuğu için ona minnettar olmalıyız," dedi sağındaki kadın. "Böylece, Firem'in karma eğitime geçtiği söylenebilir ve Eğitim Bürosu'ndaki radikaller de müdürü birleşme kanunlarını çiğniyor diye ta-ciz etmezler."

Okulun tamamında tek bir Halan öğrenci olması Firem'in karma eğitime geçtiğini göstermezdi, özellikle de o öğrenci sadece bazı derslere katılıyorsa ve Ashara'daki en ünlü kişinin kardeşi konumundaysa... Ama belki de gösteriş önemliydi.

"Dediğiniz doğru," dedi Banar Omri gönülsüzce. "Caleb Levi, benim kızım ile Rivka gibi öğrencilerle Firem'deki bütün Halan güruhu arasında duran tek şey."

Merav ile aynı grupta olmaya içerleyerek çorbama eğildim.

“Çocuk dedikleri kadar zekiyse Firem’de eğitim almasına karşı çıkmam,” dedi yaşlı meclis üyesi, cömertliği için tebrik edilmeyi bekler gibi çıkıyordu sesi. “Her zaman seçkin bir okuldan faydalanacak birkaç sıra dışı Halan çıkacaktır. Ancak Firem gibi okullar karmalaşma uğruna standartlarını düşürmeye zorlanmamalıdır.”

“Karma eğitim Firem’i standartlarını düşürmeye zorlamaz,” dedi yeni bir ses. Masanın bize yakın tarafında oturan herkes konuşmamızı bölen kadının kim olduğunu görmek için döndü. Altmış yaşlarındaydı, gri saçları sırtına düz bir perde gibi iniyordu. Bu gece henüz onunla tanıştırılmamıştım.

“Karma eğitimin yapacağı şey Firem’in hem Halan hem de Kasir öğrencileri göz önünde bulundurmasını sağlamaktır,” diye devam etti. “Yine de en iyi eğitimi alabilirler.”

“İmkânsız,” dedi Merav’ın babası. “Halan ve Kasir ilkokulları aynı kalitede değil. Mükemmel notları olan bir Halan öğrenci bile sıradan bir Kasir öğrenci kadar donanımlı olmayacaktır.”

“Doğru, çünkü Halan okullarının Kasir okullarından çok daha az parası var,” diye yanıtladı kadın. “Ama Halanlar da Kasirler de ortaokula giriş için aynı sınavdan geçiyorlar. Neden sadece o notları kullanmıyoruz?”

Etrafımdaki yetişkinler düşmanca bir sessizliğe gömüldüler ve sonunda bu kadının Halan olması gerektiği sonucuna vardım. Babamın onu davet ettiğine inanmadım ama belki de Meclis’te gücendirmeye gücünün yetmeyeceği Halan liderler vardı. Kadın konuşmaya müdahale etmeden önce konuklar odada hiç Halan yokmuş gibi konuşuyorlardı. Onlar adına utanmıştım ama hiçbirisi birazcık da olsa üzülmüş görünmüyorlardı.

Bu konuşmanın olumlu bir şekilde sona ermesinin pek yolu yok gibiydi. Neyse ki hizmetçiler bir sonraki yemeği servis etmeye başladılar: Atsan usulü nane soslu kuzu yahni. Halan arkasına yaslandı, Kasir yetkililer de yemekleriyle ilgilenmeye başladılar.

Partiden sonra, yığınla davetiye geldi. Babam bütün hafta sonu elçilikte bir daha yemek yemedi. Onuncugün'ün akşamüstü, babam banliyölerdeki meclis üyelerini ziyaret ederken, en gösterişsiz kıyafetimle elçilikten çıkıp tekrar Arik'i aramaya gittim. Elçilikler Caddesi'nden sonra kalabalığı takip edip nehir boyunca doğuya doğru yönelerek kocaman bir pazaryerine vardım. Ahşap direkler üzerindeki bir çatırın altında sokak satıcıları sosisten hasır şapkaya kadar her şeyi satıyorlardı. Tezgâh aralarında Halanlar ve Kasirler dolaşıyordu.

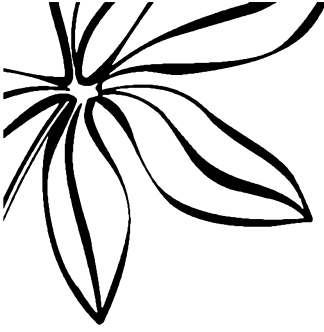
Meydanın kıyısında dolanıp gezi rehberine danıştım. Burası Ikhad'dı ve kitapta Onuncugün'ün buranın en kalabalık günü olduğu yazıyordu. Burayı daha önce ziyaret etmeyi neden akıl etmemiştim? Burada ne kadar çok Halan olduğu düşünülürse Arik'in de buraya gelme olasılığı vardı.

Kalıp kardeşimi aramak için can atıyordum ama Ikhad'a istediğim zaman dönebilirdim. Daha uzak yerleri araştırmak için babamın bugünkü uzun süreli yokluğundan faydalanmam lazımdı. Rehber göz atınca başka bir altsınıfa ait bölgeyi saptayıp doğuya doğru yürümeye başladım.

Halan mahallesine geldiğimi biliyordum çünkü ilk ziyaret ettiğimle aynı görünüyordu. Apartmanlar zamanla yıpranmış ve kararmıştı. Kar hemen hemen hiç kalmamış, parke

taşlarda tuz, kum ve kir kalıntıları bırakmıştı. Her şeyin pis olduğu ve binaların bile tüklenmiş göründüğu bir yerde yaşamak nasıldı acaba? Arik'in son dört yılını böyle bir yerde geçirdiğini düşünmekten nefret ediyordum.

Mahallenin sokaklarında bir aşağı bir yukarı gezinip gördüğüm herkese dikkatle baktım. Parlak renkli örgü şalları, kollarında sallanan sepetleriyle iki genç kadın. Dar bir sokakta, paslı çivilerle kaplı kasalardan kale inşa eden, kaz sürüsü gibi ses çıkaran çocuklar. Bankta oturmuş pipo içen yaşlı bir adam. Sonra kötü talihim yüzünden bu akşamüstü gördüğüm bir kadınla yolum keşişti. Yeşil şalını hatırladım. Bana tuhaf tuhaf bakınca gitmem gerektiğine karar verdim. Kendi yaşımda Halan bir çocuk görmedim. Yenik bir halde Elçilikler Caddesi'ne geri döndüm.

9

Birincigün öğle yemeğinde Merav, Ronit ve Kelilah yaklaşan bir partiden dolayı yerlerinde duramıyorlardı. Bense bundan sonra Arik'i nerede arayacağıma kafa patlatırken ilgimi yemek salonuna veremiyordum.

"Annem oturma odasını kullanabileceğimizi söyledi," diyordu Merav. "Abim bize yeni bir iskambil oyunu öğretecek. Çikolata da olacak."

Yürüyüş rehberine göre Davgir'in kuzey kıyısında bir Halan bölgesi vardı.

"Çikolata mı?" dedi Kelilah aşırı sevinerek. "Bekleyemeyeceğim."

Önce Ikhad'a geri mi dönmeliydim acaba?

"Rivka."

Daldığım düşüncelerden silkinip kafamı kaldırdım.

"Bu hafta sonu bir parti veriyorum," dedi Merav. "Sen de davetlisin."

"Yaa." Bunu beklemiyordum. Atsan'da en son ne zaman bir arkadaşımın evine gittiğimi hatırlayamıyordum. Arik uzaklaştırıldıktan sonra ve okul arkadaşlarımla aramdaki

ilişki tuhaf bir hal alınca, davetlerini geri çevirmeye başlamıştım. Bir süre sonra çağırmaktan vazgeçmişlerdi.

Merav ısrar etti. "Gelecek misin?"

Yanumda oturan Hilah'ya baktım. Hayallere dalmış olabileirdim ama Merav'ın onu davet etmediğinden oldukça emindim.

"Yedincigün öğleden sonra," diye ekledi.

Yedincigün öğleden sonra. Yürüyüş rehberi, Yedincigün Ikhad'da yine pazar kurulduğunu söylüyordu. Merav'ın evine gidersem, Arik'i aramak için vaktim kalmayacaktı. Ayrıca, o Halanlara nefretini kusarken ben çikolata yemek zorunda kalacaksam partisine gitmek de istemezdim.

"Davet ettiğin için teşekkürler ama gelemem," dedim. "Babamla Yedincigün için plan yapmıştık." Bu planlar ne olabilir, ne uydursam diye düşünüyordum ama sormadı. Hiçbir şey söylemeden gözlerini önünde duran dana yahniye indirdi.

Okuldan eve döndüğümde Başkan Yardımcısı Liron idari bölümün bekleme salonunda gelen postaları inceliyordu. Parlak kırmızı damga vurulmuş bir zarftan başını kaldırıp gülümsedi. "Günün nasıl geçti Rivka?"

"Güzeldi." Odama çıkmak için sabırsızlanıyordum ama kibarlıktan kaçamıyordum.

Babamın yardımcısının ofisine dönmek için pek bir acelesi yoktu. "Ashara'daki hayata uyum sağlayabiliyor musun?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Neşeli bir cevap versem muhtemelen bana inanmayacaktı. Ama ona gerçeği de söyleyemezdim. Nezaketi samimi gibiydi, yine de beni huzursuz ediyordu. Babamın ona bunu yapmasını söylemediğinden emin olamıyordum.

“İdare ediyorum,” dedim. Kesinlikle Atsan’da olduğumdan daha mutsuz değildim. En azından doğru yerdeymişim gibi geliyordu.

“Babanı çok daha az görmek zor olmalı,” dedi Başkan Yardımcısı Liron. Boş boş baktığımı görünce de ekledi, “Çünkü elçilik görevi onu çok meşgul ediyor.”

Atsan’da beraber sıcacık akşamlar geçirdiğimizi mi sanıyordu? Babamla buraya taşınmadan önce de bu kadar konuşuyorduk, yani çok az. Sık sık uzaklaşması aslında benim için huzurdu çünkü o etrafımdayken sürekli savunmaya geçiyordum.

Başkan Yardımcısı Liron nazikçe, “Yalnızlık çekiyor musun?” diye sordu.

Sözleri sarsıcıydı. Atsan’dayken neredeyse bütün zamanımı yalnız geçiriyordum. Şüphesiz sınıf arkadaşlarım sürekli etrafımdaydı ve babam da beni her gün görüyordu ama onların yanındayken bile bu insanlarla gerçek anlamda *beraber* değildim. Arik gittiğinden beri yapayalnızdım ve daha önce hiç kimse bana artık yalnız olmamak ister misin diye sormayı akıl etmemişti.

Okul çantamın sapıyla oynarken, “İyiim,” dedim tekrar.

“Elimde olmadan Atsan’dan sana hiç mektup gelmediğini, senin de göndermediğini fark ettim de,” dedi elindeki zarf yığını sallarken. “Evdeki arkadaşlarınla görüşmüyor musun?”

Benim sosyal hayatımla neden bu kadar ilgileniyordu? Babamın yardımcısıydı, annem değildi.

Kısaca, “Gerçekten yazmak istediğim hiç kimse yok,” dedim.

“Firem’de arkadaş buldun mu?”

Merav, Kelilah ve Ronit benim arkadaşlarım mıydı? Merav beni partisine davet etmişti ama kazayla sihrini bozduğum o ilk gün bana nasıl baktığını unutamıyordum. Bir de bana çapak gibi yapışan ve diğerlerinin zor tahammül ettiği Hilah vardı.

“Yemeği beraber yediğim birkaç kız var.” Onun yerinde babam olsa başka bir şey söylemezdim, ama bir şey devam etmeme neden oldu. “Sanırım onlar da sadece babam elçi diye benimle arkadaş olmak istiyorlar.”

Başkan Yardımcısı Liron acıyarak gülümsedi. “Seni daha iyi tanıyınca eminim seni sen olduğun için kabul edeceklerdir.”

Bakışlarımı indirdim. Hiç kimse beni ben olduğum için kabul etmeyecekti. Ben Rivka Kadmiel, bir Halan’ın, Arik Kadmiel’in kız kardeşiydim. Ve bunu hiç kimseye söyleyemiyordum.

“Konuta arkadaşlarını çağırmana izin var, biliyorsun,” dedi babamın yardımcısı.

Bu görüşmeyi sona erdirmeye kararlı bir biçimde, tatlı bir ifade takınarak, “Belki çağırırım,” dedim.

Okulun ikinci haftası da sona ermişti. Yedincigün’de, babam Kiriz elçisi ile sabah kahvesi içmeye çıkmadan önce ona yürüyüşe çıkacağımı söyledim. Günün büyük bir kısmını Ikhad’da geçirdim, tezgâh aralarında geziniyor, tanıdık bir yüze rastlama umuduyla gelen geçenleri izliyordum. Ne zaman benim yaşlarımda bir çocuğu arkadan görsem, vücudum beklenti içinde geriliyor, hayal kırıklığına kendini hazırlıyordu. Çocuk yüzünü çevirene kadar huzur bulamıyordum. Pahalı yün paltolar veya en kaliteli pamukludan beyaz

gömler giymiş çocuklar vardı. Taşralı, evde dokunmuş gömler giymiş, elleri nasırlı, peynir ve yumurta satan çocuklar da vardı. Gördüğüm bir-iki tane şehirli Halan çocuk da Arik değildi.

Halan mahallerinde kapı kapı dolaşmanın dışında onu nasıl bulacağımı bilmiyordum. Şehrin hangi kısmında yaşadığını bilmiyordum. Yeni ismini bilmiyordum. Yollarımızın tesadüfen kesişmesini beklemek zorunda kalacaktım gibi görünüyordu. Bu düşünce dişlerimi sıkma neden oluyordu. Bu yeterli değildi.

Pazaryerinde sinir bozucu bir günün ardından bir de babamla büyü dersine katlanmam gerekecekti. Bu gece konsolosluk binasının bir sihrini yenilemesine yardım edecektim. Sihir ödevi değildi bu ama evi koruyan gerçek bir efsundu. Babam daha önce ne burada ne de Atsan'da evi korumak için yaptığı büyülerde yardımımı istemişti ve biliyordum ki bu hem bir onur hem de bir sınavdı. Bütün hafta hararetle bir şekilde çello çalışmama rağmen yüzüme gözüme bulaştıracığımdan korkuyordum.

Müzik odasında aletlerimizi kutularından çıkarıp idari bölümdeki bekleme odasına taşıdık. Bütün evin girişi olduğundan koruyucu sihirleri yapmak için en iyi yerdi. Babam ve ben kolçaksız koltuklara karşı karşıya oturduk. O gümüş rengi flütünde ısınma parçaları çalarken, sehpadaki notaları düzenledim. Büyü bütün sayfayı dolduruyordu.

Flütünü indirirken, "Bu arada," dedi babam, "bunun ne büyüü olduğunu hatırlat bana."

"Çürümeye karşı koruyor," dedim, kalın nota kümelerine bakarken.

Başını salladı. "Peki bu iki sesli versiyonu, ilk elçiliğe taşıdığımızda kendi başıma yaptığım tek sesli sihirden hangi yönden ayrılıyor?"

İkincigün'de yaptığımız dersin ne kadarını hatırladığımı kontrol ediyordu. Ağzımdan yanlış bir şey çıkmaması için yavaş yavaş konuşarak daha karmaşık bir büyü'nün avantajlarını izah ettim. Ben konuşurken, çevremdeki sihir katmanlarına karşı farkındalığım artarak hassaslaştı. Çoğunlukla eve atılmış sihir ağına dikkat etmiyordum; sanki kolayca akort edilebilecek, fondaki belli belirsiz bir gürültü gibiydi. Ama artık efsunları değiştirmeye hazırlandığımızdan her büyü akımını gergin bir ip gibi hissedebiliyordum.

Babam çürüme büyüleri teorisinde ustalaştığımdan emin olunca, müziğini normale döndürerek "Hazır mısınız?" diye sordu.

Terli avuçlarımı eteğime sildim, sonra çalmaya başladık.

Sihir başarıyla tamamlanıp da enstrümanlarımızı kenara koyunca babam, "İyi iş çıkardın Rivka," dedi.

"Teşekkürler, baba," dedim, sevindim ama aslında daha çok rahatlamıştım.

Flüt kutusunu kapatıp bana döndü. "Yarın Meclis'te konuşma yapacağım. Bana katılmak ister misin?"

"Ne?" dedim, daveti beni çok şaşırtmıştı.

"Elçilik partisinde birisi Meclis'te bir oturumu izlemenin ilginç çekebileceğini söyledi."

Akşam yemeğinde misafirler üzerinde iyi bir etki bırakmış olmalıydım.

"Ne hakkında konuşacaksın?"

"Atsan ile Ashara arasındaki sınırda kaçakçılık. Birleşik Meclis bazı sorular soracak, ben de Senato adına cevaplayacağım."

"Anlıyorum." Çabucak düşündüm. Yarını başka bir Halar bölgesini dolaşarak geçirebilirdim ama bunun düşüncesi

beni yordu. Ayrıca Ashara'nın Birleşik Meclisi'nin nasıl çalıştığını görmeye can atıyordum.

"Gelmek isterim," dedim babama.

Sabahleyin, elçilik şoförü babamı ve beni Meclis'e götürdü. Binayı, gezi rehberimin Meclis Binası olarak adlandırdığı resimden tanıdım. Babamın arkasından dev gibi oymalı kapılardan geçtim ve yeşil zeminli, genişleyen bir avludan yürüyüp görkemli merdivenleri çıkarak kocaman, penceresiz bir salona girdik. Altın rengi halı kaplı koridor, salonun ön tarafına doğru, yarım daire şeklinde dizilmiş, üç sıra tahta masanın durduğu yere kadar uzanıyordu. Koridorun iki tarafında sıra sıra banklar vardı. Meclis üyelerinin masalarının alt tarafında, bir avuç genç erkek ve kadın tahta sandalyelerde oturmuş evrak işlerini hallediyorlardı.

"Ben o tarafa gidiyorum," dedi babam, ön sıradaki bankı işaret ederken. "Senin oturacak başka yer bulman lazım."

Koridorun aşağısına doğru uygun adım yürüyüp başımın çaresine bakmam için beni yalnız bıraktı. Her iki tarafımdaki bankların yarısı şimdiden dolmuştu ve keskin bir ayrım vardı: Halanlar solda, Kasirler sağdaydı. Kasir bölümünün ön kısmına doğru boş bir banka çöküp ellerimi kucağımda kavuşturdum.

Odanın Halan tarafı bizimkinden çok daha boştu. İşlemeli şallara sarınmış birkaç yaşlı kadın ve keçe kasketleri ellerinde bir avuç sakallı adam vardı sadece. Onların bölümünde doluya yakın tek bank ön sıraya yakın olandı, ortaokul yaşını çoktan geçmiş, bir grup genç erkek ve kadın beraber oturuyordu.

Benim birkaç sıra önümde kıvrıkcık, siyah saçlı genç bir adam vardı. Koridorun diğer tarafındaki Halan gençlerle hemen hemen aynı yaşıydı ve birkaç saniyede bir onlardan tarafa baktığı gözüme çarptı.

Babamın nereye gittiğini görmek için boynumu uzattım. Ön sırada, meclis üyelerinin koltuklarının karşısındaki masada oturuyordu. Onun yanında üç kişi daha tanıklık yapmak için bekliyordu. İki tanesi devlet memuruna benziyordu ama sonuncusu genç bir Halan kadını. Koyu kahverengi saçları mavi hırkasının sırtından aşağı örgü şeklinde iniyordu. Merakım depreşti. Meclis'e söyleyecek nesi olabilirdi ki?

Salonun ön kısmındaki kapı açıldı ve meclis üyeleri sırayla içeri alındılar. Yirmi bir kişiydiler. Bazılarım elçilikteki partiden hatırladım, aralarında Kasir misafirlerle karma eğitim konusunda tartışan Halan kadın da vardı. Bugün gri saçları beline kadar inen bir örgü halindeydi. Masasındaki pirinç levhada *Ayelet Nitsan, Horiel Bölgesi* yazıyordu.

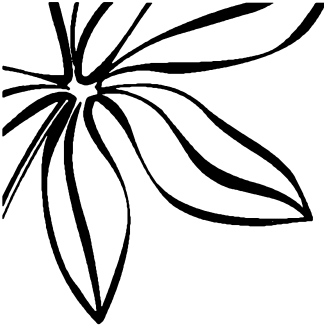
Başka bir meclis üyesi ayağa kalkıp oturumun gündemini açıkladı. "İlk gündem maddesi: yeni doğu tramvay hattı fonunun kabul edilmesi."

Gishal Bölgesi temsilcisi tramvay hattının inşası için belli bir miktar paranın ayrılması önermesini sundu. Maliyetin çok yüksek, planlanan durak sayısının gereksiz, inşaat işçilerinin maaşlarının fazla olduğu konusunda ateşli bir tartışma başladı hemen. Dakikalar sonra uyanık kalmaya uğraşıyordum.

Meclis başkanı ikinci gündem maddesini duyurduğunda kendime geldim. "Bu bir yurttaş dilekçesi." Babamın yanında oturanlardan birini işaret edince genç kadın ayağa kalktı. Tanık kürsüsüne doğru yürürken her bir üyenin bakışları üzerindeydi. Salonda çıt çıkmıyordu.

Meclis başkanı boğazını temizledi. "Kayıtlar için adınızı belirtin lütfen."

Kız başını kaldırdı, koyu kahverengi örgüsü sırtından aşağı kaydı. "Adım Marah Levi."

10

Nefesim kesilmişti ve bu durumdaki tek kişi ben değildim. Ashara'yı kara göz hastalığından kurtaran kızın burada olmasına sadece meclis üyeleri şaşırmış görünmüyorlardı. Caleb Levi'nin ablası. O kadar sıradan görünüyordu ki.

"Günaydın," dedi Marah Levi, meclis üyelerinin sıralarına doğru başını kaldırıp. "Bugün buraya tanıdığım bir Halan ailesi adına geldim. Geçtiğimiz hafta en büyük çocuklarının büyü yapabildiği ortaya çıktı ve Birincigün ailesinden alınıp Kasir bir aileye evlatlık verilecek."

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Marah Levi bir yabani den söz ediyordu. Birinin bu konuyla ilgili tanıklık edeceğini bilseydi babam beni Meclis'e asla getirmezdi. Ondan tarafa bakmamalıydım. Yüz ifademde ne göreceğini bilmiyordum.

"Sizden bu kızı ailesinden koparmamanızı istemeye geldim," diye devam etti Marah Levi, sesi ince ama tereddütsüzdü. "Onu seviyorlar ve ondan vazgeçmek istemiyorlar. Benim ve kendileri adına konuştuğum insanların özel isteklerinin yerine getirilme olasılığının daha yüksek olduğunu fark ettim. O nedenle sizden asıl istediğim, sadece bu kızın

ailesi ile kalmasına izin vermeniz değil, aynı zamanda bütün zorunlu evlatlıklara bir son vermeniz. Büyü meselesi yüzünden çocukları ailelerinden koparmak zalimce.”

Salona ölüm sessizliği çöktü. Marah Levi’nin istediği çok büyük bir şeydi.

“İstediğim şey için yasanın değişmesi gerektiğini biliyorum,” dedi, sesi daha da güçleniyordu. “Bu yüzden daha küçük bir ricada bulunmak istiyorum, tam olarak şöyle, Meclis yasanın değiştirilmesini görüşürken zorunlu evlatlıklar geçici olarak askıya alınsın. Açıkçası bu kızın yasal olarak şu anda ailesiyle kalabilmesini ve büyü durumları ailelerinki ile uyuşmayan diğer çocukların da aynı haktan yararlanmasını istiyorum.”

Yarım düzine meclis üyesi konuşmak için can atarak ayağa fırladı. Meclis başkanı sözü ilk olarak Kasir olduğunu düşündüğüm beyaz saçlı bir adama verdi.

“Gadin Levi,” dedi, “siz aslen Meclis’in birçok Aile Yasası’nı uygulamaktan vazgeçmesini talep ediyorsunuz.”

“Farkındayım,” dedi Marah Levi. Herkes onun konuşmaya devam etmesini bekliyor gibiydi ama etmedi ve sessizliği bana çok vurucu geldi.

Ardından tanımadığım başka bir meclis üyesi konuştu. “Karışık ailelere izin vermek çılgınca olur. Halanlar ve Kasirler esas itibarıyla birbirinden farklılar, yüzyıllardır ayrı yaşıyorlar. Birleşik Meclis arabuluculuk etmek ve herkese adil davranıldığından emin olmak için var ama cemaatlerimiz arasındaki çizgileri belirsizleştirmek sadece daha fazla anlaşmazlığa yol açar.”

“Kesinlikle katılmıyorum.” Konuşan elçilik partisindeki Halan meclis üyesiydi. Gri örgülü saçını omzundan geriye

atıp dosdoğru meslektaşlarına baktı. “Cemaatlerimizi ayırmak gerçek eşitliği sağlamamızı engelliyor. Tam anlamıyla birleşmiş bir toplum olmak için çocuklarımızı zıt kamplara ayırtırmaya karşı çıkarak başlamalıyız.”

Bir Kasir meclis üyesi yumruğunu masaya vurdu. “Karışık aileler Ashara’nın sonunu getirir. Toplumdaki büyü yeteneğinin etkisini azaltır, sonunda da bir bakmışsınız büyücüler ortadan kalkmış.”

Marah Levi tanık kürsüsünden öne doğru eğildi. “Büyü yapabilen bir kızın Halan ailesi ile kalmasına izin vermenin herhangi bir şeyin etkisini nasıl azaltacağını anlamıyorum beyefendi.”

“Ne olacak şimdi bu çocuk?” dedi Kasir ısrarla. “Büyücü olduğuna göre belli ki Halan değil. Kasirler tarafından yetiştirilmediği sürece Kasir de olamaz. Kafası karışık bir halde büyüyecek. Ve sonuçta, evlatlıklara son verirse iki taraf arasında evliliklere kadar gider bu durum. Ama belki de sizin umduğunuz da budur Gadin Levi?”

Marah Levi’nin cevap vermemesine şaşırdım. Duruşu kaskatıydı, cevap vermesi gereken yerde susmasında dokunaklı bir şey vardı.

Horiel temsilcisi, “Dikkatli olun, Meclis Üyesi Zevulun,” dedi Kasir meclis üyesine. “Etki azalması bahsiniz Meclis’in Kasir kanı ile ilgili tutumuna çok benziyor.”

Bütün üyeler gergindi. Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. Sonra kara göz hastalığı ile Meclis’in Halanları neden ortadan kaldırmaya çalıştığını hatırladım. Bir gün Halanların sayısının Kasirlerden çok daha fazla olacağından ve Ashara’da büyücülerin soylarının tükeneceğinden korkuyorlardı.

Zevulun'un yüzü karardı. "Bu ne cüret? Meclis'in entrikalarına karşı sadece nefret duydum. Elbette Ashara'nın Halan yurttaşlarına ihtiyacı var. Ancak Kasir yurttaşlarına da öyle ve gelişen büyücü nüfusunu korumanın tek yolu Aile Yasaları ile mümkün."

"Ashara'da her zaman büyücüler olacak," dedi Horielli meclis üyesi.

"Gerçekten mi, Meclis Üyesi Nitsan? Etrafınıza bir bakın!" Zevulun meslektaşlarını gösterdi. "Bugün Kasirler Meclis'in üçte birini oluşturuyor. Sadece dörtte birine ya da onda birine düşene kadar kaç yıl var? Tamamıyla safdışı edilene kadar kaç yılımız var?"

"Siz aklınızı mı kaçırdınız?" diye sordu Nitsan altta kalmadan. "Meclis kara göz hastalığını Kasirleri ortadan kaldırmak için çıkarmadı! Sizce bu şehirde varlığının devam etmesinden endişe duyması gereken kimler?"

"Meslektaşlarım, açmaza sürükleniyoruz," dedi meclis başkanı. "Tartışmayı tekrar Gadin Levi'nin dilekçesine çevirmek istiyorum. Konuya geri dönersek Gadin Levi, sunduğunuz gerçeklerle ilgili kanıtınız var mı?"

"Bu sabah Bölge Ofisi'nden denetçinin raporunu istedim," dedi Marah Levi. Anında, meclis üyelerinin sıralarının önünde oturan genç bir adam fırlayıp başkana bir belge teslim etti.

Başkan sayfayı taradı. "Bu belge Samira Harun'un sınavdan geçtiğini ve İkincigün'de büyü yeteneğinin saptandığını onaylıyor. Denetçi davayı Aile İşleri Ofisi'ne bildirmiş, elbette ki anne-babasının, Mahir Harun ve Nadia Daud'un evinden alınmasını önermiştir..."

Sadece dinleyicilerin değil, meclis üyelerinin arasından da uğultular yükseldi. İsimler Xanite'lere aitti. Marah Levi, bir

Xanite ailesi için savaşıyordu. Atsan'da da Xanite göçmenler vardı. Onlara kızıyor ve güvenmiyorlardı, oysa Halanlar geri kalmış bir halktı ve şehir için bir yükütlü. Ashara'da da yaklaşım aynıysa, bana kalırsa Marah'nun başarma şansı pek yok gibiydi.

"Afedersiniz!" bir meclis üyesi söze karıştı. "Evlatlık sürecinde isimlerin verilmemesi gerekir. Çocuğu evlat edinecek ailenin doğumda verilen ismini bilmesi yasaktır. Ancak Gadin Levi az önce hepimize bunu açıkça belirtti!"

"Eğer benim talebim kabul edilirse," dedi Marah Levi, "Samira ailesinin yanında kalabileceği için gizliliğe gerek kalmayacak."

İçim içime sığmıyordu. Bu küçük kızın ismini kaybedeceği sessizliğe teslim olmayı kabul etmediği için onu kucaklayabilirdim.

"İsimleri kayıtlardan çıkarılacak," dedi başkan sabırsızca. "Gadin Levi, lütfen sözlerinizi tamamlayın."

Dimdik durdu. "Son günlerde Harun Ailesi'ni iki kez ziyaret ettim. Samira'nın anne-babası, kardeşleri yıkılmış durumda, kendisi de evden ayrılacağı için çok korkuyor. Büyücü olduğu için ailesi onu daha az sevmiyor elbette. Samira sizin kızınız olsaydı nasıl hissederdiniz bir düşünün. Ya da belki buna gerek yoktur. Belki bu sizin de başınıza gelmiştir."

Ara verdi, odada hiç kimsenin nefes almadığına yemin edebilirdim, konu doğrudan yabancılar geldiği için donup kalmıştık. Babamın hâlâ beni odadan sürükleyip çıkarmamasına şaşırmıştım.

"Yıllar önce erkek kardeşim büyü sınavına girdiğinde," diye devam etti Marah, "denetçinin ofisine beraber gittik. Büyü yeteneğine dair hiçbir belirti yoktu, yine de onu

kaybetmekten korktum. Neden bu korkuyu yaşamak zorunda kalalım ki? Samira'nın ve onun gibi olan diğer çocukların hatrına, Meclis'ten bütün zorunlu evlatlık verilme davalarının askıya alınmasını talep ediyorum. Samira'nın onu seven ailesinin yanında kalmasına izin verin."

Ellerimin titremesini engellemek için bankın kenarını sıkıca kavradım. Marah'nın sözlerinde, Arik'in ailemizin yanında kalmasını, ikizimi yanımda tutma hakkımı savunduğunu da duydum. Biz büyü sınavımızı olurken neden gelip bizim için de savaşmamıştı sanki?

Gri saçlı Horiel temsilcisi Nitsan ayağa kalkınca başkan ona söz hakkı verdi.

"Etkileyici tanıklığınız için teşekkürler Gadin Levi," dedi, "Meclis, Aile Yasalarını kapsamlı bir şekilde görüşürken bütün zorunlu evlatlık davalarının askıya alınmasını öneriyorum."

Başkan öneriyi ifadesiz bir yüzle kabul etti. "Bu tedbiri oylamaya sunmaktan yana olan üç üye var mı?"

"Böyle bir erteleme gerçekleşirse," dedi bir Kasir üye, "artık bunun geri dönüşü olmaz. Aylarca ya da yıllarca sürecek bir tartışmanın ardından, çok daha önce uzaklaştırılması gereken bir çocuğu uzaklaştırmanın faydalı olacağına inanan kimse var mı aranızda?"

"Dediğiniz doğru," dedi başka bir meclis üyesi. "Eğer sonunda önceden olduğu gibi evlatlık süreçlerine devam etmeye karar verirse, Harun'lar gibi aileleri umutlandırıp sonra onları yıkmış olacağız."

"Eğer on yaş ailesinden koparılmak için geç bir yaş değilse, on bir veya on iki niye olsun?" dedi Horiel temsilcisi soğuk soğuk.

“Meclis Üyesi Nitsan,” dedi başkan, “sözünü ettiğiniz ayrıntılı görüşmeler ne kadar sürecek? Konunun ne zaman sonuca ulaştırılacağını bilmeden zorunlu evlatlıklar konusunda erteleme yapmamamız gerekir.”

Nitsan soğukkanlılığını korudu. “Katılıyorum. Ertelemeyi ilan ettikten sonra zorunlu evlatlıkların sebep olduğu etkileri inceleyecek bir komite tayin etmemizi ve belli bir tarihe kadar Meclis’e tavsiyede bulunmamızı öneriyorum. O noktada ertelemeyi tekrar gözden geçirip zorunlu evlatlık davalarını tekrar yürürlüğe sokacak mıyız, yoksa tamamen kaldıracak mıyız karar verebiliriz.”

“Komitede bir de başkan olması gerekir,” dedi başkan.

“Ben olurum,” deli Nitsan.

“Komiteyi oluşturmak için üç Halan, iki de Kasir üyeye daha ihtiyacınız olacak.”

İki Halan meclis üyesi hemen Nitsan’a katılmayı kabul etti. Ardından Zevulun, karışık ailelerin Ashara’nın sonunu getireceğini söyleyen Kasir komiteye katılmayı teklif etti, herkes zorunlu evlatlıklar konusunda adamın bakış açısını biliyordu ama yine de Nitsan onu onayladı. Son olarak bir Halan ve bir Kasir üye daha öne çıktı.

Komitenin oluşturulması ve kesin bir bitiş tarihi sözü verilmesi bazı meclis üyelerini zorunlu evlatlık davalarını askıya almak konusunda ikna etmiş benziyordu. Birtakım görüşmelerden sonra evlatlıklar meselesini dört ay içinde sonuçlandırmaya karar verdiler. Sonra üç meclis üyesi –hepsi de Halan’dı sanırım– ertelemeyi oylamaya koymaktan yana olduklarını ifade ettiler. Başkan, Meclis kâtiplerinden oy pusulalarını dağıtmalarını istedi. Sıraların önünde bekleyen gençler hemen fırlayıp temsilcilere küçük kartları ulaştırdılar.

“Lütfen yabanilerin ailelerine bırakılmalarıyla ilgili erteleme ilan edilmesi konusunda evet veya hayır oyu kullanın,” dedi başkan. “Teklifin geçmesi için en az on dört oy gerekmektedir.”

Üyeler kartlarının üzerine eğildiler. Bazıları kararsız görünüyordu ve oylama bir süre devam etti. En sonunda, herkes kalemlerini bırakınca, bir kâtip kartları toplayıp başkanın masasına getirdi, başka bir genç adam da onun yanına geldi. Her bir pusulayı kaldırdıkça kartta yazanı berrak bir sesle okudu.

Hem sıcak basıyor, hem üşüyordum ve sayıma zor konsantre olabiliyordum ama sonucu öğrenmek için nefesimi tutmuştum. Meclis’in zorunlu evlatlıkları durdurma yönünde oy kullanmasını istiyordum. Bu Samira Harun denen kız hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama hiç kimse Arık’in kaderini paylaşmamalıydı, ayrıca kardeşleri benim katlandığım acıyı yaşamamalıydı.

Yığının sonuna gelinmişti. Odadaki sessizlik bana bir şey ifade etmedi.

Sonra başkan, “On dört evet, dört hayır ve üç çekimser. Teklif kabul edildi. Yabanilerin başka ailelere gönderilmesi askıya alındı, hemen geçerli olmak üzere. Dört ay sonra tekrar toplanıp zorunlu evlatlıklar konusunda nihai karara varacağız,” dedi.

Müthiş bir rahatlama ve artan bir zafer duygusu hissettim. Rahatlamam Samira ailesinden koparılmayacağı içindi. Zafer ise Marah Levi kazandığı içindi. Ashara’nın kurtarıcılarından biri olabilirdi ama daha on sekiz ya da on dokuz yaşındaydı ve az önce Meclis’i zorunlu evlatlıkları askıya alması için ikna etmişti.

Başkan öğle yemeği arası verince Meclis salonunda uğultular yükseldi. Marah Levi yüzünde şaşkın bir bakışla tanık masasını terk etti. Halan gençleri neşe içinde sıralarından koşup ona sarıldılar. Koridorun diğer tarafındaki genç Kasir de sevinmiş görünüyordu. Bakışları Marah'nın üzerindeydi ama ondan ve arkadaşlarından uzak duruyordu.

"Rivka." Babam benim oturduğum bankın ucunda ayakta duruyordu, yüzü asıktı. Kollarıma bir ürperti yayıldı.

"Gidiyoruz," dedi. "Hemen şimdi."

Meclis binasının altı blok ötesindeki restorana oturana kadar tek kelime etmedi. Ertelemeden başka bir şey düşünmiyordum. Marah Levi'nin zaferi bana kendimi bir rüyadaymışım gibi hissettiriyordu ve gerçek olduğunu her hatırlayışında mutluluktan uçacak gibi oluyordum. Sorun babamdan gerçek duygularımı saklamaktı. Şansıma, korku içinde öfke patlamasını beklemek işi kolaylaştırıyordu.

Garsona sipariş vermek için kenetlenen dudaklarını araladı ve sonra tekrar işkence gibi sessizliğe gömüldük. İlk önce benim mi bir şey söylememi bekliyordu? Arik meselesi aramızda kaya parçası gibi duruyordu.

Ancak hindiba salatası geldiği zaman sabahki oturum hakkında ne düşündüğümü sordu. Kontrolümü kaybedecek gibiydim. Yalan söylediğimden şüphelenmemesini sağlayarak Arik'in hâlâ kardeşim olmasını istemediğime nasıl inandıracaktım onu? Konuya dolaylı yoldan yaklaşmaya karar verdim.

"Marah Levi'nin orada olduğuna inanmadım," dedim, gülümsememek için kendimi zor tutarak. "Onu görebileceğimi hiç düşünmemiştim!"

"O kız yok mu." Babam bir hindibayı ikiye ayırdı. "Hiçbir bireyin Meclis üzerinde o kadar nüfuzu olmamalı. Onları nasıl avcunun içine aldığını gördün."

Babamın söylemek istediği şeyi anlamıştım. Kimliği sayesinde Meclis'in istediği her şeyi yapmasını beklemesi doğru olmazdı. Ama bana etkisini kötüye kullanıyor gibi gelmemişti. Daha çok topluluk önünde konuşmaya çekiniyordu sanki.

"Umarım gözlerin şöhretinden, Meclis'i ikna ettiği cılgınlığı anlayamayacak kadar kamaşmamıştır?"

"Erteleme mi?" diye geveledim.

"Evet," dedi tepkimi ölçerek. "Ne düşünüyorsun?"

Neredeyse nefes almaya bile korktum. Babam ondan hiç bahsetmezken hâlâ sürekli kardeşimi düşündüğüm gerçeğini gizlemek kolaydı. Artık bugünlerde açıkça Arik'in evlatlık verilmesi hakkında ne hissettiğimi bile sorabilirdi.

"Pek iyi bir fikir gibi gelmedi," dediğimi duydum, sesim sanki çok uzaklardan geliyordu. "Büyü yeteneği olan çocukların Halanlarla nasıl mutlu mutlu büyüyeceğini tam anlayamadım ya da tam tersi bir durumu. Eğer çocuk büyü yapıbiliyorsa ailenin geri kalanı onu kıskanacaktır. Eğer yapamıyorsa ve onlar yapıyorsa kendini kötü hissedecektir. Eminim ilk başta Marah Levi'nin bahsettiği kız için de gitmek zor olacak ama sonunda kendini daha iyi durumda bulacak. Ailesi de üzülecek ama sonunda anlayacaklardır." Babama baktım, umutsuzca samimi olduğuma inandığını gösteren bir işaret bekledim. Son cümlemden önce tereddüt ettim. "Benim anladığım gibi."

Babam gözlerini kırpmadan beni süzdü. Yumurtladığım her şeyin onun söylediği şeylerden derlendiğini fark edecek miydi? Başta yüzünü okuyamadım ama yavaş yavaş orada derin bir memnuniyet yattığını keşfettim. Sınavı geçmiştim.

"Olgun ve akli başında bir genç kadın oldun Rivka," dedi babam. "Bugüne kadar bunu anlayamamıştım."

Birkaç dakika gururlanmasından zevk aldım ama sonra bu sıcak duygu beni rahatsız etmeye başladı. Babamın onayını almak benim için bu kadar önemli olmamalıydı. Hem de onayladığı şeyler az önce söylediğim korkunç yalanlarsa. Eğer Kasirlerin ve Halanların kardeş olamayacaklarını anlamak beni olgun ve aklı başında biri yapıyorsa, o zaman öyle olmak istemiyordum.

Birdenbire gerçekçi olmayan bir şekilde Arik'in anılarından etkilenmediğimi göstermek ve babamı Ashara'daki araştırmalarımından uzak tutmak için aklıma bir fikir geldi.

"Peki bugün onu düşündün mü?" dedim. "Onun" kim olduğunu açıklamama gerek yoktu. Babamın bakışları karardı, yeni donmuş bir nehrin üzerinde yürüyormuşum duyusuna kapıldım. "Marah Levi konuşmaya başladığında, Atsan'da ne durumda olduğunu merak ettim ister istemez."

Babam Arik'in Atsan'da olmadığını gösteren hiçbir ipucu vermedi. "Bu sabah ben de onu düşündüm."

Midem kasıldı. İkinci kez bizi zorla ayırdıkları günden beri benim yanımda Arik'in adını anmamıştı.

"Düşünmemek zordu," dedi babam rahatsız bir tavırla. "Ama tam olarak ait olduğu yerde kaldığım bildiğim için memnunum ve Atsan'da Birleşik Meclis olmamasına da tarifsiz bir biçimde minnettarım."

Dokuzuncugün'ün sabahı *Gündem*'deki manşet haber zorunlu evlatlıklarla ilgili yeni politika hakkındaydı. Babam kahvaltı masasından kalkana kadar bekleyip kendime bir bardak çay daha doldurdum ve makaleyi okudum.

Levi'nin Baskısıyla Meclis Zorunlu Evlatlıklara Erteleme Uygulayacak

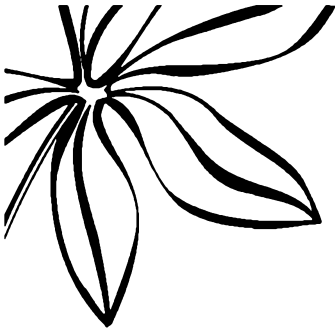
Haberin başını atladım, sonuçta dün oradaydım, ama sonra Marah Levi ile ilgili bir paragraf gözüme takıldı.

On sekiz yaşındaki Levi, Sosyal Refah Bölümü'nde sosyal hizmetler görevlisi olarak çalışıyor. Kendileri adına tanıklık yaptığı aileyi iş sayesinde tanıyıp tanımadığı belli değil. Dört yıl önce tanınmasından beri, Levi çoğunlukla politikadan uzak durdu. Sekizincigün'de Birleşik Meclis önünde yaptığı konuşma ile Meclis'in düşmesinden sonra gerçekleşen soruşturmalardan bu yana ilk kez kamuoyu önüne çıkmasına tanık olundu.

Dünkünün Meclis önündeki ilk konuşması olduğuna inanmadım. Zevulun önerisine saldırdığında bile öyle kendine güvenle konuşmuştu ki. Halkın gözü önünde olmayı tercih etmiyorsa, Samira Harun için bir istisna yaptığına göre zorunlu evlatlıkları son derece yanlış buluyor olmalıydı. Eminim Arik meselesini anlardı. Onu bulmama yardım etmek bile isteyebilirdi.

Bu düşünce beni heyecanlandırdı. *Onu bulmama yardım edebilir.* Ikhad'da gizli gizli dolaşıp Halan mahallelerini arşınlayarak bir yere varamıyordum. Yanımda daha güçlü birine ihtiyacım vardı.

Ansızın onunla tanışmak zorunda olduğumu anladım. Ve bunu yapmak için tek yol düşünebiliyordum.

11

Boş saatimde kütüphanede oturmuş Caleb Levi'nin bir kitabın sayfalarını çevirişini izliyordum. Onunla konuşmak için can atmama rağmen masasına yaklaşmak konusunda isteksizdim. Ya kütüphane görevlisi Halan çocukla niye konuştuğumu merak ederse? Ama erkek kardeşim bu şehirde bir yerlerdeydi ve ben onu bulmaya yemin etmiştim. Babamla Ashara'ya bu yüzden gelmiştim.

Kalkıp okuma odasından geçtim, ayakkabılarım cilalı zeminde gıcırdıyordu. Caleb'in karşısındaki masanın önünde durup kafasını kaldırına kadar bekledim. Yüzü ifadesizdi.

"Merhaba," dedim. Beni anlayabiliyor muydu? Hilah'nın dediği gibi dudak okuyabiliyor muydu? Kararsızca kitabının yanında duran yazı tahtasına uzandım, o da sertçe bana doğru itti.

Adım Rivka Kadmiel, yazdım tebeşir parçasıyla. Senin sınıfındayım.

Caleb yazdığım şeyi görünce afalladı. Cevap olarak bir şeyler çiziktirdi.

Atsan elçisinin kızıydın.

Adımı bilmesini beklemiyordum. "Nereden biliyorsun?" dedim. Geç de olsa beni duyamadığını hatırlayıp soruyu yazdım tekrar.

Burada herkesin tanıdığı tek kişi ben değilim, diye yazdı Caleb. Kendisini tanıtmaya bile gerek görmedi.

Bir anlık duraksama oldu. En sonunda tebeşiri tekrar alıp *Yanına oturabilir miyim?* diye yazdım.

Caleb önce soruya, sonra soğuk soğuk bana baktı. Yazı tahtasına tek bir sözcük yazdı. *Neden?*

Yüzüme ateş bastı. Dostça karşılanmayabileceğim aklıma gelmemişti. Kös kös masama dönmek üzereyken Caleb soğukça başını salladı. Şaşkın ama rahatlamış bir şekilde sandalyeye çöktüm, şimdi ne söyleyeceğimi planlıyordum. Ama Caleb yazı tahtasını yanına çekip başını kitabına gömdü. Bu bir öncekinden daha sıcak bir davranış değildi.

Benimle konuşmasını sağlamak için ne yapabilirdim? Ve ne söylemeliydim? Doğrudan kız kardeşiyle tanışmak isteye-mezdim. Bu kabalık olurdu.

Birkaç dakika sonra Caleb'ın okuyormuş gibi yaptığını fark ettim. Metinde sabit bir şekilde tek bir noktaya bakıyordu. Kitabının yanına masaya hafifçe vurdum. İstemeye istemeye başını kaldırdı.

"Ne okuyorsun?" dedim.

Anlamış olmalıydı ki kapağını okuyabileyim diye kitabı kaldırdı.

"Yazarı tanımıyorum," dedim.

Halan edebiyatı çok okur musun? yazdı.

Halan edebiyatı ne? yazdım. Tahtayı ona gösterdiğim anda cevabın ne olacağını biliyordum ama çok geçti.

Caleb'ın bakışları yine soğuklaşmıştı. *İster inan ister inanma ama Halanlar da kitap yazar.*

Yine ellerimden kaymak üzereydi. Benimle konuşmaya devam etmesi için bir şey yazmam lazımdı, herhangi bir şey, ama Caleb yazı tahtasım uzanamayacağım bir yerde tutuyordu, sonra yeni bir mesaj karaladı.

Neden buradasın? Ne istiyorsun?

Güvensizliğinden ve düşmanca tavrından kırılmışım, ama hemen duygularımı bastırdım. O açık oynamak istiyorsa, ben de öyle yapacaktım.

Ablanla tanışmak istiyorum.

Ağzı çizgi halini aldı. *Sen ve Ashara'daki herkes bunu istiyor. Lütfen, yazdım. Çok önemli.*

Caleb tebeşiri tahtaya öyle sert bastırdı ki bir parçası koptu. *Madem o kadar önemli, git kendin bul.* Kitaplarını toplayıp kütüphaneyi terk etti.

Zil çalınca, Epik Şiir dersine zar zor gittim. Caleb ile aramda geçen başarısız sohbet keyfimi öylesine kaçırmıştı ki sabah boyunca Hilah dışında hiç kimsenin benimle konuşmadığını fark etmemiştim. Öğle yemeğinde Merav ve diğerlerini her zamanki masamızda bekledim ama bana katılmak yerine yemek tepsileriyle yanımdan geçip gittiler. Merav, Kelilah ve Ronit'i başka bir masaya götürdü, masadakiler hemen onlara yer açtı.

Kasten yaptıkları çok belliydi. Bozulmamıştım aslında, yalnız yemek umurumda değildi ama dikkat çekmek umurumdaydı. Yemeğini az önce almış olan Hilah yemek salonunun ortasındaydı. Beni şaşırtan bir hareketle Merav ona el salladı.

"Bize katılsana Hilah," dedi sandalyesini kenara çekip ona yer açarken.

Hilah yerinde kalakaldı, kafası karışmıştı. Tek başıma oturduğumu görünce neler döndüğünü anladı. Ve bana doğru yürüdüğünü görünce şaşırdım.

"Onlarla yemek istemiyor musun?" dedim.

Kulaklarına inanamıyor gibiydi. "Tabii ki hayır."

"Pek hoşlanmayacaklar."

Omuzlarını silkti. "Zaten beni sevmiyorlardı. Senin yanında olmak için onlara katlandım."

"Gerçekten mi?" dedim, çok şaşırmıştım. Hilah'ya iyilik yapanın ben olduğumu sanıyordum, Merav ve diğerlerinin düşmanca tavırlarına rağmen onu da aramıza almaya çalışıyordum. Beni seçenin o olduğu hiç aklıma gelmemişti.

"Onları üzecek ne yaptın?" dedi Hilah.

Merav'ın oturduğu yere baktım. Kelilah ve Ronit bana kötü kötü bakıyorlardı. Rahatsız olup başımı yemeğime indirdim. "Keşke bilsem."

Günün sonuna kadar suçumu öğrenemedim. Kemer altından geçerken adımın söylendiğini duydum. Bizim sınıftaki iki kız avluda, kemerli geçidin diğer ucunda durmuşlardı. Gölgede durup dinledim.

"...onu Yedincigün, öğleden sonra Ikhad'da gördüm."

"Rivka Ikhad'da olsa ne fark eder ki?"

"Çünkü Merav'a partiye gelemeyeceğini, babasıyla planları olduğunu söylemiş! Adina onun kesinlikle yalnız olduğunu, pazarda tek başına dolaştığını söyledi."

Buz kestim. Ikhad'da tuhaf bir şey yaptığımı sanmıyordum ama benim haberim olmadan birinin beni izlemesi sinir bozucuydu.

"Ronit onun kendini beğenmiş olduğunu söylüyor," dedi birinci kız. "Yemekte onunla konuşmaya çalışmışlar ama o sadece yüzlerine dik dik bakmış, cevap bile vermemiş."

“Merav Omri’yi beğenmiyorsa hiç kimseyi beğenmez.”

Duyduklarım yetmişti. Kemer altından süzülüp okulun kapısından kaçtım. Kendini beğenmiş olarak adlandırıldığıma üzülmüştüm. Merav’a yalan söylemekle hata etmiştim. Daha dikkatli davramam gerekirdi. Ama sınıf arkadaşlarım sırf bahane uydurduğumu anladılar diye onu küçümsediğime mi karar vermişlerdi? Bu saçmaydı.

Ertesi gün, öğle yemeğini Merav, Kelilah ve Ronit ile beraber yemeye karar verdim. Tek kelime etmeden yemeklerini alıp başka masaya geçerek yine beni yalnız bıraktılar. Birkaç dakika sonra Hilah yanıma oturdu.

“Neden onların yanına oturmaya çalıştın ki?” diye samimi bir şaşkınlıkla sordu.

Omuzlarımı silktilim. Aralarında olmak istemiştim. Hilah ile oturmanın işe yarayacağından emin değildim. Merav’a taşradaki bütün arkadaşlarının Halan olduğunu söyleyerek bütün sınıfta skandal yaratmıştı zaten.

Düşüncelerimi okumuş gibi, “Gideyim mi?” dedi.

“Hayır, hayır,” dedim aceleyle. Tamamıyla dışlanmaya razı değildim. Hilah ile olmak hiç kimse olmamasından iyiydi.

Altıncıgün’ün sabahında sınıf arkadaşlarım tarafından dışlanmamdan bir hafta sonra, Aradi Noach Kuzey Toprakları Roman Tarihi dersinin sonunda benimle konuşmak istedi. Sınıf boşalınca gergin gergin masasına yaklaştım. Bugün ikinci haftanın kompozisyon sonuçlarını vermişti ama benim notum yüksekti, o yüzden ne istediğini tahmin edemedim.

Önündeki defteri kapatıp “Senden bir iyilik isteyeceğim Rivka,” dedi öğretmenim.

“Evet?” dedim anlamadan.

“Bu derste Caleb Levi’ye yardım etmeye ne dersin?”

O kadar beklenmedik bir soruydu ki bu, ne diyeceğimi bilemedim.

“Açıkça söylemem gerekirse, mükemmel bir öğrenci,” dedi, “ama ilk iki kompozisyonu beklentimin altındaydı ve sebebi de basit. Derste anlatılanların ve tartışılan konuların çoğunu takip edemiyor.”

Yazdığımız makalelerin Aradi Noach’ın verdiği tarihi bağlam ile ilgili olması gerekiyordu, bu yüzden Caleb’in başarısızlığının nedenini anlayabiliyordum.

“Bana dudak okuyabildiği söylendi ve mümkün olduğunca ondan tarafa bakmaya ve normal şartlarda yapacağımdan daha fazla tahtaya yazmaya gayret ettim. Ancak dün onunla konuştuğumda, yine de her söylediğimi anlayamadığını söyledi. Sınıf içi tartışmaları takip etmesi de imkânsız tabii. Kısacası, Caleb’in kaçırdıklarını telafi etmesini sağlayacak birine ihtiyacı var. Acaba sen onunla notlarını paylaşıp tartışmaları özetleyebilir misin?”

Kulaklarıma inanamıyordum. Caleb ile tekrar konuşabilmem için bana mükemmel bir fırsat sunuyordu. Ancak bir Halan’la vakit geçirmeye fazla istekli görünmemem gerekiyordu, o yüzden heyecanımı bastırıp dudağımı ısırdım.

Aradi Noah iç geçirdi. “Senin kararın. Hayır diyecek ilk öğrenci olmazsın. Ama gördüğüm kadarıyla bundan sonraki derste ikinizin de boşluğu var, o nedenle okuldan sonra buluşmanıza da gerek olmayacak.”

Haklıydı tabii. Caleb’a yardım etmem için beni seçmesi çok mantıklıydı, umarım çok fazla kişi bunu yapmamı ya-dırgamazdı.

“Caleb zeki ve çalışkan ama Firem’de birinin yardımını almadan başarılı olmayacak.” Aradi Noach beni inceliyordu. “Derslerinde iyisin Rivka, ayrıca bunu söylemeden edemeyeceğim, diğer bazı öğrencilere göre daha az önyargılı görünüyorsun.”

Son sözlerinden biraz tedirgin oldum ama yeterince isteksiz numarası yapmışım. “Ona yardım edeceğim efendim.”

Aradi Noach gülümsedi. “Teşekkür ederim. Çok iyisin.”

Birincigün’ün sabah arasında Aradi Noach bizi tanıştırdı. Daha önce tanıştığımızdan söz etmedik. Bizden ne beklediğini açıkladıktan sonra, öğretmenimiz bizi kütüphaneye yolladı. Caleb okuma odasında durmayıp kitap raflarına doğru kayboldu. Duvarların içine oyulmuş masa ve sandalyelerle döşenmiş, ders çalışmak için odacıklar vardı. Bunlardan birinde yaşı büyükçe kısa saçlı bir kız kitap okuyordu. Caleb’ın arkasından başka bir odacığa girdim, karşı karşıya oturduk.

Gülümsemeye çalıştım ama onun ifadesiz yüzü karşısında bocaladım. Geçen hafta ayrılırken söylediği sözler boğazıma kılçık gibi takılmıştı. *O kadar önemliyse git kendin bul.* Marah konusunu tekrar açmaya cesaret edemezdim. Önce Caleb’ın güvenini kazanmalıydım.

Edebiyat defterimi ona verdim. Soğukça kabul edip notlarımı çekmeye koyuldu. O yazarken bir sonraki kompozisyonumuzun konusu üzerinde kafa yormaya başladım, Aradi Noach bu sabah ödev vermişti. Caleb derin düşüncelerimi bölerek defterimde anlamadığı bir ifadeyi açıklamamı istedi. Ben de ona sınıf arkadaşlarımızın sınıf münazaralarında tartıştıklarını anlatmaya başladım. Bir sürü soru sordu ve yazı tahtası üzerinden konuştukça tavrındaki uzaklık azaldı.

Sence nişanlısını o şekilde terk etmesi bencilce miydi, bir not bile bırakmadan köyüne dönmesi? diye yazdı Caleb, üzerinde çalıştığımız kitaptaki başkarakterden söz ediyordu.

Cevap vermeye çabaladım. Karakterin ailesinden ayrı yaşadığı yıllar boyunca ne hissettiğini anladığımı açıklamak istedim. Yüreğinin, ulaşması imkânsız görünen bir yerde, sevdiğin biri ile beraber atmasının nasıl bir his olduğunu anlıyordum. Ama sırlarımı açık etmeden Caleb'a bunu anlata-mazdım.

Onun yerine, Başka bir yere özlem duymanın nasıl bir his olduğunu biliyorum, yazdım.

Caleb cevabıma göz atıp çok ciddi bir ifadeyle bana baktı. *Sıla hasreti çekiyorsun.*

Tereddüt ettim. Atsan'ı özlemiyordum. Aslında, aksarının hissedilmemesini, sınıf arkadaşlarım tarafımdan dışlanmamayı özlüyordum ama orada özleyeceğim bir şey kalmamıştı.

Taşınmayı istedin mi? dedi Caleb.

En azından buna doğru cevap verebilirdim. *Babamla birlikte Ashara'ya gelmek istedim.*

Peki ya annen? Caleb yazı tahtasını bana uzatırken, yüzünde bir kararsızlık vardı, sanki cevabı tahmin edebiliyordu.

Annem öldü.

Üzüldüm, yazdı. *Babam ben dört yaşındayken öldü.*

Üzüldüm.

Omuzlarını silkti. Çok küçüktüm. Onu çok az hatırlıyorum.

Annem ben on bir yaşındayken öldü.

Caleb başını yazı tahtasından kaldırdı, gözleri merhamet doluydu. Normal insanlar gibi konuşuyorduk işte. Kasir olduğumu unutmuş gibiydi.

Hiç kardeşin var mı? diye sordu Caleb.

Bunu bir sonraki soru olarak sorması doğaldı. Onunla konuşmaya ihtiyaç duymamın asıl sebebi olan şey hakkında Caleb'a yalan söylemek özellikle yanılttı ama ona Arik'i anlatmaya hazır değildim. Yüreğim suçluluk duygusuyla ağır-
laşırken, *Hayır*, yazdım.

"Bu hafta en yüksek notu," dedi Aradi Noach dördün-
cü kompozisyonumuzu dağıtırken, "Caleb Levi aldı," dedi.
Caleb'ın yanında durup kâğıdını sırasının üzerine koydu.
"Orjinal bir fikir ve inandırıcı bir argüman. Tebrikler."

Öğretmenin duyurusunu çirkin bir sessizlik izledi. Sınıf arkadaşlarımla Caleb'a yönelttiği bakışlar tam anlamıyla zehirliydi ama ön sırada oturduğu için onları göremedi. Keşke Aradi Noach hiçbir şey söylemeseydi.

Tepkiler gelmekte gecikmedi. Kompozisyonlar hafta başında teslim ediliyordu. Birincigün Kuzey Toprakları Roman Tarihi'ne girdiğimde sınıf arkadaşlarımdan üçü Caleb'ın sırasına doğru eğilmişti. Diğer birkaç tanesi de halka olup çevrelerini sarmıştı. Midem kasıldı.

Çantamı bırakırken Caleb'ın başında dikilen kız, "Makaleni istiyoruz," dedi.

"Aradi Noach senin mükemmel olduğunu düşünüyor," dedi çocuklardan biri. "Görelim bakalım ne yazmışsın."

Merav odanın diğer tarafından seslendi: "Sizi duyamaz, biliyorsunuz."

"Dudak okuyabiliyor," dedi sertçe. "Okuyabiliyorsun, değil mi?"

Caleb hiçbir şey söylemedi. Bakışları etrafta gezinirken göz göze geldik. Hemen gözümü kaçırdım. Utanç içinde tekrar ona baktım ama Caleb gözlerini kıza dikmişti.

“Makaleni bana ver,” dedi kız.

Caleb kafasını salladı. Sınıftan heyecan dolu bir uğultu yükseltti, kızın yüzü öfkeden çakmak çakmaktı. Caleb’in çantasına doğru atıldı, Caleb da ayrı hamleyi yapınca çocuklardan birinin ağzından kükrercesine büyüğü sözler döküldü. Caleb’in ellerine doğru barut gibi kıvılcımlar püskürünce, acıyla çığlık atarak geri sıçradı.

Ne yaptığımın farkına varmadan halkanın içine daldım. Caleb ile diğer sınıf arkadaşlarımla arasında değildim ama. Onun yerine kenarda durdum.

“Yapabileceğiniz en iyi şey bir Halan’dan kopya çekmek mi?” dedim.

Sınıfı koyu bir sessizlik sardı. Üç öğrencinin ilgisini Caleb’in üzerinden kendi üstüme çekmeyi başarmıştım ama gözlerindeki nefretten dizlerim titredi. Ne yapmıştım ben? Kimsenin Caleb’ı savunmaya kalktığını düşünmediğini umdum. Dudaklarımı okuyamadığını da umdum çünkü işken-
cecileri kadar onu da aşağılamıştım.

“Burada neler oluyor?”

Aradi Noach gelince kalabalık dağıldı. Öğretmenimiz önce bana sonra ateş püsküren gözlerle bana bakan üç öğrenciye ve sağ elini sallayan Caleb’a döndü.

“Yerlerinize geçin,” dedi. “Yapacak çok şeyimiz var.”

Dersten sonra aceleyle kütüphaneye koşarken, sınıf arkadaşlarımla arkamdan homurdandığını duydum. Söylediğim berbat sözlerin tadı ağzımdan gitmiyordu ama hiçbir şey söylemeseydim kendimi daha kötü hissedecektim.

Caleb'ın yanına, kuytu köşemize gittiğimde, elinin üzerindeki kırmızı sıyrığı inceliyordu. Nefesimi tuttum. İlgisini çekmek için ona doğru uzandım ama o sıçradı, ben de yazı tahtasını kaptım.

Birine göstermemiz lazım, yazdım. Revire git.

O kadar kötü değil demek ister gibi omuzlarını silkti, ağzındaki gerginlik elinin kabul ettiğinden daha çok acıdığını söylüyordu.

İlkokulun sonlarına doğru öğrendiğimiz iyileştirme sihirlerini hatırlamaya çalıştım, ona benzer daha karmaşık temel sihirler ölmeden önce annemi iyileştirirdi. Büyü yanığı için hangisi doğrusu emin değildim, ama en azından acıyı hafifletmek için serinletici bir sihir yapabilirdim. Yapmayı teklif edince, Caleb şiddetle başını salladı ve sanki keselim demişim gibi hızla elini geri çekti. Gözlerimi ona diktim, neden bu kadar korktuğunu merak ettim. Bakışlarını kaçırarak tebeşiri yaralı eline alıp tahtasına mesajını karaladı.

İşime karışmaman gerekirdi.

Dargın dargın yüzüne baktım. Yardımımı istemediği gibi, sınıf arkadaşlarımızın onu daha da kötü incitmelerine engel olduğum için azıcık da olsa minnet duymuyor muydu? Söylediğim şeyi anlamış olabileceği geldi aklıma ve tadım kaçtı.

Karışmasam gücenmez miydin? yazdım.

Canı sıkındı. *Bırak da kendim halledeyim.* Bu tam olarak bir cevap değildi. Galiba gücenirdi ama onu savunmamı da istemiyordu. O yüzden ne yapsam doğru olmayacaktı.

Makaleni neden göstermedin onlara? yazdım yılğınlıkla. Sa-dece birkaç dakikada yazdıklarını nasıl çalacaklardı?

Bilmiyorum yazdı, hırçın bir hali vardı. Belki de sihirle adımı kendilerinininki ile değiştirirlerdi veya kâğıdı mahvetmeden elyazısını değiştirirlerdi. Neler yapabileceğinizi bilmiyorum.

Hiç düşünmeden beni de Asharalı Kasirlerle aynı kefeye koymuştu ama hayal gücünden ve konu büyü olunca sınıf arkadaşlarımızın becerikliliğinden çıkardığı anlamdan etkilenmiştim. Bir başkasının ödevini kendi ödevim haline getirebileceğim hiç aklıma gelmemişti. Böyle bir şeyi başarmak için hangi sihirleri kullanabileceğimi bile düşünememişim.

Ayrıca, diye devam etti Caleb, çenesini düzelterek, elimde teslim edecek bir makale olmayacaktı ve bu hafta sıfır alacaktım. Notlarım düşerdi ve Firem'in beni atması için en küçük bahane yeter zaten.

Neden buradan ders alıyorsun ki?

Üniversitede edebiyat okumak istiyorum, yazdı Caleb. Firem beni bunun için sağırılar okulundan daha iyi hazırlayacak.

Üniversitede edebiyat okumak mı? Halan üniversitelerinde edebiyat bölümü var mıydı ki? Yoksa Caleb Kasir üniversitesine gitmeyi mi hedefliyordu? Bu o kadar yüce bir hedefti ki, komik geldi.

Aynı zamanda karma eğitimi savunmak adına galiba, diye ekledi Caleb. Bazen bunu karma eğitim için mi yoksa bana mantıklı görüldüğü için mi yaptığımı bilemiyorum. Bu kadar çok şey söylediğine şaşırılmış gibi tebeşirli harfleri ovuşturarak sildi. Sonra, O kadar yoruluyorum ki. Duyanların okuluna gitmek çok çaba gerektiriyor, diye ekledi.

Buna söyleyecek hiçbir sözüm yoktu, o nedenle sadece Caleb'a defterlerimi verdim. Epik Şiir öğretmenin bilmediğim kadarıyla dersi başarabiliyor mu diye bir endişesi yoktu ama Epik Şiir notlarımı da okuyordu. Yarım saat sonra defterleri

kaldırdı, Aradi Noach'ın yeni başlattığı romanla ilgili konuşmaya başladık. Bugün sınıfta bir çalkantiya sebep olmuştu çünkü ilk bölümde anlatıcının, evin kâhyasının oğluyla çocukluk arkadaşlığı hikâyesi vardı.

Sence Kasirlerle Halanlar arkadaş olabilir mi? diye sordum Caleb'a.

Zorla gülümsedi. *İnan bana, yürümeyecektir.*

Kitapta böyle. Ya gerçek hayatta? Hilah ve Daresh'teki Halan oyun arkadaşları geldi aklıma.

Caleb artık gülümseliyordu. *Mümkün ama çok nadir. Ve her zaman zor.*

Aklında belirli biri olduğundan emindim. Ama elbette biz değildik.

Ya kız kardeşinle Azariah Rashid? yazdım.

Başını salladı. Biz arkadaş mıyız diye sormamıştım henüz. Cevabın hayır olduğunu biliyordum.

Bir süre sessiz sessiz çalıştık. Caleb ile aramızdaki sessizlik artık rahattı. Tekrar Marah'yı sormaya cesaretimi toplayacak kadar rahat. Düşmanca davranan suskun Caleb'ı geri getirmekten korkuyordum ama Arik'i aramaya devam etmem lazımdı.

Çekinerек tebeşire uzandım. *Hâlâ ablanla tanışmak istiyorum.*

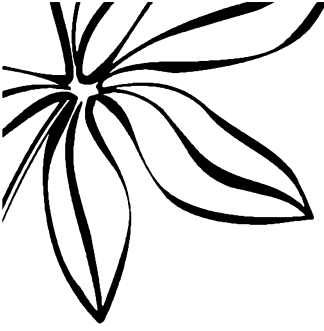
Caleb'm notumu okuduktan sonraki durgunluğu ile önceki durgunluğu farklıydı. Bakışlarımız karşılaştı, belli belirsiz kırgınlığını fark edince şaşırdım.

Sonunda, *Neden?* yazdı.

Kaçınılmaz soru. Gerçek dışında başka sebep gelmedi aklıma. Ancak Firem duvarları arasında yabancılerden konuşmaya korktum.

Burada anlatamam, yazdım.

Caleb kaşlarını çattı, sonra yazı tahtasına bir şeyler karaladı. *Okuldan sonra boş musun?*

12

Sağırlar okulu Harish Sokağı'nda dar, tuğla bir binaydı; Firem'den pek uzak değildi. Caleb ile buluşmaya geldiğimde, öğrenciler hâlâ oyalanıyorlardı. Ön taraftaki merdivenlerden inen bir kız, bir çocuğun omzuna dokundu, çocuk onun yüzüne bakınca kızın elleri bir dizi karmaşık hareket yaptı. Asharalı büyücülerin sihir yapmak için kullandıkları titiz el işaretlerinden çok daha canlıydı. Hareket eden bir tek elleri değildi, kolları, omuzları ve başı da oynuyordu. Yüz ifadesi sürekli değişiyordu. Sonra çocuk da ona aynı şekilde cevap verdi. Harish Sokağı'nın her tarafında siyah üniformalı öğrenciler sessiz sessiz, hızlı ve anlaşılmaz bir biçimde konuşuyorlardı. Büyüleyici bir görüntüydü.

Caleb'in kaldırımında üç öğrenci ile beraber durduğunu fark ettim. Bir kız elleriyle çabuk çabuk konuşuyordu, ara verdiği zaman Caleb da kendi hızlı hareketleriyle karşılık verdi. İşaret dilinin eziyet verici bir yavaşlıkta süregelen ilkel işaretlerden meydana geldiğini düşünmüştüm hep, ancak Caleb'in yaptığı şey sürekli ve akıcıydı. Firem'de her zaman çıkardığı hafif kamburu yok olmuştu, tasasız ve rahat görünüyordu. Bambaşka biri gibiydi. Bütün bu Kasirlerin arasın-

daki tek Halan olarak bile onlardan biri olduğu açıktı, bense kederle bir yabancı olduğumu hissettim. Bu nasıl olabiliyordu acaba? Sağırlık Halanlar ile Kasirler arasındaki ayrımı aşacak kadar güçlü bir bağ mı oluşturunuyordu?

Caleb beni fark ettiğinde arkadaşlarına veda edip onun peşinden yürümemi işaret etti. Elindeki kırmızı iz daha az göze çarpan bir pembelik almıştı. Ya kendi kendine geçmişti ya da burada yanığını iyileştirmesi için benden daha çok güvendiği bir arkadaş vardı.

Kireçtaşından iki apartmanın arasına sıkışmış bir parka yürüdük. Parmaklıkları yoktu, sadece dikenli sarı çalılardan oluşan bir çiti vardı. Banklardan birinde bir adam *Gündem* okuyordu ve bir de Halan bakıcı, tombul bir bebeğin çimlerinde düşe kalka yürümesini izliyordu. Caleb ve ben parkın en uç köşesindeki banka, ulu bir alaçamın gölgesine yerleştik. Yüzünü bana dönmek için iki büküm oldu.

Daha yazı tahtasını çıkaramadan, “Ne güzel konuşuyorsun!” dedim heyecanla. “O işaretler...” Fazla kaptırmış olmaydım çünkü Caleb gülümsüyordu.

Ashara işaret dili bu, diye yazdı. Sağırılar okuluna geldiğimde öğrenmiştim.

Yüzüme bakmasını bekleyip sordum: “Ne zamandı bu?

On yaşındayken. Hemen başlamadım. Önce bir süre Horiel İlkokulu’na gittim. Kara göz hastalığından sonraki baharda.

Kaşlarımı çattım. Bu sadece dört yıl önceydi. “Ondan önce okula gitmedin mi?

Kafasını sallayıp hafifçe kulağına vurdu.

“İşaret dilini öğrenmeden önce ne yapıyordun?” diye sordum, merakımı yenememişim. Alnını kırıştırdı. Anlamadığımı fark edince sorumu yazdım.

Doğduğumda sağır değildim. Duyma yeteneğimi kaybettikten sonra ailemle farklı bir yöntemle konuşuyordum. Annemle hâlâ öyle konuşuyorum. Ablam işaret dilini gayet iyi öğrendi.

“Konuşabiliyor musun?” Bunu sormamın kabalık olabileceğini düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. Caleb’in dudaklarımı okuyamadığım umdum çaresizce ama gözlerindeki kızgın titreşim anladığım gösteriyordu.

İstemiyorum, yazdı. Bir tek ailem beni çok iyi anlıyor. Ama okulda bizi konuşmaya zorluyorlar.

Çünkü sınıf arkadaşların Kasir! yazdım. Kafama dank etmişti. Sihir yapmak için konuşabilmeleri gerekiyor.

Aslında gerekmiyor. Sihirli sözleri sesli bir şekilde söylemek yerine işaretlerle yapma yöntemleri var. Bunu gördüm. Ama öğretmenler kabul etmiyorlar. Ablamdan söz etmek istediğini sanıyordum. Başını kaldırdı.

“Ah evet,” dedim telaşla. “Onunla... konuşmak istiyorum.”

Ona ulaşabilmek için derslerime yardımcı olmayı kabul etmen akıllıcaydı.

Tüylerim diken diken oldu. Söylediği gerçeğe yakındı, ama ifade ediş biçimi her şeyi çarpıtıyordu. Onu amacıma ulaşmak için bir araç olarak görmüyordum, artık öyle değildi.

Neden onunla tanışmak istediğini anlamıyorum, diye devam etti. Sen Kasir’sin. Asharalı bile değilsin. Kaç kişi onları Marah ile tanıştırmamı istedi biliyor musun? Her isteyen tanıştırsam beni öldürürdü.

Parka göz gezdirdim. Gazete okuyan adam gitmişti, ama bakıcı ve çocuk hâlâ oradaydı. Muhtemelen bizi duyamazlardı, yine de elimi Caleb’in tahtasına uzattım. Nedense ona

söylemem gereken şeyi yazmak, yüksek sesle söylemekten daha kolaydı.

Ondan yardım isteyeceğim.

Caleb kuşku içindeydi. Büyükelçinin kızının, ablasından ne tür bir yardım isteyebileceğini merak ediyordu kesin. *Politik yardımlar ya da ona benzer şeyler yapmıyor.*

Daha yeni yaptı ya.

İlk kez oldu bu, yazdı Caleb. Muhtemelen de sonuncuydu.

Peki ne istiyorsun? yazdı Caleb kızgın kızgın.

Derin bir nefes alıp tebeşiri tahtaya sürttüm. *İkiz kardeşim bir yabancı. Ashara'da ve onu bulmak istiyorum.*

Yazdıklarımı okurken Caleb'ın ani nefes alıp verişini duydum. Başını kaldırdı, yüzünde şok ve acıma karışımı bir ifade vardı.

Kardeşim yok diye yalan söylediğim için üzgünüm, diye ekledim.

Caleb dertli dertli başını salladı. *Üzülme. Yalan söylemen gerekiyor, öyle değil mi? Tahtada yazanları silip, Ashara'da olduğunu nereden biliyorsun? yazdı.*

Ölmeden önce annem söyledi.

Gözleri büyüdü. Onu neden buraya göndermişler ki?

Gerçeği söylemek gitgide kolaylaşıyordu. *Çünkü onu ilk götürmelerinden sonra bir kez birbirimizi bulduk.*

Caleb önce yazdıklarımı, sonra bana bakakaldı.

Bunun nereye varacağını anladım ama Marah Meclis'i sadece zorunlu evlatlıkları askıya almaya ikna etti. Önceki bir evlatlık davasını iptal ettiremez, yazdı.

Evlatlık davasını iptal ettirmesini istemiyorum, yazdım. Ben sadece kayıtları bulmama yardım etmesini istiyorum. Kardeşimi aramaya çalıştım ama şehir fazlasıyla büyük. Onu kimin evlat

edindiğini veya yeni ismini öğrenmem lazım. Ablan devlet memuru değil mi?

Kayıt bürosunda değil.

Ama o Marah Levi. İsteddiği her yere giremez mi?

Caleb bu konuda nedense mutsuz göründü, ama itiraz etmedi.

Benimle buluşmasını isteyemez misin? yazdım. Açıklayabilirsin. Bana hiçbir konuda yardım etmesini beklemiyorum. Karşılığında ne isterse yaparım.

Uzun bir süre tepkisizdi. Sonra Caleb başıyla onayladı.

Bir anda on kat hafiflemiş hissettim kendimi.

Hiçbir şey için söz veremem, yazdı Caleb, ama sanırım Marah sana yardım eder. Erkek kardeşler konusunda ne kadar hassas olduğunu biliyorum.

“Teşekkür ederim Caleb!” dedim.

Banktan kalktık. Küçük, çimen lekeli Kasir çocuk ve bakıcısı gitmişti. Çalılık çitlerin ve eğik güneş ışınlarıyla kızıl çalmış kırmızı diken üzümlerinin arasından geçerken Caleb’a döndüm. Yüzüme baktı.

“Lütfen kimseye söyleme,” dedim.

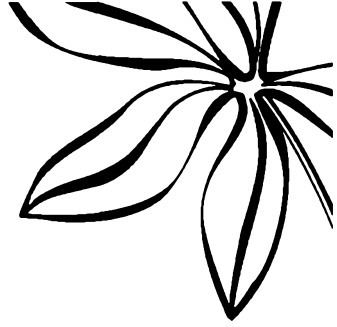
Ağırbaşlı bir tavırla başını salladı.

Yazı tahtasını nazıkçe elinden alıp, *Babamın yaptıklarımın haberi olmamalı*, diye yazdım. Caleb’ın bunun ne kadar gizli olduğunu anlaması gerekiyordu.

Tereddüt ediyordu. *Bu yasaya aykırı, değil mi? Yabancıların gerçek ailelerini hiç görmemeleri gerekiyor.*

Bunca yıl sonra bile babamın sözleri hâlâ kafamda yankılanıyordu. “Bunu bir daha yaparsan hapse girersin.” Ama ben, “Umurumda değil,” dedim.

Benim de değil.

13

Üç gün sonra kütüphanedeki köşemize ulaşınca, Caleb yazı tahtasını masanın üzerinden itti. *Marah seninle tanışacağını söyledi.*

İlk başta gülümseyemeyecek kadar şaşırdım. Sonra keyfim yerine geldi. Kraliçenin de içinde bulunduğu bir izleyici kitlesi elde etmiş gibi hissettim. Birkaç gün içerisinde her şey ayarlandı. Yedincigün’de, Azariah Rashid beni Firem’den alıp Levi’lerin Horiel Bölgesi’ndeki dairesine götürecekti. Bu plan beni hafiften korkutuyordu, ama Caleb yalnız gelirim Horiel’de göze batacağımı söyledi. Komşular Azariah’ya alıştı. Ashara’nın kurtarıcılarının ikisiyle birden aynı günde tanışmak korkutucuydu ama daha fazla itiraz etmedim. İstedığımı almıştım.

Hafta sonundan önceki son ders gününde, planımın son bölümünü uygulamaya koydum. Bugünlerde Hilah ve ben sınıfın geri kalanı tarafından dışlanmış bir halde yemek salonunun bir köşesinde beraber oturuyorduk hep. İkimiz de bunu umursamıyorduk hatta artık Merav’ın denetimi altında olmamak rahatlıktı.

“Hilah,” dedim patatese çatalımı saplarken, “benim için bir şey yapabilir misin?”

"Tabii ki," dedi hevesle.

"Yarın için planın var mı?"

"Sadece ders çalışacağım." Beraber bir şey yapmayı teklif edeceğimi sanmış gibi umut doluydu sesi, onu yanılttığım için suçluluk hissettim.

"Sana birisi daha sonra sorarsa, yarın öğleden sonra benimle ders çalıştığını söyleyebilir misin?"

Hilah kaşlarını çatı. "Yani aslında benimle ders çalışmayacak mısın?"

"Ben... bir yere gitmek istiyorum ama babama neresi olduğunu söyleyemem."

Hilah çabuk anlıyordu. "Ona benimle ders çalıştığını söyleyeceksin ve eğer bana bununla ilgili bir şey sorarsa yanımda olduğunu söyleyeceğim."

"Aynen," dedim rahatlayarak.

"Aslında nerede olacaksın?"

"Eee, bu bir sır."

Hilah bunun ondan da gizlenen bir sır olduğunu anlayana kadar bir açıklama bekledi. "Senin için yalan söylememi istiyorsun ve nedenini söylemeyeceksin öyle mi?"

"N'olur, Hilah?"

Kolayca teslim oldu. "Tamam. Ama söz ver, yani ne bileyim, yasadışı bir şey yapmayacağına mesela."

Midem kasıldı. "Söz veriyorum," dedim sırtıma çalışarak. "Teşekkür ederim Hilah."

Yedincigün, babam Ashara'da yaşayan Atsanlılarla öğle yemeğine çıktı, bu da yüzüne karşı yalan söylemek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu. Onun yerine, Kâhya Gadi Yoram'a yurttan kalan bir sınıf arkadaşımı ders çalışacağımı söyledim.

Ilık bir öğleden sonraydı ve dağınık bulutlar kırık boncuklar gibi mavi gökyüzüne saçılmıştı. Firem’de ortaokul yatılıları ve üniversite öğrencileri meydanda arkadaşlarıyla keyif yapıyorlardı. Azariah’yı nerede bulacağımdan emin değildim ama sonra ön taraftaki basamaklarda, bir sütunun gölgesinde ayakta duran genç bir adam gözüme çarptı. Beyaz, boydan boya düğmeli bir gömlek ve siyah pantolon giymişti, siyah ceketini katlayıp koluna asmıştı. Bahar esintisi siyah kıvrıkcık saçlarını birbirine katmıştı. Yüzü ciddiydi ve nedense tanıdık geldi. Ona biraz daha bakınca Meclis salonunda gördüğüm genç Kasir izleyici olduğunu anladım. Azariah Rashid o muydu?

Genç adam beni kendisini seyrederken yakaladı ve basamakları indi. “Rivka sen misin?”

“Evet,” dedim. “Sen?..” Ona nasıl seslenecektim? Azariah fazla samimiydi, Banar Rashid de fazla resmi.

Genç adam başıyla onaylayarak yardımına koştu. “Azariah. Tanıştığımıza sevindim.”

“Ben de,” diyebildim.

“Yola çıkalım mı?”

Güneye giden bir bulvardan aşağıya doğru yürüdük. Azariah sessizliğimizden rahatsız olmamış gibiydi ama ben ce tuhaftı. Onunla böyleyse, sadece Azariah kadar ünlü olmayıp bir de Halan olan Marah Levi’yle ne kadar kötü olacaktı acaba?

“Üniversitede misin?” dedim sonunda.

“Evet,” dedi Azariah. “Tarih okuyorum. İkinci senem.”

“Nerede?”

“Firem. Hayatım boyunca oraya gittim. Bazen hiç çıkmayacağımı düşünüyorum. Firem Ortaokulu’nu seviyor musun?”

“İdare eder. Yani, çok iyi bir okul.”

Azariah güldü. “Firem’den hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda değilsin. Zor bir yerdir. Erkek kardeşim nefret ederdi. Xanitelere karşı pek nazik değillerdi ya da Kasir radikallerinin çocuklarına ve biz, ikisi birdendik. Açıkçası, Caleb’in orada derslere katılması beni endişelendiriyor ama o her şeyin yolunda olduğunu söylüyor.”

Azariah bana manalı bir bakış attı, sözcüklere dökmediği sorusunu hissettim. Caleb aşağılamalardan ve tacizden kimseye bahsetmemiş miydi? Eğer bunu ailesinden ve arkadaşlarından saklıyorsa söyleyen ben olmayacaktım.

Ben bir şey söylemeyince Azariah, “Caleb Firem’e giden ilk Halanlardan biri. İlki, Marah’nın Horiel İlkokulu’ndan arkadaşı Zeina Abid’di. Meclis düştükten sonra geçici hükümet Firem’e karma eğitim için ısrar edince şehirde ortaokul sınavından en yüksek notu alan Halan’ı okula alacaklarını söylediler.”

“O Firem’e gitmek istedi mi peki?” dedim. O şekilde seçilmek, Ashara’daki en prestijli okula girmenin bütün yükünü taşımak korkutucu olmalıydı.

“İstedi,” dedi Azariah. “Hırslıydı. Ama seçilme yönteminden ve Firem’in onu tek başına bırakmasından nefret etti. Başarılı olursa bu onun sıradışı olduğu anlamına gelecekti ve başarısız olursa Halanların Kasirler kadar zeki olmadığı anlamına gelecekti. Yine de bunu yapabileceğini kanıtlamaya kararlıydı.”

“Peki mezun oldu mu?”

“Evet,” dedi Azariah. “Hayatta kaldı. Ve bunu kanıtlayacak yara izleri var.”

“Yara izleri mi?” dedim dehşetle.

Hemen tepki vermedi. Bulvarın ortasında, tramvay hattın sonuna ulaşınca zil çaldı ve yolcular boşaldı.

“Dernek’ten haberin var mı?” diye sordu en sonunda.

“Evet.” Korkuyla göğsüm sıkıştı ve Ashara’daki o ilk geceye ait görüntüler birikti hafızama: kırılmış cam, sihir kıvılcımları, gölgeler içindeki bir yüz ve iki çocuğun korku dolu gözleri. “Babam bahsetmişti.”

“Anlıyorum.” Azariah beni merakla süzdü. “Aslında Dernek’in başlıca faaliyeti Halanları korkutmak ve herhangi bir tür karmalaşmayı engellemek. İlk Halanlar Kasir okullarına gitmeye başladıklarında, Dernek hayatlarını cehenneme çevirdi. Firem’de okuyan tek Halan Zeina değildi ama tek mezun olan oydu.”

Cümlelerinin her biri öncekinden daha uğursuzdu ama sormadan edemedim. “Cehenneme çevirdiler ne demek?”

“Dernek ona ölüm tehditleri gönderdi. Zeina okulu bırakmamak için ailesiyle savaştı.”

Panik halde, “Kimse onu öldürmeye kalkmadı, değil mi?” diye sordum.

“Hayır ama ona çığlık çığılğa bir şeyler fırlatan gösterici kalabalığı arasından okul merdivenlerinden çıkmak zorunda kaldı. Taş attılar. Kırık şişe. Burasında yara izi var,” –Azariah bileğinin iç kısmına dokundu– “bir de burada.” Kaşını gösterdi. “Bazen sihir bile yaptılar, hem de Kasir okuluna giden Halan öğrencilere karşı büyü yapmak konusunda Meclis’in uyguladığı sert cezalar olmasına rağmen. Ona yapılmış sihirleri bozmaya istekli Kasir öğrenciler olmasaydı Zeina’nın kapılara ulaşamayacağı günler oluyordu.”

Caleb’ın Kasir okuluna alışmaya çalışan bir Halan olduğunu hatırladım. Aradi Noah sihir yaptığını görmüş olsaydı

ya da Caleb ispiyonlasaydı elini yakan çocuğun başına ne kadar dert açılacaktı acaba?

“İnsanlar Zeina’yı taciz edeceklerdi zaten,” diye devam etti Azariah, “ama Dernek ortalığı karıştırıp her şeyi daha da berbat hale getirdi.”

“Neden birileri onları durdurmadı?” dedim.

Azariah iç çekti. “Sorun Dernek’in gizli bir örgüt olması. Kimlerin işin içinde olduğu tahmin edilebilir ama herhangi birinin üye olduğunu kanıtlamak imkânsız. Kasir meclis üyeleri Dernek’in çoğunlukla zararsız olduğunu söylemekten hoşlanıyorlar ama muhtemelen bazıları da üye.”

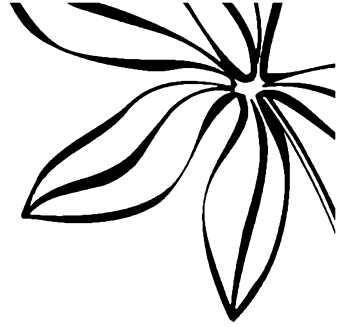
Sözleri içimi ürpertti. Eğer Dernek herhangi bir biçimde karmalaşmaya vahşice karşıysa, karışık aileler veya benim kayıp Halan kardeşimi bulmaya çalışmamla ilgili ne düşüneceklerine dair çok az şüphem vardı.

Artık Horiel Bölgesi’nde ydik ve sokaktaki diğer insanlar sadece Halan’dı. Azariah ve ben terzi elinden çıkmış giysilerimizle göze batıyorduk. Yoldan geçenler bizden uzak duruyor, bizi temkinli bakışlarla süzüyorlardı. Kış Rüzgârları Sokağı’nda Azariah beş numaranın önünde durup kapıyı içeri doğru itti. Arkasından loş girişe dalıp merdivenleri çıktım.

Dördüncü kata ulaştığımızda karnım ağrıyordu. Ya Marah Levi benden hoşlanmazsa? Azariah daire kapılarından birini çaldı. Yavaşça açılınca Caleb’in yüzü görüldü. Azariah’ya sırırtıp bana el salladı.

“Merhaba Caleb.” Onu okul dışında görmek tuhaftı. Üni-forması yerine gri pantolon ve üzerinde tebeşir izi olmayan yeşil bir gömlek giymişti.

Kapıyı ardına kadar açıp bizi içeri aldı. Orada, mutfağın ortasındaki yuvarlak masada kız kardeşi Marah Levi oturuyordu.

Marah'yı Meclis'ten hemen tanıdım. Pantolon ve açık renk yün kazak giymişti, koyu kahve saçları örgülüydü.

Kalkıp Azariah'yı selamladı, sonra bana döndü. Gülümsemiyordu. Yüzü genel olarak ifadesizdi, biraz çekingendi. "Sen Rivka Kadmiel olmalısın."

"Evet."

"O gün oradaydın. Meclis'te."

Şok oldum. Beni fark ettiğini düşünmemiştim.

"Şimdi anladım," dedi. "Baban bana karşı ifade veriyordu. Büyükelçi Kadmiel."

"Muhteşemdin," dedi Azariah gururla.

"Çay ister misin?" dedi Marah bana. "Çaydanlığı ocağa koyayım."

Su kaynarken ağırbaşlı, yün elbiseli bir kadın mutfağa girdi. Ağzının köşelerinde çizgiler, saç örgüsünde beyazlar vardı ama Azariah'yı sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Sonra sorgularcasına bana baktı, yüz ifadesi temkinliydi.

Görgü kurallarını hatırlayarak masadan ayağa fırladım. "İyi günler efendim. Benim adım Rivka Kadmiel."

Kibar davranışım hoş bir sürpriz olmuş gibiydi ama hâlâ tedirgin görünüyordu. "Hoş geldin Rivka. Oğlumun sınıf arkadaşısı mısın?"

"Evet," dedim, benim hakkımda ne kadar şey bildiğini merak ediyordum.

"Hoş geldin," dedi tekrar ve bakışlarında hâlâ mesafeli ve kederli bir şeyler olmasına rağmen samimiyetini hissedebiliyordum.

Ocağın üzerindeki çaydanlık düdüğünü çaldı. Marah gazı kapatıp demleme işini Caleb'a bıraktı. Anneleri onlara işaret diliyle bir şey söyleyip çıktı. Hafta sonları çalışıyor olmalıydı. Gittiği için rahatlamıştım.

Caleb masaya seramik çaydanlığı getirip dört bardak doldurdu.

"Demek Atsanlısın," dedi Marah. Kardeşine bakıyordu ama benimle konuşuyordu. "Hangi aleti çalıyorsun?"

"Çello," dedim.

"Yaaa!" Gülümsedi. "Ben keman çalıyorum."

Arik gibi.

"Aynı zamanda öğretiyor da," Azariah da benimle konuşurken yüzünü Caleb'a dönüyordu.

"Çok sık değil," dedi Marah. "Ara sıra elime eski aletler geçiyor, ben de onları beraber çalıştığım ailelerin çocuklarına veriyorum. Öncesinde onları tamir eden bir okul arkadaşım var. Çoğu keman. Böylece çocuklara boş zamanlarımda biraz öğretebiliyorum. Onların gittiği okullarda medsha yok, aileleri de ders aldıramayacak kadar fakir ama bence herkes kadar onlar da müzik öğrenmeyi hak ediyorlar."

"Medsha nedir?" dedim.

Marah şaşkın şaşkın başını eğdi. "Medsha Ashara'nın geleneksel müzik topluluğudur. On iki müzisyenden oluşur:

yaylılar, flütler, korno... Atsan'da medshalarda çalmıyor musunuz?"

"Hayır." Sadece on iki müzisyenli medshalar bizim orkestralarımızdan çok daha küçüktü.

Caleb çaylarımızı tazelerken Marah'nın yüz ifadesi asıl konuya dönmek ister gibiydi. "Rivka, Caleb beni neden görmek istediğini anlattı. Dört sene önce verilmiş bir zorunlu evlatlık kararını değiştiremem."

Azariah neredeyse çayını ağzından püskürtecekti. "Bir dakika, ne dedin?"

Gözlerimi ona diktim, sonra da Marah'ya panik dolu bir bakış attım. İlk önce bana sormadan nasıl sırrımı Azariah'nun önünde açıklayabiliyordu?

Yüzüne çaresiz bir ifade yayıldı. "Ah, seni buraya Azariah getirdiğine göre ben... şey... özür dilerim Rivka." Azariah'ya göz attı. "Ama ona güvenebilirsin."

Elimi yakan çay bardağıma sıkı sıkı yapıştım, hâlâ kızgınlığımı bastırmaya çalışıyordum. Levi'lerin evine kadar yaptığımız yürüyüşten sonra, Azariah'ya güvenme eğilimindeydim ama bu karar bana ait olmalıydı.

"İkiz erkek kardeşim, Arik, bir değiştirilmiş," dedim sonunda. "Dört yıl önce Halanlarla yaşamak üzere Ashara'ya gönderildi."

"İkiz kardeşin mi?" dedi Azariah, yüzü dehşetle allak bullak olmuştu. "Yüce Maitaf, berbat bir durum."

Çabucak önceden Caleb'a parkta anlattıklarımı onlara da anlattım.

Sözümü bitirdiğim zaman, "Atsan'da birbirinizi tekrar bulduğunuza inanamıyorum," dedi Azariah. "Duyulmamış bir şey."

“Belki de düşündüğümüzden daha sık oluyordur,” dedi Marah. Gözleri Caleb’a takılıp kaldı, ona olan derin sevgisi yüzünden apaçık belliydi.

“İki tarafta da çok büyük utanç var,” dedi Azariah alçak sesle. “Yasalar çok güçlü. İçten içe başka türlü olmasını dilerler de insanların güvende olmak için yasaya nasıl uyduklarını biliyoruz.”

Marah ondan tarafa bakmaktan kaçınarak çayından büyük bir yudum aldı.

“Evlatlığı iptal ettirmenize ihtiyacım yok,” dedim. “Ben sadece Arik’i bulmak istiyorum. Siz hükümet için çalışıyorsunuz, değil mi? Evlatlıkların kaydını tutan bir birim var mı?”

Marah bir an düşündü. “Değiştirilmişlerin kaydını tutan bir birim var ama normalde bunları kimsenin görmesine izin verilmiyor. Gerçek ailelerle evlatlık alan ailelerin birbirlerinin kimliklerini öğrenmesi kesinlikle yasak.”

“Bazen öğreniyorlardır,” diye karşı çıktı Azariah. “Çocuklar her zaman sır tutamaz. Eminim bazı değiştirilmişler evlatlık verildikleri ailelere gerçek isimlerini söylemiştir.”

“Belki de,” dedi Marah, “ama resmi olarak gizlilik yasaları çok katı.” Caleb’a işaret diliyle bir şey söylemek için durdu, elleri neredeyse sağır öğrencilerinki kadar akıcı bir biçimde hareket ediyordu. Caleb başını salladı, parmaklarını düşünceli düşünceli çay bardağının üzerindeki buğulanmış şekilde gezdiriyordu.

“Peki değiştirilmişlerin kayıtlarını kimin görmesine izin veriliyor?” diye sordum.

“Geçerli bir sebebi varsa Meclis kaydın açığa çıkarılmasını talep edebilir,” dedi Marah. “Bir de zorunlu evlatlıkları

araştırmaları için Meclis Üyesi Nitsan'ın komitesine kayıtlara erişim izni verilmiştir belki. Ayrıca biliminsanları da araştırma için arşive giriş izni isteyebilir. O kadar."

Caleb ile Marah işaret diliyle konuşurken ben çayımı yudumladım. Acı tadı cesaretimin kırılmasının verdiği hisle aynıydı.

Somurtkanlığımı fark eden Marah, "Belki farklı bir yol vardır. Başka bir şehir devletten gelen değiştirilmiş o kadar nadir görölen bir şey ki insanlar fark etmiş olmalı. Soruştursak..."

"ok uzun sürer," dedi Azariah. "Ayrıca, arşive girebileceğimizi sanıyorum."

Bana yardım etmek için can atması moralimi düzeltilmişti ama iyimserliğini anlamıyordum. "Nasıl? Meclis üyesi de değiliz biliminsanı da..."

Marah garip garip Azariah'yı süzünce sesim cılızlaştı.

"Aklından neler geçtiğini biliyorum," dedi. "Ve pek hoşuma gittiğini söyleyemem."

"Ben biliminsanıyım," dedi Azariah.

"Sen öğrencisin," dedi Marah sertçe. Caleb onun koluna dokundu, Azariah ile aralarındaki ani gerilimi merak ediyordu. Ona işaretlerle açıkladı sonra Azariah'ya döndü, "Sen eski medeniyetleri okuyorsun. Kimse araştırman için değiştirilmiş arşivine girmen gerektiğine inanmaz."

"Başka bir proje uydururum."

Marah kafasını salladı. "Öğrencilerin kayıtları inceleme-sine izin vereceklerinden şüpheliyim. Gerçek bir akademik unvanın olması gerektiğine eminim."

"Bölüm başkanımdan imzalı bir başvuru mektubunu kabul ederler bence," dedi Azariah sakince.

“Sana böyle bir yazı verir mi ki? Uydurma bir araştırma projesi için?”

“Hayır, ben imzasını taklit ederim. Hızlı bir kopyalama sihiri işimi görür.”

“Azariah!” diye bağırdı Marah. “Bu ciddi bir konu.”

“Ben de çok ciddiym,” dedi. “Bu yazı bölüm başkanına ulaşmayacak. Kitaplarının arasına gömülmüş bir halde, fark etmeyecektir bile. Benim yazdığım bir mektubu okumadan imzalayacağına bahse girerim çünkü beni seviyor ama güvende olmak için imzasını benim atmam lazım. Ayrıca, bunu söylemekten nefret ediyorum ama sırf ben olduğum için bile o arşive girmem kolay olacaktır.”

“Ben de geleceğim,” dedim. “Arik hakkında en çok şeyi ben biliyorum. Ya tuhaf bir dosyalama sistemi kullanıyorlarsa? Doğum tarihi, doğum yeri gibi bir bilgi gerekirse?”

“Doğru söylüyorsun,” dedi Azariah. “Orada olman lazım.”

“Onu getirmek için nasıl bir bahane bulacaksın?” diye sordu Marah.

“Araştırma asistanım olacak,” dedi sırtarak.

“Ortaokul birinci sınıfta okuyor.”

Azariah bana bir göz attı. “Daha büyük gösteriyor. Üçüncü sınıf öğrencisinin üniversite öğrencisine yardım etmesi tuhaf bir durum değil.”

“Bu tamamıyla saçma bir fikir,” dedi Marah. “Sınırlı hükümet arşivine hile ile giriş yapmaktan söz ediyoruz...” Caleb sabırsızca masaya vurdu, Marah da ona konuştuklarını aktarmaya başladı. Bir noktada, çenesiyle Azariah ve beni işaret edince Caleb sözünü kesti. Marah yanlış anlaşılması imkânsız bir şekilde itiraz ederek başını salladı. Caleb’in

yüzü öfkeden parlıyordu, itirazını işaretlerle belirtti. Ablası boyun eğmedi. Caleb ısrar etti, gözlerinde inatçı bir pırıltı vardı. Emin değildim ama galiba Azariah ve benimle arşive gelmek istiyordu.

Hayal kırıklığı ile kriz halinde kulağına ve dudaklarına vurdu, bir dakika sonra beni işaret etti. Marah kaşlarını çattı.

“Rivka’nın Atsan aksarı var,” dedi.

Bu canımı acıttı, özellikle de böyle düşünen kişinin Caleb olduğunu anlayınca. Konuşmam hakkında hiç yorum yapmayan Ashara’daki nadir insanlardan biriydi.

“Arşiv görevlisi onun kim olduğunu tahmin ederse...” diye başladı Marah.

“Hiç ağzımı açmam,” dedim. “Ne olursa olsun geleceğim.”

Caleb ve Marah tartışmaya devam ederken Azariah ve ben can sıkıcı bir sessizlik içinde oturduk. Marah’nın yüz ifadesi çok derin bir mutsuzlukla kaplıydı ama kafasını hayır anlamında sallamaya devam ediyordu. En sonunda Caleb pes etti ama mutfak masasından hışımla kalkmak üzere gibiydi.

“O zaman halloldu mu?” dedi Azariah beceriksizce.

“Halloldu,” dedi Marah, Caleb’in bakışlarına aldırış etmeden. “Sen ve Rivka arşive gideceksiniz.”

“Giriş çıkış saatlerini öğrenip programuma bakacağım,” dedi Azariah. “Sana yazabilir miyim Rivka?”

“Olmaz!” Elim titreyince neredeyse çay bardağımı devirecektim. “Babam elçiliğe gelen bütün postayı görüyor. O değilse de, yardımcısı. Ashara’dan bana kimin yazdığını so-
racaklardır.”

“Tamam. O zaman Caleb ile haber yollayayım mı?” Duraksayarak işaret diliyle Caleb’a sordu, başıyla onaylarken Azariah’ya ablasından daha az kızgındı.

Birdenbire bu ünlü insanların hiçbirinin bana yardımcı olmak isteyeceğine inanmadığımı fark ettim. Şimdi hepsi ediyordu.

Marah ve Azariah'ya, "Teşekkür ederim," dedim, bu sözcüklerin yetersizliğine üzuldüm. "Size borcumu nasıl ödeyebilirim?"

"Saçmalama," dedi Marah. "Bize bir borcun yok. Ben senin için hiçbir şey yapmadım bile."

"Emin misin?" dedim endişeyle. "Yapabileceğim herhangi bir şey varsa..."

"Hayır," dedi, mahçup bir şekilde. "Biz sana yardım etmek istiyoruz Rivka. Kardeşini yeniden görmek senin hakkın. Lütfen kendini..." Durakladı, birden aklına bir şey gelmişti. "Aslında bir şey var... Çello çalıyordun, değil mi? Hiç öğrettin mi?"

"Hayır," dedim, bunun mümkün olabileceğini düşünmesine bile şaşırmıştım. "Ben de hâlâ ders alıyorum."

"Denemek ister miydin?" Boş boş bakmış olmalıydım çünkü hüznle gülüp, "Söylemeye çalıştığım şey, benim çello öğretmenine ihtiyacım var ve işte sen karşımdasın. Ailelerinin çocuklarına kullanılmış aletleri verdiğimi söylemiştim, hatırladın mı? Bir ay önce eski öğretmenlerimden biri bana okula bağış olarak gelen bir yarım boy çello verdi. Çok iyi durumda değildi ama ilkokul arkadaşım Shaul üzerinde bir-iki değişiklik yapınca ben de onu isteyen bir kıza verdim. Aslında Samira Harun'a," dedi.

"Büyücü kız mı?" dedim şaşkın şaşkın.

Marah başını salladı. "Ona nasıl çalacağını gösterdim, yani şöyle böyle ama ben çello çalmıyorum. Korkarım ona kötü bir teknik öğretiyorum. Artık sen varsın..."

"Samira'ya çello çalmayı öğretmemi mi istiyorsun?"

"Senin olman benden daha iyi," dedi Marah. Aceleyle, "Bunu yapmak zorunda değilsin elbette. İstemeyebilirsin ya da vaktin olmayabilir. Ama Samira harika bir kız, çok parlak ve çalmayı öğrenmek için can atıyor," diye ekledi.

"Marah," dedi Azariah. "Harun'lar kızlarına bir Kasir'in çello dersi vermesini isterler mi?"

Azariah da Kasir olmasa gücenirdim.

"Normalde bunu düşünmezdim," dedi Marah. "Kenar mahallelerde hiç kimse Kasirlere güvenmiyor. Ama şimdi Samira da resmi olarak büyücü olduğuna göre, sanırım ailesi bu fikre biraz daha sıcak bakabilirler."

"Babam buna asla izin vermez," dedim. Özellikle de Samira'nın کنار mahallede yaşadığını duyarsa.

"Doğrusu ben de izin vermesini beklemiyordum," diye başladı Marah ama Azariah kaşlarını kaldırdı.

"Babasının haberi olmadan ondan bunu yapmasını istemezsin."

"Onun izni olmadan bizimle buluştu ya," diyerek konuya açıklık getirdi Marah. "Ama buna mecbur değilsin Rivka."

Bir yanım reddedersem Marah'nın bunu sorun etmeyeceğine inanıyordu ama diğer yanım evet demezsem Arik'i bulmama yardım etmek konusunda fikrini değiştireceğinden endişe duyuyordu. Hem sonra Azariah da fikrini değiştirebilirdi. Karşılıklı olarak bu iyiliği yapmazsam nankör olduğumu düşünürler miydi? Babamdan gizleyeceğim yeni sır olacaktı bu ama zaten o kadar çok sırrım vardı ki.

"Yapacağım," dedim, başka bir riskli maceraya balıklama daldığım için ürperdim.

“Emin misin?” dedi Marah, bu konuyu ortaya atmaktan pişman gibiydi.

“Evet.” Yalan değildi. Gerçek ailesi ile kalacak ilk değıştirmişle tanışmak istiyordum.

Marah’nın yüzü aydınlandı. “Teşekkürler! Dokuzuncugün saat birde Ikhad’da buluşabilir miyiz? Yoksa çok mu erken?”

Dokuzuncugün iki gün sonraydı. “Sorun değil,” dedim umursamazca.

“Harika,” dedi Marah. “Bir şey daha var. Halan giysileri giymen gerekecek. Böylece Harun’lar kendilerini daha rahat hisseder, ayrıca... kenar mahallelerde Kasirlere dış bileyen insanlar var. Kasir gibi giyinmezsen daha güvende olursun.”

Bunu düşünmemiştim ama neden bahsettiğini biliyor olmalıydı. Firem’den bir öğretmen veya elçilik sekreterlerinden biri beni Ikhad’da Marah ile görüşüp babama haber verirse bu da felaket olurdu. Halan gibi giyinirsem beni fark etmele-ri daha küçük bir ihtimaldi. Tek bir sorun vardı.

“Hiç Halan kıyafetim yok,” dedim.

Marah beni baştan aşağı süzdü. “Acaba... Gel, ayağa kalk.”

Dediğini yaptım. Marah’dan dört yaş küçük olmama rağmen, şimdiden onunla ayrı boydaydım.

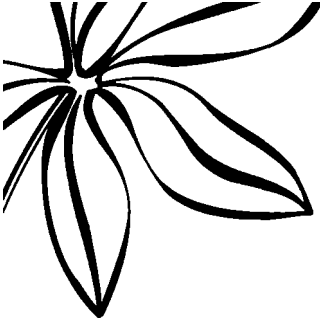
“Aynı beden sayılırsınız,” dedi. “Sana birkaç şey ödünç versem?”

Başımı sallayınca koridorun sonunda gözden kayboldu. O yokken Caleb, Azariah ve benden az önce neye razı geldiğimi anlatmamızı istedi. Ablası çok geçmeden kahverengi bir etek ve açık mavi bir gömlekle geri döndü. Olayların hızlı gelişiminden başım dönmüş bir halde giysileri aldım.

Marah ve Azariah ay bardaklarını yıkarken Caleb beni kapıya kadar geçirdi. Merdiven sahanlığında vedalaşırken, tavırlarındaki gerginlik ablasıyla ettiği kavgayı hatırlattı. Eli mi yazı tahtasına uzattım. Onu bana verince, *Arşive gelmene itiraz etmem, yazdım.*

Yüzünü ekşitmesinden tartışmalarının sebebini doğru tahmin ettiğimi anladım.

Teşekkürler, yazdı. Mesele arşiv değil aslında. Sanırım gelmem daha iyi olacak. Ama hiçbir şey yapmamı istemiyor sanki. Her şey hep “çok tehlikeli”. Ama sadece benim için tabii, onun için değil. Asla onun için değil.”

15

Akşam olunca Marah'ya kıyafetlerini giyeceğimi söylemekte çok aceleci davrandığımı düşünmeye başladım. Evden görünmeden sıvışmayı becerebilsem bile, Elçilikler Caddesi boyunca Halan kılığında yürümem zordu. Ancak Samira'nın yaşadığı kenar mahalleye vardığımızda Marah'nun gömleğinin ve eteğinin üzerimde olması gerekiyordu. Sokakta üzerimi değiştirmezsem bunu nasıl başara-
cağımı bilmiyordum.

Akşam yemeğinden sonra babamın çalışma odasında büyü dersimin başlamasını beklerken kara kara bu ikilemi düşünüyordum. Tembel tembel kucağımdaki sihir kitabının sayfalarını çevirdim. Bu ayın başından beri babam her hafta bana yeni bir sihrini seçtirip yaptırıyordu. Bu gece, lamba ışığını parlaklaştırma sihrini seçmiştim, hâlâ Atsan'da olsaydım bu yıl okulda öğreneceğim oldukça kolay bir efsundu.

Babam geç kalmıştı ve seçtiğim sihrin bulunduğu kitabı sayfa sayfa gözden geçirirken aklıma bir fikir geldi. Elçilik-ten Marah'nun giysileri içinde görünmeden çıkabilirsem? İlham gelmiş gibi coşkuyla, kitabın içindekiler sayfasına atlayıp "görünmezlik" sihrini aradım. Yoktu. Fırlayıp raflardan

başka sihir kitapları kaptım. Üçüncü kitapta aradığım şeyi buldum: görünmezlik için gereken tek sesli sihir ve karşı sihir. Adı "Peçe"ydi. Notaların altında bir uyarı dikkatimi çekti: *Görünmezlik ne kadar uzun sürerse, karşı sihirin devreye girmesi o kadar zordur.*

Tam o sırada babam çalışma odasına girdi. "Özür dilerim Rivka. Sihir seçtin mi?"

"Bunu." Kitabı gösterdim. "Nesneleri görünmez yapmayı öğrenmek istiyorum." Kendimi değil *nesneleri* demeye özen gösterdim, çünkü bu sihri aslında nasıl kullanmaya niyetlendiğimden şüphelenmemeliydi. Bunu bir nesnenin üzerinde yapmayı öğretebilirse, kendi bedenimde uygulayabileceğimden emindim.

Babam kaşlarını kaldırdı. "Peçe demek? Daha önce seçtiğin her şeyden çok daha ileri düzeyde bu. Evde olsaydık böyle bir sihiri birkaç yıl daha öğrenemezdin."

"Biraz daha zorlayıcı bir şey denemek istiyorum," dedim masum masum, kendimi babamın gözlerine bakmaya zorlayarak. Tedbirli ilerlemem gerekiyordu çünkü daha önce hiç zor sihirler öğrenmeye kalkışmamıştım. Okulda öğretilen her şeyde ustalaşmıştım. Büyü konusunda iyi olmak masum kız evlat rolümün ayrılmaz bir parçasıydı. Ancak benden beklenenin ötesinde bir bilgi arayışına sebep olacak derecede büyü aşkı oluşmamıştı içimde. Sonuçta, beni Arik'ten koparıp Kadmiel Ailesi'ne bağlarken onu dışarıda bırakan şey büyüydü.

Babam merakla beni süzdü. Niyetimden kuşkulanmayıp sonunda biraz hırslı davranmamdan memnun olduğunu umdum. En sonunda gülümsedi. Bu, o kadar nadir yaptığı bir şeydi ki neredeyse sihir kitabını elimden düşürecektim.

“Bu zor bir sihir kesinlikle,” dedi babam, “ama sıkı çalışırsan başarabileceğine inanıyorum. Başlayalım mı?”

Hedef olarak bir sandalyede karar kıldım. Her zamanki gibi, yeni bir sihiri çelloda açığa çıkarmadan önce ezgisini mırıldanarak yapmayı öğrenmem gerekiyordu. Peçe’nin notalarını ezberlemek zor değildi ama işe yaramasını sağlamak başka bir meseleydi. Daha önce bu kadar incelikli bir büyü denememiştim. Bu sihir zihnimi bıçağın keskin ucunda dengede tutmaya çalışmak gibiydi. Ezgiyi defalarca başarısızca mırıldandıktan sonra boğazım kurumuştu ve moralim bozulmak üzereydi. Babam başka önerilerde bulunarak sandalyeyi kolayca görünmez yaptı sonra tekrar görünür kıldı, üstelik onun –veya bir başkasının– daha önce Peçe’yi yaptığını görmemiştim. Dersim sona erdiğinde genelde on dakika geçmiş olurdu ama bu sihiri öğrenene kadar dinlenmeyecektim. Babam vazgeçmek istemeyişinden o kadar memnun olmuştu ki, dönüp saate bakmamıştı.

Derin derin nefes alıp ezgiyi tekrar mırıldandım. Birdenbire sandalye kayboldu. Aşama aşama gözden kaybolmadı; bir an oradaydı ve şimdi yoktu. Elimi uzatınca parmaklarım görünmeyen ahşaba değdi.

“Tabrikler!” dedi babam. “Biraz dursun öyle, bu arada biz karşı sihiri düşünelim.”

Rahatlayarak gülümsedim, başardığım şeyin farkına ancak varıyordum.

Karşı sihiri ezberlemek birkaç dakikamı aldı, arada hâlâ görünmez olmaya devam eden sandalyeye kaçamak bakışlar atıp şaşırıyordum. Babam nesneleri görünür hale getirmekle ilgili tavsiyeler verdi, ben de karşı sihiri mırıldandım. Sandalye inatla gizliliğini korudu. Fazla endişelenmedim, sonuçta

asıl sihri de ancak birkaç girişimden sonra başarabilmiştim. Tekrar denedim. Ve bir daha. Görünmezlik sihrini söylediğimin iki katı kez karşı sihri mırıldandım ama hiçbir şey olmadı.

Babam sandalyenin ortaya çıkması gereken yere düşünceli düşünceli baktı. "İlk denemen için görünmezlik süresini biraz uzun tutmuş olmalıyız. Peçe'nin karşı sihri zordur ve kitabın dediğine göre görünmezlik süresi uzadıkça eski haline getirmek zorlaşıyor."

Ben de sandalyenin durduğu boşluğa gözümü diktim. Geri gelmiyordu. Geçen her dakika görünmezliği daha da kalıcı hale geliyordu. O sandalye ben olabilirdim. Eğer dikkat etmezsem hâlâ da olabilirim. Terlemeye başladım.

"... görünmezlik sihride, zihnin cam gibi, hatta hava gibi şeffaf olmalı." Babam yine tavsiyelerini sıralıyordu, dikkatimi ona verdim. "Şimdi, zihnin kaya gibi sağlam olmalı."

Onun rehberliğinde ve üç başarısız girişimden sonra sonunda sandalyeyi geri getirdim. Bu sefer, tatlı bir zafer duygusundan çok bulantıya benzer bir rahatlama dalgası oldu. Kulağımda belli belirsiz bir uğultu vardı.

"Aferin Rivka!" dedi babam. "Nasıl hissediyorsun? Başın dönüyor mu? Miden bulanıyor mu?"

Bu saydıklarının büyü yeteneklerinin doğal sınırları zorlandığında ortaya çıkan belirtiler olduğunu hatırladım. Bunu daha önce hiç deneyimlememiştim. Bu baş dönmesi ondan mıydı?

"İyiyim," dedim babama. Vmlamaya benzeyen gürültü kaybolmaya başlamıştı bile. "Tekrar deneyebilir miyim?"

Sekizincigün’de, babamın öğle yemeği randevusu vardı, bu da bana ona yakalanma riski olmadan kendimi görünmez kılmanın yolunu bulmak için bol bol vakit sağladı. Yatak odamda, sihri kendi üzerimde uygulamadan önce, farklı nesneleri –kitap, masa lambam, gardolabım– kaybedip tekrar geri getirme alıştırması yaptım. İlk denememde başarılıydım. Üstten aşağıya bedenime doğru baktığımda, bal rengi döşeme tahtalarından başka bir şey görmeyince, şaşkınlıktan neredeyse yere yığılacaktım. Kendimi görünmezlik peçesine hapsedme korkusuyla hemen karşı sihri mırıldandım. Uzuvarlarım yerine geldi, görünmezliğe dalmadan önce deli gibi atan kalbimin normal hızına dönmesini bekledim.

Bu kez dolu dolu bir dakika görünmez kaldım. Başucu masamdaki saat eziyet dolu her saniye tik tak atıyordu. Karşı sihri mırıldandığımda, bedenim sorunsuzca geri geldi. Tedbiri elden bırakmadan, üç dakika, sonra beş dakikaya kadar çıkarak üzerinde çalıştım. Babam geri döndüğünde kendimi on beş dakika görünmez yapabiliyordum, bu süre ertesi gün elçilikten kaçıp Marah ile buluşmama yeter de artardı.

Dokuzuncugün öğle yemeğinde babama Firem’e, Hilah ile sınava çalışmaya gideceğimi söyledim. Odamda, uzun siyah elbisemden kurtulup Marah’nın giysilerine büründüm. Kaygı ile ürpererek, görünmezlik ezgisini mırıldandım.

Bir dakika sonra, şeker gibi bahar havasına çıkmış, Elçilikler Caddesi’nden olabildiğince hızla uzaklaşıyordum. Genelde çantamda tuttuğum kolye ucuna sıkı sıkı yapışmıştım. Parke taşlı yollarda aceleyle ilerlerken saplantılı bir biçimde yerinde mi diye bakıyordum.

Ikhad’a yaklaşınca karşı sihri yapmak için bir kapı aralığına saklandım. Saatileme göre sadece dokuz dakika olmuştu,

ama şansımı zorlamak istemiyordum. Büyü zordu, inatçı bir kilit gibi sıkışabilirdi. Bir gün önce bir kez bile başarısız olmadığımı hatırlattım kendime ve sonunda Peçe'yi açtım. Kapı aralığında yavaşça süzüldüm, bu yabancı giysilerle dikkat çekeceğimi sandım, ama kimse dönüp de ikinci kere bakmadı.

Marah meydanda beni bekliyordu, sırt çantası onu lise öğrencisi gibi göstermişti.

"Rivka!" diye seslenirken el salladı.

"Merhaba," dedim, karşı sihirden nefes nefese kalmış ve sersemlemiştim.

Beni şöyle bir süzdü, memnuniyetle başını salladı. "Yola koyulalım."

Kenar mahallelere giden yol beklediğimden çok daha uzundu, Marah'nın hızlı adımlarıyla bile. Elçilik arabasını özlediğimi fark edip kendimden utandım. Halanlar her yere böyle mi gidiyordu? Meclis'in neden tramvay hatları inşa ettiğini şimdi anlıyordum.

Şehir merkezinin kireçtaşından büyük binalarını ge-ride bırakalı çok olmuştu. Son birkaç mahallenin hepsi Marah'nın hafif donuk Halan bölgesine benziyordu. Arik'i görme umuduyla gözümlü dört açtım ama kimse kardeşime benzemiyordu.

Yürümeye devam ettikçe dört katlı tuğla apartmanlar yıkık dökük ahşap evlere dönüştü; sundurmaları eğilmiş, yan duvarları çarpık çurpuktu. Defalarca onarılmış giysiler içindeki çocuklar kırık dökük kaldırım taşlarının üzerinde ve çamaşır iplerinin üzerinde uçuşan ıslak gömlekler arasında koşturuyorlardı. Evler şaşırtıcı biçimde büyük görün-
dü gözüme, ama sonra önlerinde çok sayıda kadının metal

varillerde çarşaf yıkadığını fark edince her birinin birden fazla aileyi barındırdığını anladım. “*Kenar mahallelere vardık herhalde,*” diye düşündüm ama Marah yavaşlamadı.

Sokak sona erip toprak yola varınca durdu. “Saçını örme-
min bir sakıncası var mı?”

“Yok,” dedim.

Elleri kalın telli siyah saçlarımı çabucak istediği hale getirdi ve sonra örgünün ucunu etek cebinden çıkardığı sicim parçasıyla bağladı. “İşte oldu.”

“Halan’a benzedim mi artık?”

“Ah, hiç alakan yok. Hala Kasir olduğun çok belli. Ama en azından pek göze batmıyorsun.”

Son barınakları da geçtiğimizde, kendimizi derme çatma tahtalar ve oluklu metal levhalardan inşa edilmiş barakaların ortasında bulduk. Üstünkörü yapılara bakınca, içinde yaşayanların kuzey topraklarının kışından nasıl sağ çıkabileceklerini merak ettim. Belki de bunu her zaman başaramadıklarını düşünerek titredim.

“Burası kenar mahalle,” dedi Marah.

Sallana sallana yürürken insanlar kulübelerinden çıktılar. Marah’ı görünce yüzleri aydınlanıyordu. Gülümseyerek onlara selam veriyor ama kimseyle durup konuşmuyordu. Kenar mahalle sakinleri dik dik bana bakarken iyice ona yanaştım.

En sonunda yıpranmış bir gecekonduunun önünde durduk. Tahtaların arasına avuç avuç ölü otlar sıkıştırılmıştı. Marah menteşesinden çıkmış eğri duran kapıyı tıklattı.

Kapıyı elbisesi güneşten solmuş bir kadın açtı. Marah’ı kucaklayıp onu Xanite dilinde selamladı. Marah aynı dilde samimi bir biçimde cevap vererek arkasından içeri gelmemi işaret etti.

“Xanite dilini konuşabiliyor musun?” diye fısıldadım kafamızı eğerek içeri geçerken.

“Ortaokulda öğrendim,” dedi. “Bazen de Azariah’yla pratik yapıyorum.”

Evin içi mağara gibiydi, loştu ve ıslak toprak kokuyordu. Tek bir odası vardı, benim yatak odamdan belki biraz daha büyüktü. İki küçük çocuk köşede yere çömelmiş, taş kesilmiş halde bakışlarını bana kilitlemişti.

Kapının karşısında, iki kasa üzerine yerleştirilmiş kontrplak parçası üzerinde yağ lambası duruyordu. İki tane yatak şiltesi hasır duvara, katlanmış battaniye yığınının yaslanmıştı. Onların yanında odun sobası, odanın diğer köşesinde çadır bezinden yıpranmış bir çello kabı duruyordu.

“Rivka?” Marah başıyla beni çağırdı, sonra kadına Xanite dilinde bir şeyler açıkladı. Adımı duyunca gülümsemeye çalıştım. Ümitsizliğimin yüzümden okunmadığını umdum. Burada ne işim vardı? Neden buna razı olmuştum?

“Rivka, bu Gadi Daud, Samira’nın annesi,” dedi Marah.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim mekanik bir şekilde.

“Hoş geldiniz,” dedi Ashara dilinde. “Çay yapayım.”

“Zahmet etmeyin,” dedim ama Marah dirseğiyle dürtünce sustum. Gadi Daud ateşi körüklemek için sobanın kapağını açtı, sonra kararmış çaydanlığı ocağın üzerine yerleştirdi. İki çocuğa dönüp bir şey emretti. Yaşı büyük olan kız koşarak çıkıp az sonra başka bir çocukla geri geldi.

Yeni gelen kız yüzünü kaplayan gülüşle çığlık attı: “Marah!”

Marah kollarını açarak, “Samira,” dedi. Samira onu çılgınca kucakladı. Elbisesinin kol uçları kemikli bileklerine tam kavuşmuyordu.

"Sana doğru dürüst çello çalmayı öğretecek birini buldum," dedi.

Samira dönüp bana baktı. Bakışı ürkütücü biçimde deliciydi. Üzerimdeki giysilerin Marah'ya ait olduğunu hatırlamış olabileceği hissine kapıldım.

"Sen kimsin?" dedi.

"Adım Rivka."

Xanite kız, "Asharalı gibi konuşmuyorsun," dedi. "Göçmen misin?"

Gadi Daud azarlamaya başladı ama Samira onu duymuyor gibiydi.

"Atsanlıyım," dedim.

"Atsan!" dedi heyecanla.

"Gelin çay içelim!" diye araya girdi Gadi Daud, başıyla bizi birbirinden farklı üç bardağın durduğu eğreti masaya çağırdı. İki tanesini hemen doldurup Marah'ya ve bana ısrarla uzattı. Marah alınca ben de aldım. Gadi Daud sonuncu, çatlak bardağı kendine ve çocuklarına sakladı, sırayla içtiler. Çay sert ve acıydı, ama onu içince mekâna ait olmayışımı daha az hissettim.

Çayımızı bitirince Marah, Gadi Daud'a göstermek için sırt çantasından bazı formlar çıkardı. Samira kontrplağın üzerinden eğilip onlara baktı. "Onlar ne için?"

"Beş yaşından küçük çocukları olan anneler için yeni bir program var," diye cevapladı. "Annen Marwan'a başvursa iyi olur diye düşündüm."

"Kardeşim için bize daha çok mu yiyecek verecekler?" diye sordu Samira ciddi bir tavırla, on yaşından çok daha büyük çıkıyordu sesi.

"Eğer aileni kaydetmeyi başarabilirsem," dedi Marah. "Şimdiden uzun bir bekleme listesi var ama denemeye değer.

Neden Rivka ile çelloda neler yapabileceğinize bakmıyorsunuz?”

Samira köşedeki bez kutuya koşup onu toprak zemine koydu.

“Nerede oturuyorsun?” diye sordum çelloyu ve yayını kutusundan çıkarınca.

Kısa tarafının üzerinde duran kasayı işaret etti, uzun tarafı da oturması için yükselti işlevi görüyordu.

“Seni kalıyor mu?” dedim kuşkuyla.

Cevap vermek yerine çıtaların üzerine tünedi Samira. Kırılmadı.

Çellosuna uzanıp telleri tıngırdattım, eğrilmiş aralıkları görünce yüzümü buruşturdum. Aleti Samira’ya geri vermeden önce akordunu yapıp köprü düz mü, yayın durumu nedir diye kontrol ettim. Yayın ucunu çıkarıp kollarını sıkılaştırmayı zaten biliyordu, ama ikisini de ayarlamasına yardım ettim. Marah’nın verdiği kehribar rengi reçine parçası vardı elinde, birazını yayın kollarına sürdürdüm. Sonra ona tellerin isimlerini öğretip onları akort etmeyi gösterdim. Solfej çalmasını istedim. Yaya sıkı sıkı asıldı. Sabırla yayı doğru biçimde tutmasını sağladım. Arkamızda Marah, Gadi Daud’la Xanite dilinde konuşuyordu.

Samira’ya yayını tellerin üzerinden nasıl çekeceğini, kolların uç kısmına uzanırken kolunu bükmemeyi gösterdim. Çabuk öğrenmesi, kolay odaklanması beni etkiledi. Kendini söylediklerime o kadar kaptırmış görünüyordu ki, birdenbire, “Sen Kasir’sin, değil mi?” deyince hazırlıksız yakalandım.

Sustum. Sessizliğim sorusunu cevapladı.

Bir sırrı paylaşırcasına, “Ben büyücüyüm,” dedi.

“Biliyorum.”

“Beni alıp götüreceklerdi.”

“Seni götüremeyecekler,” dedim hemen. Doğru olmaya-bilirdi, çünkü erteleme geçiciydi, ama ona bunun sözünü vermem gerekiyordu. “Solfeji tekrar çal.”

İtiraz etmeden çaldı, bir süre düz yay vuruşları çalıştık.

Marah kontrplak masadan seslendi: “Rivka, beş dakika sonra çıkmamız lazım.”

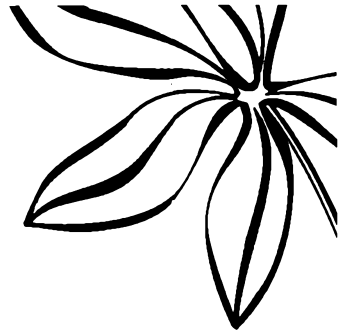
Kafamı sallayıp öğrencime döndüm. “Çok iyi gidiyorsun. Yapabilirsen her gün çal. Yayını nasıl tuttuğunu son bir kez daha göster bana.”

Kolunu uzattı. Bileğini nazikçe bükerek kavrayışını bir kez daha düzelttim.

“Yine geleceksin, değil mi?” dedi.

Küçük kız kadar umutlu görünen Marah’ya baktım. “Evet,” dedim. “Geleceğim.”

Bütün bunları babamdan nasıl gizleyeceğime sonra kafa yoracaktım.

16

Hafta ortasında Caleb, Azariah'nın değiştirilen çocukların arşivine girme talebinin kabul edildiğini söyledi. Arşiv her gün sekizden dörde kadar açıldı ve Azariah Yedincigün bir buçukta gitmeyi öneriyordu. Hemen kabul ettim.

Altıncigün öğle yemeğinde Hilah'ya, "Yarın yine seninle ders çalışıyor olabilir miyim?" dedim.

Neşeli görünüyordu. "Herhalde başka bir yerde olacaksın?"

"Öyle," dedim haşlanmış sebzelerime bakarken.

"Yedincigün akşamüstleri ne yapıyorsun?" dedi. Cevap vermeyince, "Geçen hafta sonu benimle beraber olup olmadığını soran olmadı. Zaten kimsenin bana bir şey sorduğu da yok," diye ekledi.

"O zaman çok sıkıntı değil?"

Omuzlarını silkti. Duygularını incitmiş olmalıydım.

"Sekizincigün bize gelmek ister misin?" dedim, birden içimden gelmişti.

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Çok isterim!"

İçim rahatladı. Artık aramızda yapılan iyilikler orantısız olmayacaktı. Daha da iyisi, onu babamla ve Gadi Yoram'la

tanıştırabilirdim, böylece onlara Hilah ile beraberim dediğimde gözlerinin önüne getirecekleri bir resim olacaktı.

Yedincigün’de, Firem’de Azariah Rashid ile buluştum. Meclis yakınlarındaki bir ara sokağa sıkıştırılmış değiştirilmişlerin arşivine kadar yürüdük. Azariah zili çaldı. Beklerken araştırma asistanı olarak yeterince inandırıcı görünüyorum muyum diye kaygılandım. Birden kendime Peçe sihirini yapıp Azariah’nın arkasından arşive görünmeden girmek geldi aklıma, ama on beş dakikadan fazla görünmez kalma riskine giremedim. Burada daha uzun kalacağımız kesindi.

Bu konuyu daha fazla düşünmeden kapı açıldı ve siyah takım elbiseli bir adam burnunu çıkardı. “Evet?”

“Ben Azariah Rashid, Firem Üniversitesi öğrencisiyim, arşivi incelemek üzere izin almıştım,” dedi soğuk bir tavırla.

“Ah, tabii,” dedi adam, ikimizi de baştan aşağı süzdü. “Böyle meşhur bir ziyaretçiyi mütevazı arşivimizde konuk etmekten memnuniyet duyarız. İçeri gelin de belgelerinizi gözden geçirelim.”

Artık saklanamazdım. Tek bir ampulle aydınlatılmış kasvetli büroya giden dar koridorda Azariah’ı takip ettim. Üç pencerenin ikisinde ağır yeşil perdeler asılıydı ve üçüncüsünden giren güneş ışığı toz zerrecikleri kaplıydı. Görevli ıvır zıvır dolu bir masaya eğildi, dağınıklığın arasında bir belge ararken beyaz saçının perçemleri önüne düşüyordu. En sonunda kaliteli kırtasiye malzemesinden bir mektubu buldu.

“İşte burada.” Görevli Azariah’ya kaşlarını çatı. “Arşivlere kapanmak için biraz genç değil misin?”

“Değiştirilenlerin tarihsel olarak özellikle sık görüldüğü aileleri araştıran bir profesöre yardım ediyorum,” dedi Azariah. “Değiştirilenlerin sayısının düşürülmesine ışık tutabileceğini düşünüyor, bu hepimizin isteyeceği bir şey, öyle değil mi?”

Açıklaması iyiydi ama ben hâlâ tetikteydim. Arşiv sorumlusu Firem tarih bölümüne tek bir sorgusuyla böyle bir projenin var olmadığını öğrenebilirdi.

Ama görevli başını sallayıp bana doğru baktı. “Yanınızda bir de... yardımcınızı mı getirdiniz?”

Kalp atışlarım hızlandı.

“Araştırma asistanı,” dedi Azariah. “İşin çabuk bitmesi için burada.”

“Çok iyi,” dedi. “Beni izleyin lütfen.”

Masanın arkasındaki bir kapıya yaklaşıp büyük metal bir anahtarı kilide soktu. Kapı müthiş bir gıcırtyla açıldı. Ahşap dosya dolaplarıyla dolu bir odaya girdik. Yüksek bir pencereden güneş ışığı giriyordu. Kütüphane gibi sessizdi ama sessizlik bunaltıcıydı. Burada tutulan bütün kâğıtların, doğum kazası yüzünden ailelerinden koparılan yüzlerce çocuğun yaşamının kaydını tutan belgelerin ağırlığını hissedebiliyordum. Tüylerim diken diken oldu.

“Hangi dönemi arıyordunuz?” diye sordu rehberimiz Azariah’ya.

Azariah tereddüt etti. Tarihsel bir projede çalışıyormuşuz izlenimi vermeye devam etmek için, eski kayıtları incelememiz lazımdı, ama aslında çok yeni bir vaka için gelmiştik. Bu sülük gibi görevli bizi rahat bırakmazsa aradığımızı nasıl bulacaktık?

Azariah sonunda, “Yüzyıl başı,” diyebilirdi.

Arşiv sorumlusu bizi dosya dolaplarının diğer tarafına götürüp ahşaba oyulmuş bir numarayı işaret etti. “Yıllar

buraya işaretlenmiştir. Her dolapta beş yıllık kayıtlar bulunur." Her biri örümceğe benzeyen elyazısıyla işaretlenmiş dizinelerce kaskatı kahverengi dosyanın durduğu bir çekmeceyi açtı. "Doğum ismine göre alfabe sırasına konulmuştur."

"Anlıyorum," dedi Azariah. "Teşekkür ederim."

Rehberimizin toza boğulmuş ofisine geri dönüp dönme-yeceğini görmek için bekledi. Yaşlı adam kıpırdamadı. Midedem parık halde kasıldı. Ondan nasıl kurtulacaktık?

Azariah boğazım temizledi. "Rivka, neden bu dolaptan başlamıyorsun? Öncelikle Gavrielleri ve Yitzchakları arıyorus. Shacharları da çıkar."

Göğüs hizasındaki bir çekmeceyi kaydırarak açtım, toz bulutu yükselince öksürmeye başladım.

"Arşiv oldukça ihmal edilmişe benziyor," diye belirtti Azariah, her şeyin üzerini kaplamış toza yan yan bakarak. Bunun bir işaret olduğunu düşünüp daha güçlü öksürdüm.

Arşiv sorumlusu bana, "Size boğaz pastili getireyim mi canım?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Galiba hepimize lazım," dedi Azariah anlamlı anlamlı.

"Bir avuç getireyim," dedi görevli.

O yalpalayarak gider gitmez öksürmeyi bıraktım. "Ne yapacağız?" diye fısıldadım. "Bizi gözünün önünden ayırmayacak."

"Bir süre çalışıyormuşuz gibi yapmak zorundayız," dedi Azariah, geri dönmekte olan arşiv sorumlusunun ayak seslerini dinlerken. "Sonra ben onu kandırmaya çalışırım, o arada sen dosyayı bulursun."

"Ya eğer..."

"Meşgul görün," diye tısladı gürültüyle başka bir çekmeceyi açarken.

Önümdeki çekmeceye eğilip içindekileri inceledim. Karton dosyaların bazıları kenarlarından ayrılmıştı, isimleri zar zor seçebildim. Hepsi fena halde eski modaydı: bir sürü Mor-dokha, Binyamin, Tsipporah ve Malkah vardı, hepsi de Asha-ra tarzında yazıldığı için iki kat garip görünüyordu. Azariah ile tekrar konuşmadan arşiv sorumlusu pastillerle geri geldi.

Asırlar gibi gelen bir süre sessizlik içinde çalıştık. Dilim-le pastille oynuyor, tekrar tekrar dişlerime yapıştırıyordum. Görevli bizi ne ilgiyle ne de bıkkınlıkla izliyordu. Mucize eseri, gerçekten Gavriel soyadının bulunduğu dosyaya rastladım. Onu çekmecedan çıkarıp yere koydum.

Küçük bir dosya yığınına bir araya getirdiğimizde Azariah görevliye sordu, "Bunları ofisinizde inceleyebilir miyim? Işık orada daha iyi."

"Elbette," dedi görevli.

Azariah koridorda ilerledi, ama arşiv sorumlusu arkasından gelmeyince durdu. "Bana eşlik etmenizi rica etsem? Anlamadığım yerlerde yardımınıza ihtiyacım olabilir, özellikle de bu eski kayıtlarda."

Görevli kararsızca bir bana, bir Azariah'ya baktı. Sonunda Azariah'nın ardından yavaşça yürüyerek "Hizmetinizdeyim," dedi.

Onlar çıkana kadar bekleyip zıt yöndeki koridora koştum. Sondan ikinciye ulaşana kadar dolapları takip ettim. Ahşaba oyulmuş numaraları kontrol ettim. İşte bulmuştum.

Titreyen ellerle, bel hizamdaki çekmeceyi açtığımda kendimi alfabenin doğru kısmında buldum. Ancak Kadmiel'in olması gereken yerde hiçbir şey yoktu.

Belki de sırayla dosyalanmamıştı. Bütün çekmeceyi gözden geçirdim ama hâlâ kendi soyadımı göremedim.

Umutsuzca dosyaları tek tek incelemeye başladım. Kadmiel'i hiçbir yerde bulamadım. Dolabın tamamına bakmam mı gerekecekti?

Sonra berbat bir şey geldi aklıma. Ya Ashara'ya geldiği zaman verilen evlatlık ismiyle dosyaladılsa? Arşiv sorumlusu kayıtların bu şekilde organize edilmediğini söylemişti ama Arik'in durumu sıra dışıydı.

Birden başka bir isimle dosyalanmış olabileceği geldi aklıma: Atsan'da aldığı, ilk evlatlık ismi. O gün parkta, yeni ailesinin soyadının Yadon olduğunu söylemişti.

Çekmeceye Arik'in kaydının olması gereken yere daldırdım elimi ve çömelip farklı bir tanesini açtım. Dosyaları hızla eledim, hızlı, daha hızlı hareket etmek istiyor ama acele ile ismi atlamaktan korkuyordum. Sonra onu gördüm: YADON, Malakhi.

Dosyayı hızla çekip açtım, kalbim deli gibi çarpıyordu. Gördüğüm ilk şey ilk belgeye iliştilmiş avuç içi kadar bir fotoğraftı. Arik'in yüzü bana bakıyor, gülümsemiyordu. Onu son gördüğüm zamanki haliyle kardeşimdi o, on yaşındaki.

Fotoğrafın altındaki belgeye baktım. İlk madde *doğum ismiydi* ve *Malakhi Yadon* olarak yazılmıştı, ama kenara karanlanmış bir not vardı: *Atsan'daki evlatlık ismi. Asıl Atsanlı doğum ismi: Arik Kadmiel.* Kendimi toplayıp Ashara'daki evlatlık ismini okudum. *Elisha Natan.*

Elisha. Gayet güzel bir isimdi ama bir yabancıya aitti.

Çantamı karıştırıp kurşun kalem ve küçük bir defter buldum, Arik'in yeni ismini, ayrıca onu evlat edinen ailenin isimlerini not aldım, Ezra Natan ve Hadassah Maor. Sonra adreslerini geçirdim. *Horiel Bölgesi*'ni görünce şaşkınlıktan neredeyse kalemi düşürecektim.

İhmal edilmiş menteşelerin tiz sesi arşivin yüksek tavanında yankılanıyordu. Arik'in dosyasını hızla kapatıp çekmeceye geri koydum, hızla önceden çalıştığım yere yürüdüm. Rasgele bir dolap çekmecesini çektim, dizlerimin bağı çözölmüştü. Bir dakika sonra, Azariah ve arşiv sorumlusu sallana sallana koridorda göründüler.

"Bir ilerleme var mı?" dedi Azariah, ses tonu ifadesizdi. Gözlerine bakınca oradaki sessiz soruyu yakaladım. Öylesine gibi algılanabilecek bir baş hareketiyle onay verdim ama Azariah anladı. Omuzları hafifçe indi.

"Daha başka bir şey bulamadıysan sorun değil," dedi. "Şimdilik yeterince bilgi edindik."

"Gidiyor musunuz?" dedi görevli sevinerek. Gitmemizi bizim kadar istemesine memnun oldum çünkü bu tozlu koru arşivinde bir dakika daha geçirmek istemiyordum.

"Evet," dedi Azariah.

Dışarı çıkınca temiz havayı içime çekip yüzümü güneşe doğru kaldırdım. Sonra Azariah'ya dönüp sırtıttım. Başarmıştık.

Levi'lerin dairesinde, Caleb ve Marah bizi bekliyorlardı, haberler için sabırsızdılar. Anneleri evde değildi herhalde. Caleb bize bir tabak kurabiye ikram ederken Marah çay suyunu koydu. Kurabiye ısırınca ağızımda ufalandı.

"Çok lezzetli," dedim. "Kim yaptı?"

Bir saniye sonra Caleb kendisini işaret etti. Şaşkın şaşkın ona baktım. Annesinin ya da Marah'nın pişirdiğini zannetmiştim.

"Çok güzel," dedim. Sırtıttı.

Masanın etrafına dizildik, çaydanlık Marah'nın yanındaydı. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle çantamdan defterimi çıkardım.

"Kardeşimin evlatlık ismi Elisha Natan," diye duyurdum. "Ve Horiel'de oturuyor."

"Ne?" diye bağırdı Marah. Defterime eğildi, Caleb da görebilmek için yanımıza geldi.

"O sokağın nerede olduğunu biliyorum," diye başladı Marah ama Caleb nefesini tuttu. İşaret diliyle bana bir şey söyledi.

Marah çevirdi: "Elisha Natan'ı tanıyorum."

Caleb'a bakakaldım. İşaretle konuşmaya devam etti. "Ben orada okurken Horiel İlkokulu'ndaydı," dedi Marah.

"Durun," deli Azariah. "Aynı kişi olduğundan emin miyiz?"

Caleb onun konuştuğunu fark edip kaşlarını çatı.

"Bana benziyor mu?" dedim.

Caleb bana tekrar bakıp hayal kırıklığı ifade eden bir şeyler söyledi işaret diliyle.

"Özür dilerim," dedi Azariah, "hep bir ağızdan konuşuyoruz."

Marah, Caleb'a işaretlerle bir şey söyledi, o da yerine döndü.

Bana bakınca, "Bana Elisha'dan söz et," dedim.

Düşündü, alnını kırıştırdı. Marah onun söylediklerini tercüme etti.

"Onunla dört yıl önce okula başlayınca tanıştım. Meclis dağıldıktan hemen sonra."

"Arik'in Ashara'ya geldiği zaman," dedim kalbim hızla çarpıyordu.

"Okul çok... zordu." Kardeşinin işaretlerini izlerken Marah'nın çenesi seyirdi. "Öğretmenlerin çoğu derslerini

takip etmemi kolaylaştıracak bir şeyler yapmayı reddediyorlardı. Sınıf arkadaşlarımla konuşabilmemin tek yolu yazmak-tı ve çoğunun buna sabrı yoktu. Benim bir tür gerizekâlı olduğumu düşünüyorlardı. Ama sonra başarılı olmaya başladım ve bu yüzden benden nefret ettiler.”

Caleb adına öfke duydum ama bütün bunların Arik’le ne ilgisi vardı?

“Sınıfımda herkesin nefret ettiği bir çocuk daha vardı,” dedi Marah, Caleb’in işaretlerinin çevirisi olarak. “Tam olarak arkadaş değildik. Konuşmak zordu çünkü yazmak zorundaydık ve o pek konuşkan değildi. Adı Elisha Natan’dı. Bir kez ona sen de mi yeni öğrencisin diye sorduğumda Horiel’e yeni taşındığımı söyledi.”

“Değiştirilen olduğu anlaşılıyor muydu?” dedim nefes nefese.

Caleb özür diler gibi başını salladı.

“Olan bitenin çoğunu kaçırıyordum,” diye çevirdi Marah. “Sınıf arkadaşlarımızın onunla alay ettiğini görüyordum ama sebebini anlayamıyordum. Mutsuz görünüyor ama açıklama yapmıyordu.”

“Keman çaldı mı?” Bu Elisha Natan’ın benim kardeşim olmasını umutsuzca istediğimi fark ettim. Ama Caleb başını salladı.

“Medsha’da değildi,” diye çevirdi Marah. “Ve onu hiç kemanla görmedim.”

“Yine de o olabilir,” dedi Azariah. “Horiel’de kaç tane Elisha Natan olabilir ki? Rivka ve kardeşi Caleb ile aynı yaşta. Uyuyor.”

“Gidip onu bulmalıyız,” dedim tereddüt etmeden.

“Gidip öylece kapılarını çalamazsın,” dedi Marah telaşla. “Hiç haber vermeden karşılarına çıkıp oğullarının Atsanlı

Kasir kız kardeşi olduğunu söylerken nasıl tepki vereceklerini sanıyorsun?”

“Onların oğlu değil ki,” dedim irkilerek. “O benim kardeşim.”

“Onların oğlu,” dedi Marah. “Dört yıldır onların oğlu.” Karşı çıkmama fırsat vermeden devam etti: “Ayrıca ne Ashara, ne de Atsan yasalarına göre onunla temasa geebileceğin gerçeğini de unutma.”

Caleb’in bakışları benimle, ablası arasında gidip geliyor-du, alnı düşüncelere dalmış gibi kırışmıştı. Marah’yla işaret diliyle konuştu.

“Caleb, Elisha Natan’ın gerçekten senin kardeşin olup olmadığını öğrenebilir,” dedi. “Eğer yleyse buluşmanızı ayarlayabilir.”

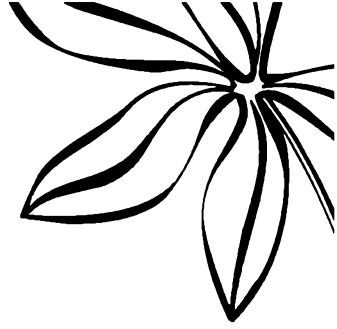
Azariah, Caleb’a bakarak, “İyi fikir,” dedi. “Elisha ile bağı olan tek kişi sensin.”

Boğulacak gibi hissettim. “Caleb bağı olan tek kişi mi?”

Azariah yüzünü buruşturdu. “yle demek istemedim. Ama senin bağın Arik Kadmiel’le. Bugüne dek Elisha Natan diye birini hiç duymamıştın. O her kimse, Caleb, Elisha’yı tanıyor.”

“Bence o senin kardeşin,” dedi Marah. “Tesadüf olamaz. Ama Azariah haklı. Caleb’in aracı olması mantıklı.”

Bu kadar yıl sonra Caleb’in Arik ile konuşan ilk kişi olmasını istemiyordum. O ben olmak istiyordum. Ama sonunda Caleb’ı, Elisha Natan’ı bulmak için göndermeye razı oldum.

Sekizincigün öğleden sonra elçiliğin kapı zili çalındı. Konuttan aşağıya koşana kadar Gadi Yoram çoktan Hilah'yı içeri almıştı.

"Okuldan arkadaşım Hilah," dedim kâhyaya.

"Atsan elçiliğine hoş geldiniz Gadin Hilah," dedi Gadi Yoram.

"Teşekkür ederim," dedi Hilah.

Onu yukarı çıkarıp etrafı gezdirdim ama Daresh'teki valilik konutunun da bu kadar gösterişli olduğuna emindim. Müzik odasında parmaklarını piyanonun fildişi tuşlarında gezdirdi.

"Çalıyor musun?" dedim.

"Ders almıştım," dedi. "Ama Firem'e gelince bıraktım."

"Bir şeyler çal."

"Komik duruma düşerim," dedi Hilah, ama piyanonun başına oturup bir akor çaldı. "Ah, dokunması ne güzel." Bilmediğim küçük doğaçlama bir parça çalmaya başladı, hafif ve uçarı bir şeydi. İyi çalıyordu, annemden çok daha iyiydi. Yüreğimde belli belirsiz bir sızı hissettim.

Ritmin yükseldiği yerde sınıf arkadaşım bocaladı. "Hep burada takılıyorum. Ne zamandır çalma..." Susunca dönüp kapıda duran babamı gördüm.

"Arkadaşın mı Rivka?" dedi.

Hilah elçilik konutunun piyanosunu çalarken Atsan elçisine yakalanınca yerin dibine geçmiş gibi görünüyordu.

"Evet," dedim. "Firem'de aynı sınıftayız."

Arkadaşım piyano taburesinden fırladı. "İyi günler Büyükelçi Kadmiel. Benim adım Hilah Menachem."

Babamın üzerinde bıraktığı iyi izlenimi hissedebiliyordum ve ona sarılabıldim.

"Hoş geldin Hilah," dedi babam. "Sonunda Rivka'nın çalışma arkadaşıyla tanıştığıma memnun oldum."

Hilah hiç renk vermedi. Ona ne kadar da borçlu olduğumu daha yeni anlıyordum.

"Rivka bana annenin Orev valisi olduğunu söyledi," dedi babam. "O zaman Daresh'te mi büyüdün?"

"Evet, efendim." Hilah çocukluğundaki Halan arkadaşlarını hakkında bir şey söylemedi.

"Rivka'nın seninle arkadaş olmasına sevindim," dedi babam.

Onu uygun bulduğunu ima ediyordu. Ama haklıydı. Hilah arkadaşım olmuştu ya da belki suç ortağı. Ama Hilah'nın bende bir arkadaş bulduğundan emin değildim.

Onu odama götürdüm. Gadi Yoram bize tepsıyla buharı tüten bir çaydanlık ve tarçınlı çörek getirdi. Çayı masamın üzerinde içerken sıcak çöreklerin tadını ayakta, kırıntıları avcumuza dökerek çıkardık.

"Bunlar bana bizim aşçının tarçınlı çöreklerini hatırlattı," dedi Hilah.

“Onunkiler de bu kadar iyi mi?” diye takıldım.

Düşünceli görünüyordu. “Evinde yediğin yemek her zaman en iyisidir bence, öyle değil mi?”

Omuzlarımı silktim.

Hilah yarısı yenmiş çöreğini tabağa bıraktı. “Evi özlüyorum. Ailemi, Daresh’i, aşçımızın yemeklerini... Sen hiç Atsan’ı özlemiyor musun?”

“Hayır,” dedim dürüstçe. Hilah kafasını çevirmeden önce gözlerindeki hayal kırıklığı ve yalnızlığı gördüm. Kabaca cevap verdiğim için pişman oldum ama Hilah’ın çayını tazelemekten başka ne yapacağımı bilemedim.

Çöreklerimizi bitirip yatağımın üzerine oturduk, öğle sonrası güneşi kucağımıza vuruyordu.

“Peki baban benimle ders çalıştığını zannederken ne yapıyorsun?” dedi Hilah.

Sinirli sinirli kapıya baktım. Babam ve Gadi Yoram muhtemelen aşağıdaydı ama hâlâ elçilik çatısı altında bu konuyu konuşmaya çekiniyordum.

Ancak okuldakinin aksine Hilah geri adım atmadı. “Babanın yanında sırrını açık etmedim, öyle değil mi? Bana güvenebilirsin.”

Ona yalan söylemek istemiyordum. Babama, okuldaki diğer kızlara ve elçilik personelinin geri kalanına yeterince yalan söylemiştim ve artık bundan bıkmıştım. Hilah daha iyisini hak ediyordu. Ama sessizliğimi korudum.

“Hadi ama Rivka.”

“Sana anlatamam,” dedim sonunda. “Üzgünüm, Hilah.” Sert çıkmasını, ona anlatamıyorsam benim için yalan söylemesini de isteyemeyeceğimi söylemesini bekledim.

Onun yerine, “Bir çocukla mı buluşuyorsun?” dedi.

“Ne yapıyorum dedin?” Neredeyse gülecektim. “Hayır tabii ki.”

Hilah ikna olmamış gibiydi. “Ya Caleb Levi?”

Kalbim üç atış boyunca durdu sanki. Hilah hedefe oldukça yakın isabet ettirmişti. “Aklını mı kaçırdın?” dedim. “Caleb Levi bir Halan. Hem ayrıca ben kimseyle görüşmüyorum.” Caleb’ı Halan olduğu için öylece harcadığımdan kendimi kötü hissettim ama ağzımdan çıkıvermişti. Hilah bunu fark etmemiş gibiydi ama utançtan sırtım ürperdi.

“Geçen hafta...” Elini yatak örtümün üzerindeki işlemlerde gezdirdi. “Okuldan sonra mürekkep almaya çıktığımda seni Caleb ile parkta gördüm.”

Kanım dondu. O bizi gördüyse, başka kimler görmüştü acaba?

“Hep yanında taşıdığı tahtaya karşılıklı bir şeyler yazıyordunuz,” dedi Hilah. “Arkadaş gibi görünüyordunuz.”

İçimden bildiğim bütün küfürleri sıraladım. “Aradi Noah’ın notlarımı onunla paylaşmamı istediğini biliyorsun,” dedim. “O gün öğleden sonra vaktimiz yetmedi, biz de okuldan sonra buluştuk. Bana ekstra sorular soruyordu sadece.”

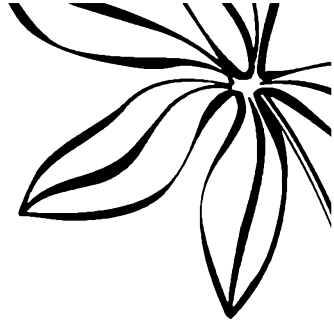
Hilah tereddüt etti. “Hiç öyle görünmüyordu.”

“Hilah!” Geri çekilip benden uzaklaştı. “Caleb ile aramda bir şey yok. Edebiyat dersi hakkında konuşuyorduk. Hepsi bu.”

“Arkadaş değilmişsiniz gibi davranmana gerek yok,” dedi, kendini savunmak için. “Evdeyken bütün arkadaşlarımla Halan olduğunu söylemiştim sana.”

“Tamam,” dedim sesimi iyice alçaltarak, “arkadaşız ama o kadar. Ayrıca Caleb Levi’yi hafta sonları görmüyorum.”

“Peki, sana güveniyorum,” dedi Hilah. Doğru söylediğini umdum. Sırrımıza ortak olmuştu.

18

Birincigün'ün sabahı okula vardığımda, Caleb'in Elisha Natan'dan haberlerle geleceğini umuyordum ama öyle olmadı. Her geçen gün sabırsızlığım artıyordu. Caleb'dan saklamaya çalışsam da anlayabiliyordu.

Kütüphanede bir sabah, *Dairesinin kapısını böyle çalamam, yazdı. Kapıyı anne-babasından biri açacaktır, ne diyeceğim o zaman?*

Eskiden tanıyordun onu, yazdım. O kadar tuhaf olmaz.

Peki adresini nereden buldumu söyleyeceğim? Bu tuhaf kaçır.

Dudaklarımı kenetleyip biyoloji ödevime döndüm.

Dördüncügün'ün sabahı, Caleb beni Aradi Noach'ın sınıfının önünde bekliyordu. Boş koridorun iki ucuna bakıp yazı tahtasını bana doğru çevirdi. *Kardeşinmiş.*

Bakakaldım. Caleb'in yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayıldı. Birden içimden onu kucaklamak geldi. Ama sınıf arkadaşlarımız, en başta da Merav koridora dolaşmaya başlamıştı. Caleb hiç konuşmuyormuşuz gibi başını eğip yanımdan geçti. Merav sınıfa girerken bana kibirli bir bakış attı.

Caleb ile kütüphanedeki oyuğumuzda güvendedeyken, "Bana her şeyi anlat," dedim.

Caleb yazarken zihnim Arik ile ilgili anılarla doldu. Ne kadar değişmişti acaba? Aklıma yığınla soru geliyordu ama bu sadece Caleb'ın hızını yavaşlatırdı. Yazmasını beklemek zorunda kalmak eziyet vericiydi. Keşke işaret dili bilseydim.

Sonunda Caleb tahtasını bana uzattı.

Dün okuldan sonra, Horiel'deki Kızılçık Sopası Sokağı'na yürüdüm. Her gün gittim oraya ama dün karşıma keman kutusu taşıyan bir çocuk çıktı.

"Yine çalışıyor!" dedim fısıltıyla.

Biraz sana benziyordu ama emin değildim. Bana verdiğin adresin önünde durunca hemen anladım ama. Yanına gittim. Ne söyleyeceğimi planlamamıştım, ama beni tanıdı. Bu kadar yıl sonra beni gördüğüne sevindiğini söyleyip eski bir dostuymuşum gibi beni yukarı davet etti.

"Elbette öyle yapmıştır," dedim gülümsememe engel olamıyordum. Tam Arik'e göre bir davranıştı. Caleb'ı gördüğüne o kadar sevinmesine şaşırmamıştım ve beni görünce daha da çok sevineceğini biliyordum. Tahtayı Caleb'a doğru geri ittim ve yazmaya devam etti.

Üst kata çıkmadık. Ona artık sağırlar okuluna gittiğimi söyledim. O Halanlar için bir müzik okulu olan Kazeri'ye gidiyormuş. Seni ona nasıl anlatacağımı bilemedim. En sonunda, Atsanlı olup olmadığını sordum sadece. Paniğe kapıldı. Cevabın evet olduğu çok açıktı. Sonra değiştirilmiş olup olmadığını sordum. Üzüldü ve başından beri biliyor muydum diye sordu. Öyleyse bunun umurumda olmadığını, sadece emin olmak istediğimi söyledim. Sebebini sorunca Arik Kadmiel olup olmadığını sordum. Gözleri faltaşı gibi açıldı. Endişelenmemesini, burada olduğun ve onu aradığın için bunları bildiğimi söyledim.

Caleb tahtayı tekrar silerken, tebeşir masadan aşağı yuvarlandı. Arik'in ne dediğini o kadar merak ediyordum ki, üzerine atladım.

Önce konuşamadı. Sonra, "Nasıl?" dedi. Babanın büyükelçi olduğunu ve Firem'de tanıştığımızı anlattım. Tramvayın altında kalmış gibi görünüyordu. Sonra Nechemya Kadmiel'in onun babası olmadığını söyledi.

"Ne? Öyle mi dedi?" O zaman Elisha Natan, Arik olamazdı. Ama sonra Arik olmasa babamın ilk ismini de bilemeyeceği geldi aklıma.

Elisha'ya onu görmeyi çok istediğini söyledim, o da seni görmek istediğini söyledi. Nasıl buluşabileceğinizi çözmek için seninle konuşacağımı söyledim.

Beklenti içinde bana baktı. Bir anda dilim tutulmuştu. Yıllarca hayal kurup umut ettikten sonra sonunda kardeşimle aramda tek kişi vardı. Caleb onunla konuşmuştu, daha dün onunla gerçekten konuşmuştu.

Nerede buluşabiliriz? diye yazdım sonunda.

Bizim evde, herhalde. Annemin işte olduğu bir gün seçmemiz gerekir sadece.

Hafta sonuna kadar buluşma ayarlandı. Hilah yine beni idare edecekti, ama öğle yemeğinin geri kalanında sitem dolu bakışlarını hissedebiliyordum. Yedincigün'ün sabahı bütün vücudum sabırsızlıkla gerilmişti. Bugünün, sonunda ikizimi tekrar göreceğim gün olduğuna inanmak zordu.

En sade kömür rengi elbisemle aşağıya indiğimde, babam kahvaltı masasında Gündem okuyordu. Çello çalarken giydiğim elbiseydi bu, o yüzden geniş bir eteği vardı, Halan tarzına yakındı ama çok daha uzundu. Hizmetçilerden biri çay ve yeni fırından çıkmış, üzerine bal damlatılmış bisküvi servisi yaptı.

"Bugün programın yoğun mu?" Babam bisküvisine tereyağı sürmek için gazetesini bırakınca masum masum sordum.

“Banliyölerdeki yabancı bir diplomatla öğle yemeği,” dedi. “Ardından onun bahçesinde yapılacak bir tur. Büyükelçiyse, ilgi çekici buluyormuşsun gibi davrandığım o kadar yorucu şey var ki.”

“Ben öğleden sonrayı Hilah ile geçireceğim,” dedim. “Geçen hafta sonu ziyarete gelen arkadaşım.”

Babam kayıtsızca başını salladı. “Saygıdeğer bir kız. Çok iyi Rivka.”

Minnettarlıkla rahatlayarak gülümsedim.

Öğleden sonra erkenden, babam öğle yemeği için çıkınca çok sonra elçilikten sıvıştım. Horiel’e tek başına yürümek sinir bozucuydu. Sokaklar kalabalıkken tanıdığım biri beni görecektiyse korkuyordum, boşken de göz önünde hissediyordum. Peçe altına gizlenebilmeyi diledim ama Caleb’in evi benimkinden uzaktı ve sihiri o kadar uzun süre kullanmaya cesaret edemiyordum. Şansıma, Levi’lerin dairesine olaysız vardım.

Caleb beni mutfığa aldı. Marah masada, çay bardağı elinde düşüncelere dalmıştı, ama beni görünce neşelendi. “Senin adına çok sevindim Rivka. Acaba Dokuzuncugün Samira’ya yine çello dersi verebilir misin?”

“Evet,” dedim ama kafam gerçekten Samira’yı düşüne-meyecek kadar dağınıktı. Caleb kabaca oyulmuş duvar saatine bakıp tahtasına yazdı. *Elisha ile benim odamda konuşabilirsiniz. Sana göstereyim.*

Koridordan geçip sıkışık bir yatak odasına girdik. Yatak sade, beyaz çarşaf ve gri yün bir battaniye ile özensizce yapılmıştı. Ayak tarafı neredeyse masaya değiyordu, masanın üstü okul kitapları ve ödev kâğıtlarıyla kaplıydı. Sağımızda küçük bir şifonyer ve kitaplık birbirine dayanmıştı. Caleb, *Rahatına bak* der gibi bir el hareketi yaptı.

Yüzüne baktım. “Teşekkürler.”

İşaretlerle, *Rica ederim* olduğunu düşündüğüm bir şey söyledi.

Biri daire kapısını çalınca yerimden zıpladım. Caleb kim olduğuna bakmaya gitti. Mutfaktan mırıltılar geliyordu, Marah’nın ve tanımadığım birinin sesi. İlk düşüncem Arik değil oldu, bütün bunlar hayal edilemeyecek ölçüde büyük bir karışıklıktı ve umutlarım tükenmek üzereydi. İkinci düşünce suçluluktu. Kardeşimin sesini bu kadar çabuk mu unutmuştum? Caleb’ın yatağına çöktüm, battaniye altımda kırış kırış oldu.

Kapının önünde ayak sesleri duyuldu, sonra sessizlik. Arik tereddüt içindeydi. Sonra kapı içeri doğru açıldı ve işte karşımdaydı. İkizim. Uzun, artık benden daha uzundu. Saçları uzamıştı, kulaklarının etrafında kıvrırcıklaşıyordu. Ama yüzü tıpatıp aynıydı.

Gözden kaybolacağımdan korkar gibi, “Rivka,” diye fısıldadı.

Üzerine atılıp ona bütün gücümle sarıldım. O da bana sımsıkı sarılıyordu.

“Arik,” dedim, sesim yüz yıldır kullanmamışım gibi pütürlü çıkıyordu. “Seni yine bulacağımı söylemiştim.”

“Birinin bana Arik diye seslenmesi ne kadar güzel bir his bilemezsin,” dedi kardeşim. Birbirimize doğru dürüst bakmak için ayrıldık. Arik’in gözlerinde yaşlar vardı.

“Neden ağlıyorsun?” dedim.

“Bilmem.” Güldü, gözyaşları durdu. “Mutluluktan mı? Buna inanamıyorum! Seni bir daha görmeyeceğime kendimi inandırmak için çok çaba harcadım. İmkânsız olduğuna emindim. Ama bir gün Horiel İlkokulu bahçesinde karşıma

çıkacağını hayal etmeden edemedim..." Artık Ashara aksarı ile konuşuyordu, sesini alçalttı.

Caleb'in yatağının kenarına oturduk, gözlerimizi birbirimizden alamıyorduk.

"Geçen gün Caleb Levi benim sokağında karşıma çıkınca," dedi kardeşim, "yıllardır görmediğim *Caleb Levi*... Babanın... babamızın... tekrar elçi olduğunu söyledi."

Başımı salladım. "Ashara'ya gittiğini söyleyince onunla beraber gitmek zorunda olduğumu biliyordum."

Arik kaşlarını çattı. "O zaman burada olduğumu biliyor muydun? O biliyor mu?"

"Biliyor, ama benim bildiğimi bilmiyor."

Kardeşimin kafası karışmıştı. "O zaman nasıl..."

"Babam anneme söylemiş, annem de bana söyledi. Söylememesi gerekiyordu, ama söyledi işte, şeyden hemen önce..." Ürpererek sustum. Arik bilmiyordu ki. Polisin bizi parkta yakaladığı günden beri olan hiçbir şeyi bilmiyordu.

"Neyden önce?" dedi Arik, sesinde garip bir tını vardı.

Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bir araya gelmemizin neşesini bozmak istemiyordum. Annemin şu an elçilikte olduğunu sanıyordu herhalde.

"Annem öldü, değil mi? dedi Arik alçak sesle. "Bir süredir biliyordum."

Dertli dertli ona baktım. "Nasıl?"

"Önsezi."

"Ne?"

"Önsezi. Diğer duyu."

"Yaa," dedim, şaşırmıştım. Diğer duyu, yıllar önce o gece Arik'in büyücü olmadığını anlamasını sağlamıştı. Bana anlatmaya çalıştığında ona inanmamıştım. Ama haklıydı.

“Bundan korkuyordum,” diye mırıldandı. “Hep çok kırgılandı.”

Annemin ölümünü hatırlamak unuttuğum kendi acımı diriltmişti. “Sen gidince her şey kötüleşti. Babamın suçuuydu bu. Senin hakkında konuşmamızı yasakladı. Annem acı çekiyordu. Ölmüşsün gibi davranıyordu ve bundan nefret ediyordum, ama biri öldüğünde ardından konuşmak istersin. O konuşmadığı için sararıp soldu. Babamın senden bahsetmesine izin vermesi gerekirdi!”

“Sadece bu yüzden olamaz,” dedi Arik nazikçe. “Annem hiçbir zaman güçlü değildi.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama babam bu kadar zalimce davranmasaydı hâlâ yaşıyor olabilirdi.”

Arik’e onu bulmayı nasıl başardığımı anlattım. “Caleb Horiel İlkokulu’nda arkadaşı olduğunu söyleyince inanmakta güçlük çektim!”

Rahatsız hissetti kendini. “Ona pek arkadaşça davranmadım. Yaklaşık bir ay boyunca onun meşhur Marah Levi’nin kardeşi olduğunu bile anlamadım. Ablasının kim olduğu hesaba katılırsa, kendisine o kadar kötü davranıldığına inanmak zor. Ona destek olmak için daha çok şey yapmam gerekirdi, ama ben... Her şeyi kendim için daha da kötü hale getirmek istemedim.”

Birden rahatsız edici bir biçimde Firem’de benim de ona aynı şekilde davrandığım aklıma geldi.

“Horiel’den ayrılıp daha iyi bir yere gittiğine memnun oldum,” dedi Arik. “Her şey benim için de iyiye gitti, özellikle medsha’daki kemancı ayrıldıktan sonra yerine ben girince.”

“Bana yeni... aileni anlat,” dedim. Onları böyle adlandırmak acı vericiydi. Arik’in benden başka gerçek bir ailesi olduğunu düşünmek istemiyordum.

"Sadece ben, annem ve babam," dedi Arik. "Horiel'in diğ er tarafında, buna benzeyen bir dairede yaşıyoruz."

"Onlara anne ve baba mı diyorsun?"

Kardeşim bana sakınarak baktı. "Evet. Başlangıçta zordu, özellikle anneme karşı ama ilk geldiğimde onlar bana karşı o kadar nazik davrandılar ki. Artık buna alıştım."

"Elisha Natan kendi ismin gibi geliyor mu?"

"Evet," dedi Arik usulca. "Yeni bir isme alışmak sandığın kadar zor değil."

"Peki sen kendini kim olarak görüyorsun?" diye sıkıştırdım onu. "Arik mi, Elisha mı?"

Kardeşim çaresizce omuzlarını silkti. "İkisi de. Ama Arik... eskiden olduğum çocuk."

"Sana Arik diye seslenmek için buradayım," dedim.

Gülümsedi. "Son dört yıldır neler yaptığını anlat bana."

"Bilmiyorum," dedim iç geçirerek. "Çoğunlukla seni tekrar ne zaman göreceğimi merak ediyordum. Ve babama seni unuttuğumu kanıtlamaya çalışıyordum." Endişe içinde Arik'e baktım. "Üzgünüm. Bana yeniden güvenmesini sağlamak zorundaydım. Bunu seni bulmak için yaptım."

"Kızmadım," dedi.

"Benim gerçekte kim olduğumu bilmiyor," dedim. "Çoğu zaman ben bile bilmiyorum."

Kardeşim kaşlarını çattı. "Kim biliyor peki?"

Cevap vermedim.

"Arkadaşların?"

"Pek fazla arkadaşım yok."

"Daha yeni taşındın."

"Hayır, Atsan'da bile öyleydi. Sen benim en iyi arkadaşımydın Arik. Sen gittikten sonra eski arkadaşlarımız... Şey,

anlayamadılar. Ben de onları yok saydım. Buraya gelince de... Ashara'ya arkadaş bulmak için gelmedim, buraya seni bulmaya geldim."

Arik'in canı sıkıldı. "Benim yüzümden arkadaşsız kalmamalısın."

"Mesele o değil," diye itiraz ettim. "Kimse anlamıyor. Sen benim bir parçamsın ve ben kimseye senin varlığından söz edemiyorum."

"Ya Caleb?" diye sordu kardeşim. "O benden haberdar. O senin arkadaşın, öyle değil mi?"

"Evet," dedim, biraz gecikmeli bir şekilde, ama Arik fark etmiş görünmüyordu.

"Sevindim," dedi.

Caleb'ın penceresinden içeri dolan güneş ışığının açısı çantamdaki kolyeli saate bakmamı hatırlatana dek konuştuk. Neredeyse beş olmuştu.

"Gitmek zorundayım," dedim. "Akşam yemeğinden ve babamla büyü dersinden önce elçiliğe dönmem lazım."

Arik'in gözleri hayal kırıklığıyla gölgelendi.

"Seni tekrar ne zaman görebilirim?" dediğim anda Arik, "Yakında tekrar buluşabilir miyiz?" diye sordu.

İkimiz de güldük. "Gelecek hafta?" dedim. "Eğer Levi'ler için bir sakıncası yoksa..."

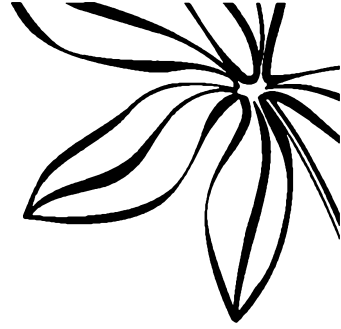
Bir şekilde yataktan kalkacak gücü toplayarak zar zor mutfağa yürüdük. Marah kilerin yanında durmuş kâsede bir şeyler karıştıran Caleb'la hızlı hızlı işaret dilinde konuşuyordu. Caleb cevap vermek için elindeki karıştırıcıyı bırakınca bizi fark ettiler.

"Sizi böyle yan yana görünce," dedi Marah, "akraba olduğunuz açıkça belli oluyor."

Arik ve ben birbirimize baktık. Daha bu sabah on dört yaşında bir çocuk olarak nasıl göründüğünü gözümün önüne getirememiştim, ama şimdi başka türlü göründüğünü hayal edemiyordum.

“Önümüzdeki hafta tekrar gelebilir miyiz?” diye sordum Marah’ya.

“Elbette,” dedi. “Ne zaman buluşmak için güvenli bir yere ihtiyacınız olursa kapımız açık.”

19

İki gün sonra, kenar mahalleler labirentinde ödünç Hallan kıyafetlerimle Marah'yı takip ediyordum. Havada boğucu odun dumanı ve çürümüş çöp kokusu duyuluyordu. Bir gecekondudaki çocuk acı acı ağlıyordu.

Harun'ların evine vardığımızda kapıyı Samira açtı. Bizi görünce yüzü aydınlandı.

"Geldiniz!" Arkasında geçen seferkinden daha fazla, bir öbek çocuk kontrplak masanın etrafına doluşmuştu.

"Annen nerede?" diye sordu Marah.

"Komşunun evinde," dedi Samira. "Aisha Teyze'nin be-beği olacak."

Samira ateşi canlandırıp kovadan çaydanlığa su doldurdu. Suyun kaynamasını beklerken alçak masadaki kardeşlerinin yanına döndü. Beş yaşındaki kız ile iki yaşındaki oğları geçen haftadan tanıdım, ama şimdi bir de yedi yaşlarında bir kız ile sekiz yaşında bir oğlan vardı. Her biri elinde bir kâse haşlanmış patates tutuyordu.

Marah, "Samira, kalamayacağım," dedi. "Bu öğleden sonra görmem gereken başka aileler var."

Küçük çocuklar masadan uzaklaşıp Marah'ya doğru yönelirken benim etrafımdan dolaştılar. Her birine sarılıp beni işaret etti.

"Bu benim arkadaşım Rivka. Ondan korkmayın sakın. Samira'ya getirdiğim çelloyu çalmayı öğretiyor ona, hatırladınız mı? Yakında size müzik çalabilecek." Marah bana baktı. "İdare edebilecek misin?"

Doğru dürüst tanımadığım beş tane fena halde yoksul Xanite çocukla burada kalma düşüncesine bayılmamıştım ama başımı sallayıp isteksizliğimi, babamdan duygularımı gizlediğim gibi kolayca gizledim. Marah minnettarlıkla gülümse-di ve gitti.

Arkamı döndüğümde Samira ciddi bir ifadeyle bana bakı-yordu. "Her gün pratik yaptım."

"Bu çok iyi. Bugün de..."

Samira emekleyen kardeşi üzerine doğru atılıp çaydanlığı tutmak üzereyken onu hızla odun sobasından uzaklaştırdı.

"Hayır!" dedi öfkeyle. "Dokunma ona. Sıcak o, haşlanırsın."

Oğlan böğürerek ağlamaya başladı. Samira onu en büyük kıza doğru sürükledi. "İlgilensene, Shaden. Dersim sırasında Marwan'a göz kulak olman lazım. Bir saniye bile gözünü ondan ayırma."

Shaden mızıldanan kardeşini yanına aldı ama suratını astı. "Hâlâ karnım aç."

Samira ona içinde biraz patates kalmış olan kendi çatlak kâsesini verdi. Sonra su ısıtıcısı ötürnce ocağa koştı.

Çay demlenirken Samira gömleğinin altında gizli bir şeyle oynuyordu. Boynunun etrafında ince metalden bir zincir, yakasının altından sarkıyordu. Onu izlediğimi görünce

gömleğinin altındaki oval kolye ucunu çıkardı. “Görmek ister misin?”

Kolyeyi başının üzerinden geçirip saç örgüsünden aşağı çekerek elime bıraktı. Tenekeden yapılmış, kıymetsiz bir süs eşyasıydı. Oval muska kuş yumurtası büyüklüğünde ama düzdü. Kenarında ince bir tabaka vardı, sanırım madalyondu.

“Açabilir miyim?” dedim.

Samira başını salladı. Madalyonun iki yarısını açıp baktım. İçinde bir şey yoktu.

“Neden içine bir şey koymadın?” dedim.

Omuzlarını silkti. “İçine koyacak bir şeyim yok. Ama açılabilmesi hoşuma gidiyor. Sır gibi.”

“Güzelmış,” dedim kolyeyi geri verirken. Küçük bir yalandı ama söylenecek en doğru şey gibi göründü.

“Annemle babam sekizinci doğum günüm için verdiler onu bana,” dedi Samira, zinciri tekrar başından geçirirken. “En son doğum günü hediyemdi.”

Sebebini sormamak için tuttum kendimi. Teneke bir madalyon pek para etmezdi ama yine de en azından karşılığında biraz yiyecek alınabilirdi.

Kibarlık olsun diye bir bardak çay içtim, sonra da dersimize başladık. Samira yayını tellerde gezdirirken kardeşleri odanın diğer tarafında sessiz sessiz oynuyordu. Tutuşunu düzelttim, sağ elimi onunkinin üzerine koyarak akıp giden yay vuruşları yapmasına yardım ettim. Ton gıcırtilı çıkınca ses düzeline kadar tellere bastırma tarzını değiştiriyordu.

“Artık sol elimi kullanamaz mıyım?” diye sordu en sonunda.

“Ben de bunu önerecektim,” dedim.

Samira sol kolunu kaldırdı, bir viyolonselcinin heykelini yapıyormuşum gibi her eklemi yerli yerine oturttum. "Dirseğini çıkart, bileğin düz dursun, parmakların çay bardağını tutar gibi kıvrılsın. Başparmağını da işaretparmağının gerisinde tut."

D majör akorunu nota nota çaldırdım, tek tek ahengi tutturmasını sağladım. Sol eline yoğunlaşınca, yay vuruşları düzensizleşiyordu. Ama Samira vazgeçmedi. Akoru neredeyse mükemmel bir ahenkle, makul ölçüde hoş bir tonla çalana kadar çalışmayı bırakmadık.

"Harika," dedim. "Gerçekten yeteneklisin Samira."

Övgülerimden utandı, bakışlarını yere indirdi.

"Bence şimdilik bırakalım," dedim.

"Biraz daha çalışamaz mıyız?" diye yalvardı. "Daha Marah dönmedi."

Güldüm. "Kendini yormam istemiyorum."

Çellosunu dikkatle yan tarafa koydu ama kasasından kıpırdamadı. Gözlerinde bir tür açlık vardı. "Rivka, bana sihir gösterir misin?"

İsteği beni şaşırttı. Bir öğrenciye öğretmek için sihir yapmak anlamsız değildi ama yine de çekindim. "Atsan usulü büyü... biraz değişik. Biz büyüü müzikle yapıyoruz."

Afallamıştı. "Görmek istiyorum!"

En sonunda Ashara büyüü öğrense bile bir zararı olmazdı sanırım. Ben enstrümanına uzanınca kasadan ayağa fırladı. Temkinli bir şekilde oturdum, altımdaki tahtanın çatırdamasını duymak için bekledim ama çıtalar sağladı. Samira'nın yarım boy çellosu oyuncak gibi geldi. Alıştırma yapmak için bir akor çaldım, sonra elimi A telinden yukarı doğru kaydırıp Parıltı isimli kısa bir sihre başladım. Okulda

öğrendiğimiz ilk şeylerden biriydi ve kendi başına pratik amaçlı kullanılıyordu ama daha karmaşık aydınlatma sihirleriyle birleşiyordu. Büyüyü Harun'ların masası işlevini gören kontrplak parçası üzerine yoğunlaştırdım.

Melodiyi tekrar ederken tahta ısıldamaya başladı. Oda-
nın içinde yumuşak bir titreşim duyuldu. Samira huşu içinde
izlerken kardeşleri ısıldayan masaya korkuyla gözlerini dik-
mişlerdi.

Samira'nın annesi ile Marah kafalarını eğerek eve girdik-
lerinde sihri bir kez daha tekrarlıyordum. Beni izlediklerini
hissettim ama sözleri tamamlamadan duramazdım. Kontr-
plak daha da parlak ışıklar saçtı.

Marah, "Rivka!" diye ikaz etti, Gadi Daud çığlık attı. Ço-
cuklarının yanına koştu, hepsini aynı anda sarmaya çalıştı.
Samira ona koşarak çabuk çabuk Xanite dilinde konuştu.

Sihri tamamlayıp Marah'nın gülümsemeyen bakışıyla
karşılaştım. Yüreğim sıkıştı.

Oda'nın diğer tarafında, Gadi Daud ısı ısı ısıyan masaya
gözlerini dikmiş tekrar tekrar aynı sözleri mırıldanıyordu.
Parıltı'yı çalmayı bıraktığım için, ışık çabucak tahtadan çe-
kilmmişti.

Marah, Gadi Daud'u Xanite dilinde sakinleştirmeye çalış-
ırken, Samira ile beraber çellosunu yerleştirdik. Toparlanıp
ev sahibimin karşısına çıkacak cesareti toplamadan önce ku-
lağıma teşekkürlerini fısıldadı.

"Evinizde büyü yaptığım için özür dilerim," dedim Gadi
Daud'a.

Anlamış gibiydi ama gözleri hâlâ tetikteydi. Marah beni
apar topar dışarı çıkarınca rahatladım, ayrılırken çocuklara
el salladık.

Daha Harun'ların evinden birkaç adım uzaklaşmıştık ki Marah sertçe, "Bir daha orada sihir yapma lütfen," dedi.

Müthiş bir suçluluk duydum. Samira'yı mutlu etmek istemişim ama şimdi Marah bana kızmıştı. Belki de artık daire-sinde Arik'i görmeme izin vermeyecekti.

"Özür dilerim. Samira sihir görmek istedi..." Kendimi tutum, Marah'nın suçu bir çocuğa atmama köpürmesini bekledim.

Onun yerine, "Biliyorum. Annesine söyledi. Ama Rivka, Halanların çoğunun büyüden ne kadar korktuğunu anlamıyorsun. Özellikle de burada yaşayan ve Kasirlere güvenmek için hiçbir sebebi olmayan, aksine onlardan korkmak için çok sebebi olan insanlar için. Samira'nın büyüü ailesinin sinirini yeterince bozdu. Evlerinde dört dörtlük sihirler yapılmasına ihtiyaçları yok. Gadi Daud seninle ilgili huzursuzluk hissediyordu ama zararsız olduğuna dair söz verdim."

"Her şeyi berbat mı ettim?" dedim tatlılıkla.

Marah iç geçirdi. "Sanmıyorum. Gadi Daud, Samira'nın büyücü olduğu fikrine alışmaya başladı. Ve neyse ki, çok korkutucu değilsin, özellikle de bu kılıkta. Ama bir daha asla yapma bunu."

"Yapmam." Sonra, kendime engel olamadan, "Peki sen büyüden korkuyor musun?" diye yumurtlayıverdim. Anında bana neler olduğunu merak ettim. Genellikle dilime hâkim olmakta çok başarılıyım.

Ancak Marah gücenmemişti. "Tam olarak değil. Artık değil. Büyünün doğasında kötülük olmadığını biliyorum. Azariah'nun düzinelerce kez sihir yaptığını gördüm. Ama bazen gözümün ucuyla kıvılcımlar çıktığını görünce hâlâ içimden kaçmak geliyor."

“Ama niçin Halanlar büyüden korkuyor? Kendileri yapamadığı için mi?” dedim.

Marah hemen cevap vermedi. Herhalde aptalca bir şey söylemiştim.

“On dört ya ımdayken,” dedi en sonunda, “polisin Ikhad’ın ortasında büyüyle bir kadını öldürdüğünü gördüm.”

Birden nefesim kesildi.

“ stelik peşinde oldukları o kadın bile değildi. Sadece yollarına çıkmıştı.”

Parke ta larının ba ladığı yere gelmi tik. Duyduğumuz tek şey ayakkabılarımızın kaldırımında çıkardığı sesti. Sonra Marah, “ nseziden korkuyor musun?” dedi.

“ nsezi mi? Diğer duyu mu demek istiyorsun?”

“ yle mi diyorsunuz? Evet, ondan korkuyor musun?”

“Korkmuyorum.” Söylediklerimi geri alabilmeyi diledim. “Sadece... doğal değil.”

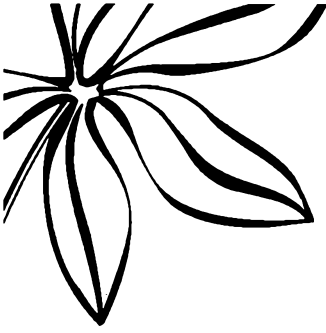
Marah güldü. “Peki büyü ne o zaman?”

“O farklı.”

“ yle olsun. Ama  nsezi hakkında hissettiklerini bir daha d   n. Sadece tuhaf olmadığını, aynı zamanda sana gerçek ve kalıcı bir fiziksel hasar verebileceğini d   n bir de.”

 rperdim.

“  te,” dedi Marah, “Halanların büyü için hissettikleri bu.”

Birincigün'ün sabahı, parlak ilkbahar güneşi altında Firem'e yürürken Horiel Bölgesi sokaklarında, keman kutusuna sarılmış acele acele Kazeri'ye doğru yollara düşmüş Arik'i hayal ettim. Onu göremesem de kendimi yakınında hissediyordum.

İlk dersten sonra kütüphanede, *Bu Yedincigün sizin evde yine Arik'le görüşebilir miyiz?* yazdım Caleb'in tahtasına.

Olur tabii, yazdı. Dün o da aynı şeyi sordu bana.

Yüzüne hışımla baktım. "Dün Arik'i mi gördün?"

Caleb tepkime şaşırmış gibiydi. *Öğleden sonra uğradı. Onu beklemiyordum ama geldiğine memnun oldum.*

Şoku çabuk atlatmıştım, içimi kemiren bir öfke kalmıştı biraz. Caleb'in Arik'i ben yokken görmesi bir tür ihanet gibi gelmişti. Ben kardeşimle türlü türlü tedbir ve dalavere olmadan buluşamazken onların bu kadar kolayca zaman geçirebilmesi hiç adil değildi.

Caleb endişeyle beni izliyordu. Soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Başımı iki yana salladım. Saçma davrandığımı biliyordum ama dışlanmış hissetmekten de kendimi alamıyordum.

Yedincigün Levi'lerin evine, üzerimde donuk renkli bir cello eteği ve bluzla gittim. Kapıyı Marah açtı. Arik ve Caleb onun arkasında mutfak masasında oturmuş, Caleb'ın yazı tahtası aracılığıyla konuşuyorlardı. Bu görüntü kıskançlığımı depreştirdi.

Kendimi toplayıp zorla gülümsedim. Öyle ya da böyle aklım başıma geldi ve gerçek bir gülümsemeye dönüştü. Aptallık ediyordum. Tekrar kardeşimle beraberdim. Her şey yolundaydı.

"Rivka!" Arik sandalyesinden fırlayıp bana sımsıkı sarıldı. "Seni görmek öyle güzel ki! Haftan nasıl geçti?"

"Fazlasıyla uzundu," dedim gülerek. "Ya seninki?"

"Güzeldi! Şu yeni parçayı prova etmeye başladık... Gel, Caleb'ın yaptığı şu raventli gevreği denemen lazım."

Beni masaya sürükledi, Caleb bana koca bir parça gevrek koydu. Onun ve Arik'in önünde yapış yapış tabaklar duruyordu. Gevrek lezzetliydi, yulaf ve esmer şeker raventin buruk mayhoşluğunu hafifletiyordu. Ben tabağımı silip süpürdükten sonra Arik, Caleb'ın bulaşıkları yıkamasına yardım etmek istedi ama o ellerini sallayarak bizi odasına gönderdi.

Arik, "Babamız bir şeyden şüphelenmedi, değil mi?" diye sordu Caleb'ın darmadağınık yatağına gömülürken.

Ben sandalyeye çöktüm. "Hayır."

"Senin nerede olduğunu sanıyor?"

"Firem'den bir arkadaşla ders çalıştığımı."

Arik en azından bir tane arkadaşım olduğunu duyduğunu na mutlu olmuş gibi neşelendi. "Adı ne?"

"Hilah Menachem," dedim. "Annesi Orev valisi."

"Biliyor mu..."

"Hayır."

Arik rahatlamış gibiydi. "Peki nerede olduğunu sanıyor?"

"Eee... Caleb'la gizli gizli buluştuğumuzu sanıyor."

Arik'in önce kafası karıştı. Sonra kahkahalara boğuldu. "Aslında doğru, öyle değil mi?" Eğer yatakta olmasaydı onu itecektim.

Kardeşim alay etmeyi bıraktı. "Halan bir çocukla görüştüğünü düşünüyor ve yine de seni idare mi ediyor?"

Omuzlarımı silktim. "Hilah komik biri. Taşrada büyümüş ve beraber oynayabileceği Kasir çocuklar olmadığı için arkadaşları Halan'mış. Birçok insan gibi Kasirlerle Halanların farklı olduğunu düşünmüyor sanki."

"Keşke onun gibi daha çok insan olsaydı," dedi Arik hüznle.

Yan odada Marah keman çalıyordu. Melankolik melodi Ashara'ya gelirken tren penceresinden gördüğüm boşluk görüntülerini anımsattı. "Ne yapacağız Arik?"

"Yapmak mı?" dedi.

"Böyle devam edemeyiz. Caleb'ın yatağını işaret ettim. "Tekrar kardeş olmamızı istiyorum."

"Öyleyiz," dedi Arik kaşlarını çatarak.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Beraber yaşamamızı istiyorum. Bir araya geldiğimizi hayal ettiğimde, yine Kadmiel ikizleri olacağımızı düşündüm hep."

"Ben de... beraber yaşamamızı isterim Rivka ama annemle babamın senden haberi yok," dedi Arik. "Ve şu anda yaptığımız şey yasal değil."

"Yasalar kimin umurunda?" Babamın sözleri içimde yankılanırken bile patlayıverdim. "Bir daha yaparsan hapse girersin." Tüylerim diken diken oldu ve hemen kendime kızdım. "Meclis üç ay sonra zorunlu evlatlıklar konusunu görüştüğü

zaman yasa değişebilir. Ve belki de babam şimdi seni görseydi, bizi beraber görseydi, anlardı...”

“O bizi karakolda beraber gördü,” dedi Arik, sesi sertleşmişti, “ve o zaman beni artık görmemeyi seçti. O anı hatırlıyorum. Bugün de farklı olmayacaktır.”

“Ama müzik okuluna da girdin!”

“Onun için önemli olan hiçbir zaman müzik değildi ki,” dedi Arik. “B y yd . Ayrıca, geri dönmek istemiyorum.”

Buz gibi oldum birden. “İstemiyor musun?”

Kardeşimin gözleri kocaman açıldı. “Yo, hayır, öyle demek iste... Rivka, ben hâlâ senin kardeşimim. Seninle beraber olmayı her şeyden çok istiyorum. Ben sadece tekrar Kadmiel olmak istemiyorum.”

“Ama ben düşünmüştüm ki...” Arik’i bulduğum zaman gerisinin kolay olacağına emindim. Yine aynı ailenin bir parçası olacağımızı hayal etmiştim. Babamın o resme nasıl dahil olacağını pek düşünmemiştim.

“Artık en çok yeni aileni mi seviyorsun?” dedim perişan bir halde.

“Düşündüğün gibi değil,” dedi, canı sıkılmıştı. “Peki... Sevmemi istediğin hangi eski aile? Artık annem de yok, sadece sen ve... o. O beni istemiyor ve sen geçen hafta ondan nefret ediyormuş gibi konuşuyordun. Bu nasıl bir aile olacak?”

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedim. “Seni buldum ama hiçbir şey değişmemiş gibi.”

“Her şey değişti!” dedi ikizim hayretler içerisinde. “Beraberiz.”

ř  an beraberdik belki ama yeterli değildi. Arik Ashara’da aynı çatı altında yaşamamızın yolu olmadığı konusunda haklıydı. “Belki de başka bir şehir devlete gitmeliyiz. Hiç

kimsenin bizi tanımadığı bir yere. Kendimize yeni bir hayat kurabiliriz.”

Kardeşim gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Söylediğim şeyi algılaması birkaç saniye sürdü. Uzun bir aradan sonra, “Rivka... Benim hayatım artık burada. Annem, babam, Kazeri’deki öğretmenlerim ve arkadaşlarım var. Ashara’dan ayrılıpamam,” dedi.

“Peki ya ben?” demek istedim: Kafamın içindeyken bile bu sözcükler acıma uyandırdı. Bunun nasıl olduğunu anlayamıyordum. Yabancı olan Arik’ti, ailesinden koparılıp bir paket gibi kuzey topraklarına postalanan oydu. Akıntıya kapılmış, hiçbir yere ait değilmiş gibi hissetmesi gereken oydu, ama tam tersine kaybedecek hiç kimsesi olmayan, her şeyi geride bırakmaya hazır olan bendim. Arik’in kopamayacağı bağlantıları, onu seven insanlar ve vazgeçemeyeceği bir yuvası vardı. Muhtemelen son dört yılı arkadaşlar edinerek, onları kendinden uzaklaştırmadan geçirmişti.

Ben hiçbir şey söylemeyince Arik tereddüt dolu bir sesle devam etti. “Başka bir şehir devlete gitsek bile hepsinde Aile Yasaları olacaktır. Senin Halan erkek kardeşin olamam, sen de benim Kasir kız kardeşim olamazsın. Peki yeni hayatımızda ne olacağız?”

Cevabı belliydi. Arik büyü yeteneği varmış gibi davranamazdı, ama ben yokmuş gibi davranabilirdim. Sahip olduğum her şeyden vazgeçmek anlamına gelecekti; küçük bir an için bunların yasını tuttum –istediğim her yere gitme özgürlüğü, üst sınıfların tartışmasız gördüğü saygı, oy kullanma hakkı– ve sonra, “Ben Halan olarak yaşardım,” dedim.

Arik’in bu özveriyi göstermekteki iyi niyetimden etkilenmesini bekledim, ama o hiç mutlu görünmüyordu. “Sen ne

dediğinin farkında değilsin. Kolay olacağını sanıyorsun ama bir Halan'ın nasıl yaşadığıyla ilgili hiç fikrin yok."

Öfke genzimi yaktı. "Sen uzmansın sanki. Biz aynı şekilde yetiştirildik Arik. Böyle değilmiş gibi davranma."

"Davranmıyorum," dedi, sesi ilk kez sinirli çıkıyordu. "Ama kaybettiklerimi biliyorum. Kasirler artık beni görmüyor. Ya da yankesicilik yapmamı bekler gibi bakıyorlar bana."

"Anlamıyorsam, o zaman öğrenirim," dedim. "Yaparım Arik. Kiriz'e veya başka bir yere kaçalım."

Ama kardeşim kafasını hayır dercesine salladı, yüzü kederliydi. "Kaçmak hiçbir şeyi çözmez ki. Kardeş olmak için Kiriz'e kaçarsak bizim hayatımız dışında hiçbir şey değişmez. Konu biz değiliz."

"Ne? Tabii ki biziz."

"Demek istediğim..." Arik doğru sözcükleri arıyordu. "Konu *sadece* biz değiliz. Biz kardeş olarak yaşayabileceksek, bizim gibi herkes de bunu yapabilse iyi olmaz mı?"

"Ben sadece beraber olmamızı istiyorum," dedim gergin gergin. "Ashara'ya sistemi değiştirmeye gelmedim. Seni bulmaya geldim. Biz bir yol bulabilirsek bana yeter."

"Ama bu bencillik!" diye ağzından kaçırdı kardeşim.

Bu söz yüreğimi parçaladı. *Bencillik*. Yaşlar gözlerimi yaktı.

"Ben istisna olmak istemiyorum," dedi Arik, yalvarır gibi çıkıyordu sesi. "Sen Samira Harun'a çello dersleri vermiyorsun, uğruna ertelemenin kabul edildiği kıza? Ya Meclis ertelemeyi kaldırmaya karar verir de Aile Yasaları aynı kalırsa? Biz bir yol bulsak bile, ona ne olacak?"

Cevap vermedim. Sonunda ne kadar kapana kısıldığımız kafama dank etmişti. Arik uzun zamandır kayıp olan Kadmiel'lerin oğlu olarak elçiliğe taşınamayacaktı. Bildiği her

şeyi geride bırakmayacaktı o yüzden başka bir şehir devletle tek başımıza başarısız olabilirdik. Buradan bir yere kıpırdayamazdık, temasa geçmemiz yasaktı, vasilerimizin bir araya geldiğimizden haberi yoktu.

“Ne yapmalıyız?” diye sordum, benim bulamadığım çıkış yolunu göreceğinden emin gibi.

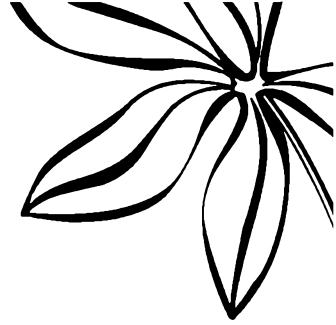
Ama o sadece, “Bilmiyorum,” dedi.

Bu kadarı fazlaydı. Büyü sınavımızın olduğu gün gibiydi; ben çılgık çılgıca bağırıp mücadele ederken orada öylece durmuş, kaderine razı olmuştu. Dayanamadım. Gözlerime yaşlar doldu, Caleb’in sandalyesinden kalktım.

“Rivka, bekle!” dedi Arik, ama ben odadan ok gibi fırladım.

Mutfakta, Caleb soğan doğruyordu. Ben hızla yanından geçince şaşkın şaşkın kafasını kaldırıp ses çıkardı ama durmadım. Merdivenlerden uçarcasına indim, gözyaşlarım görüştümü engelliyordu. Ayak bileğimi burkmadan binadan çıkmayı başarıncaya temiz hava ve güneş ışığı beni yatıştırdı.

Sokağın ortasında durup dördüncü kat pencerelerine baktım. Birinde Caleb ile Arik’in yüzleri vardı. Arkamı dönüp Levi’lerin dairesinden, Horiel Bölgesi’nden, bencil olduğumu düşünen ve Asharalı ailesini benden daha çok seven ikiz kardeşimden uzağa, olabildiğince hızla yürümeye başladım.

Dokuzuncugün, yine Marah'yla beraber kenar mahallelere gittik. Önceki gün dairesini neden öyle aceleyle terk ettiğimi sormadı, ama Arık ile tartışmamızı duyduğuna emindim. İnceliğine minnet duydum çünkü o öğle sonrasında göğsümde derin bir sızı duymadan düşünemiyordum.

Şehrin dış mahallelerine yaptığımız yürüyüşler artık bacaklarımı ağrıtmıyordu. Harun'ların köhne evine vardığımızda Samira, Marah'ya öyle bir sarıldı ki neredeyse onu yere devirecekti ve sonra aynı karşılamayı bana da yaptı. Neşe dolu kucaklaması yüreğimin acısını biraz dindirdi.

Eve girince kendimizi curcunanın ortasında bulduk. Yaşı daha büyük olan oğlan, odanın etrafında korku ve heyecanla ciyak ciyak bağırarak Shaden'ı kovalıyordu. Küçük Marwan yerde oturmuş bas bas bağırıyordu. Gadi Daud ortalarda yoktu.

Samira bebeği kapıp yerden kaldırıncaya ağlaması hafifledi. "Bashir, içeride koşmak yok!"

Bashir kayarak durdu ve Marah'ya sırtıttı. Shaden nefes nefese kıkırdayarak sobanın yanındaki duvara yaslandı.

"Çello dersim başlıyor," diye duyurdu, "o yüzden sessizliğe ihtiyacım var. Sizin ödeviniz yok mu?"

"Kalemimi kaybettim," dedi Bashir.

Shaden da, "Kâğıt yok," dedi.

Samira dudaklarını ısırdı. "Babam bu gece eve kâğıt getirecek." Emin değil de, daha çok umut eder gibiydi.

"Ben size biraz kâğıt getirebilirim," dedi Marah. "Mahalledeki diğer çocukların da ihtiyacı var mı?"

Samira çekindi, sonra başını salladı.

"Ben size bir yerlerden bulmaya çalışırım," dedi Marah.

Diğer aileleri ziyaret etmek için çıktı, Samira da bana D majör gamı nasıl çaldığını gösterdi. Yay vuruşları sertti ve tellere çok fazla bastırıyordu ama gamı olağanüstü ahenkli çaldı.

"Çok iyiydi Samira. Etkilendim."

Çok sevindi.

"Kolunu biraz gevşetmeye çalış. Tahtadan yapılmamış ya."

Gamı tekrar çaldığında bariz bir gelişme vardı. Daha önce hiç cello öğrencim olmamıştı ama hepsi böyle doğuştan yetenekli olamazdı.

"Bir şarkı çalmayı öğrendim," dedi Samira.

"Yaa?" dedim. "Göstersene."

Çoğunlukla geçen hafta öğrettiğim gamın notalarını kullanarak bir melodi çaldı. Yayı eşikle sap arasında coşkuyla gidip geliyor, doğru parmakları kullanmaya odaklanırken sol kolu yanına düşüyordu, ama ortaya çıkan hatasız bir ezgiydi.

"Bunu kendi kendine öğrendiğine inanamıyorum," dedim. "Adı ne?"

"Annemin söylediği bir şarkı," dedi Samira.

"Ve sen bunu kulaktan mı çıkardın?"

Kafasını öne doğru salladı. “‘Kulaktan’ nedir?”

“Yani müziksiz, sadece dinleyerek nasıl çalacağını çıkar-
mıydın demek.”

“Müzik vardı,” dedi kaşlarını çatarak. “Şarkıyı biliyor-
dum.”

“Yazılı müzik demek istedim.”

Samira gözlerini kırpıştırdı. “Müzik yazılabiliyor mu?”

Yüzüne bakakaldım. Nota kavramından habersiz olduğu-
nu anlamam için bir saniye geçti.

“Evet,” dedim, “ayrı kelimeler gibi. Ama şarkıları ezbere
bilmek aslında daha iyi.”

Samira ile ezgi üzerinde bir süre çalıştım. Kardeşleri et-
rafımıza toplandı, bu tanıdık şarkının kız kardeşlerinin ko-
caman müzik aletinden çıktığını duyunca hipnotize olmuş
gibiydiler. En sonunda sıkılıp dağıldılar. İşte o zaman bana
doğru eğilip fısıldadı: “Sana bir şey gösterebilir miyim?”

“Tabii ki.”

Samira yayını kucağına koyup sağ elinin parmaklarıyla
bir daire çizdi. Avucunun içinde bronz rengi bir ışık bilyesi
açığa çıktı. Parmakları fısکیye gibi açıldı, altın rengi kıvılcım-
lar halinde bir ışık küresi patladı. Odanın diğer tarafında,
Marwan’ın sevinçten ağzı açık kaldı, tombul bebek ellerini
çırptı.

Başından beri Samira’nın büyücü olduğunu biliyordum
ama buna tam olarak inanmadığımı şimdi anlıyordum. Çün-
kü büyü, evlerin yer döşemesinin olmadığı, rüzgârın duvar-
daki çatlaklardan içeri sızdığı ve çocukların küçük kardeşleri
daha çok yiyebilsin diye aç kaldığı böyle bir yere ait olamaz-
dı. Ama işte kanıt ortadaydı.

“Bu harikaydı Samira.”

“İlk kez böyle bir şey yaptığımda annem ağladı,” dedi duyusuzca.

“Ne demek istiyorsun?” dedim çekinerek.

“Beni alıp götürmediler çünkü Marah, Meclis’i erteleme yapmaya ikna etti,” dedi son kelimeyi dikkatle telaffuz ederek. “Ama Bölge Ofisi’nde, beni büyücü olarak kaydettiler. Hiç büyü öğrenebilecek miyim?”

“Bunu istiyor musun?”

Utanç verici bir şeyi kabul ediyormuşçasına gözlerime bakmadan kafasını salladı. “Ama annemle babamın bunu yapmamı istediğini sanmıyorum. Peki burada büyüü nasıl öğreneneceğim?” Gözlerini tek odalı evde gezdirdi.

Aklımdan korkunç bir düşünce geçti, hemen uzaklaştırmaya çalıştığım ama doğruluğunu inkâr edemeyeceğim bir düşünce. Marah Meclis’e erteleme kararı aldırmasaydı bu pırıl pırıl, meraklı kız şehirde, doğru düzgün bir evde Kasir bir aileyle yaşayacaktı. Yatağı, çalışma masası, ağzına kadar dolu bir kitaplığı bulunan kendi odası olacaktı. Yamasız giysiler ve deri ayakkabılar giyecekti. İyi beslenecek ve kendisi gibi başka çocukların olduğu, büyü ve müzik öğrenebileceği iyi bir okulda okuyacaktı.

Onun için bu alternatif hayatı düşlerken bile, kafamda bir ses bunun yanlış olduğunu haykırıyordu. Evlatlık verildiği aile ona kötü davranabilirdi. Yeni sınıf arkadaşları yabancı olduğu için, Xanite olduğu için, kenar mahalleden geldiği için ondan uzak duracaklardı. En kötüsü de, anne-babasından ve çok sevdiği küçük kardeşlerinden ayrı kalacaktı.

Yine de Samira’nın ezici bir yoksulluk içindeki hayatından koparılmayı hak ettiğini düşünmeden duramıyordum. Ne kadar istesem de, Kasirler tarafından evlat edinilmesinin

o kadar da kötü olduğuna inandıramıyordum kendimi. Keşke gerçek ailesi ile bağları kesilmeden o fırsatları elde etmesinin bir yolu olsaydı.

Birden hayal ettiğim şeyin Marah ve Meclis Üyesi Nitsan gibi Asharalı insanların istedikleriyle aynı olduğunu fark ettim. Karışık ailelerin olduğu bir Ashara. Arık ile benim ve bizim gibi herkesin kardeş olabileceği bir Ashara.

“Rivka?” dedi Samira. Uzun bir süre sessiz kalmıştım. “Bana büyüyü *sen* öğretebilir misin?”

Kaşlarımı çattım. “Senin Ashara büyüsü öğrenmen gerek Samira.”

“Ama ben müzikal büyü öğrenmek istiyorum,” dedi boyundaki kolyeyi çekiştirerek. “Şu anda hiç büyü öğrenmiyorum. Hiçbir şey öğrenmemekten daha iyi değil mi?”

“Eğitim almadın,” dedim. “Ben sihir yapmaya başladığımda, altı yıldır müzik dersleri alıyordum.”

“Ama benim ışıkla yapabildiğim şeyi sen daha küçükken yapabiliyordun, öyle değil mi?” dedi kurnazca.

Bu doğruydı. Karşı koyamıyordum. Samira’nın bir haf-tada kendi kendine kulaktan şarkı öğrendiği gerçeği içgüdüsel bir ritim duygusu olduğunu kanıtlıyordu. Öğrendiğim ilk sihri ona öğretsem ne olurdu ki? O sihiri uygulamak için gerçekten de altı yıllık müzik eğitimine ihtiyacım var mıydı?

Samira bocaladığımı fark etti. “Dikkatli olacağıma söz veriyorum. Sözümden çıkmayacağım.”

Parıltı olayını ve Marah’ya verdiğim sözü hatırladığımda ona boyun eğmek üzereydim. “Samira, burada büyü yapma izin yok. Son defayı hatırlasana?”

Gözlerinde asice bir ışık yandı. “Annem burada yok. Haber-i olmaz.”

“Marah’ya söz verdim,” dedim, Samira’nın annesinden çok sosyal hizmetler görevlisine saygı duyacağını düşünerek.

“Marah da yok.”

Büyücü olmanın en ufak hazzını bile yaşamaya öylesine razıydı ki ona hayır diyemedim. Marah’nın beni affedeceğini umdum.

İç geçirdim. “Çellonu bırak.”

“Nasıl yani?” Samira ihanete uğramış gibi baktı. “Çalmadan mı?”

“Önce ezgi mırıldanarak sihir yapmayı öğrenirsin.”

Hayal kırıklığıyla yutkundu. “Tamam.”

“Sana öğreteceğim sihirin adı Mühür. Bir şey lazım...” Gözüm Samira’nın manşetindeki bir yırtığa takıldı. Aceleyle kollarını arkasında kavuşturdu.

“Manşetini görmem lazım,” dedim nazikçe. “Mühürlemem gereken bir şeye ihtiyacım var ve sanırım o işimizi görür.”

Merakı ağır basınca utancını unutup kasanın üzerinden kalktı ve kolunu uzattı. Zihnimi sessizleştirerek korku dolu Gadi Daud’u ve kınayan Marah’yı düşüncelerimden uzaklaştırdım. Sihir basitti: sekiz nota tam kalbine, sekiz nota da denge içinde tamamlamak için. Samira’nın yıpranmış manşet kenarlarına odaklandım, kahverengi teninin ince bir kısmı görünüyordu.

Mırıldanmaya başladım. Sekizinci nota odada halka halka gezinirken pamuklu kumaş yırtığı kapandı. Sonuna kadar mırıldandım. Yağmur sonrası açan yeşilliklerinkine benzer taze bir koku doldu odaya. Samira yırtığı kapanan kumaşa hayretle bakıyordu.

“Mühür bu işte,” dedim. Normalde sökükle dikmek gibi ufak tefek bir işi başarmak için asla sihir yapmazdım. Mühür’ün asıl yararı mimarlıkta ve iyileştirme sihirlerinde yapı taşı olmasıydı.

“Bu kadarcık mı?” dedi Samira.

“Göründüğü kadar basit değil. Sihir sadece müzikte değil. O sadece iskele malzemesi. Önemli kısmı senin irade gücün. Ama öncelikle melodiyi ezberlemen lazım.”

Onun için Mühür’ü tekrar mırıldandım, ama gücü kullanmadan sadece müziğini. Suyun dibine dalmadan gölün yüzeyini sıyırmak gibiydi. Bunu bana tekrarlamaya çalıştı ama ikinci yarıda takıldı. Kendi başına yapana kadar onunla birlikte birkaç kez mırıldandım.

“Tamam,” dedim gergin gergin. “Şimdi zihnini etrafımızdaki büyüye açmaya çalış.” Uzun zaman önce ilkökul öğretmenlerimizin bize söylediği sözleri tekrar etmek aptalca göründü. “Şimdi mantıklı gelmiyorsa, pratik yaptıkça değişecektir. Gözlerini kapatman işe yarayabilir. Zihninin kafatasının karanlığında sıkışmış olmadığını, gökyüzünün altında dışarıda olduğunu düşün.

Xanite kızın gözleri sınıksız kapandı, ellerini yumruk yaptı.

“Aynı zamanda rahatlamaman gerekiyor,” dedim. “Sırtüstü suda yatıyormuşsun gibi, sırtının üzerinde dinlendiğini düşün.”

“Ben yüzme bilmiyorum,” dedi Samira gözlerini kocaman açarak.

“O zaman bir bulutun üzerinde olduğunu düşün. Diğer her şeyin altında ve arkasında bir şey. İşte büyü o.”

Saniyeler sessizlik içinde geçti. Sonra Samira, “Galiba hissediyorum,” dedi.

Konuşabildiğine göre muhtemelen hissedemiyordu, ama ilk girişimde bulunabilirdi. Bir şeyi mühürlemek üzere sihir yapması için Marah'nın eteğinin cebinde katlanmış bir parça kâğıt buldum. Boştu, ben de köşesinden yırttım.

"Al," dedim, Samira'ya kâğıt parçasını verirken. Parmaklarının arasına sıkıştırıp talimatlarımı bekledi.

"Sihri yapıyormuşsun gibi zihnini ona aç," dedim. "Şimdi bütün gücünle kâğıdın yırtığına konsantre ol ve tekrar birleştiğini hayal et. Sonra sihrin ezgisini mırıldan."

Samira uzun süre gözleri kapalı olarak öylece ayakta dikildi. Sonra mırıldanmaya başladı, sesi berrak ve ahenkliydi. Mühür'ün müzikli kısmını hatasız olarak icra etti, ve sonuna geldiği zaman, gözleri beklentiyle parlayarak bir anda açıldı. Elleriindeki kâğıt hâlâ yırtıktı. Omuzları düştü.

"Gayet iyiydi!" dedim. "Hiç kimse ilk denemede sihir yapmayı başaramaz. Ama sen ezgiyi mükemmel bir biçimde söyledin."

Başıyla onayladı ama yenilmiş gibi duruyordu.

"Vazgeçme," dedim. "Çello pratiği yapar gibi pratik yap, başarırsın."

"Teşekkür ederim," dedi Samira alçak sesle. Hipnozdan çıkmış gibi gözlerini kırıştırarak bakışlarını odada gezdirdi. Gözleri köşede oynayan kardeşlerinden evin duvarlarına kayd. Eğrilmiş tahtalar aynı hizada değildi ve aralarına sıkıştırılmış kuru otlar dışarı taşıyordu.

"Mühür'ü öğrenirsem," dedi yavaşça, "evimizi kapatabilirim. Tahtaları bir araya getirip rüzgârın içeri girmesini engelleyebilirim."

Söylemeye çekindim ama sonra nazikçe, "O farklı bir şey Samira. Gömleğinin kumaşı, o kâğıt parçası, yırtılmışlardı ve

kenarlar bir araya gelmek *istediler*. O tahtalar ise bunu istemiyor. Onlar birbirlerine çivilenmiş sadece. Onlara sihir yapabilmen için bir alete ihtiyacın var ve bu daha çok büyü ve güç gerektirir. Muhtemelen daha karmaşık bir sihir aslında. Üzgünüm ama buna hazır olman uzun zaman alacak.”

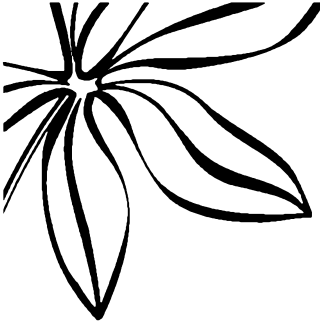
Samira’nın bakışları hâlâ duvarlardaki çatlaklara takılı kalmıştı. Başarabildiği tek şey midelerini bulandırıp bayılmaktı ama o tahtaları kapatmaya çalışmasını engellemek için sözlerimin yeterli olmayacağı hissine kapılmıştım.

“Bana daha çok büyü öğretmek zorundasın,” dedi sonunda. “Öğrenmem lazım, Rivka. Sihir yapabilirsem, her şeyi düzeltebilirim.”

Marah’nun kenar mahallelerde büyü yapmamamı emrettiğini duyar gibiydim, ama nasıl hayır diyebilirdim?

“Sana öğretmeye devam edeceğim,” dedim.

Samira aniden bana dönüp sıkıca sarıldı.

Ne zaman Caleb'a Arik ile tekrar görüşmek istediğimi söylemeyi düşünsem, kardeşimin, "*Ama bu bencilik!*" dediğini hatırlıyordum ve sözcükler ağzımdan çıkmıyordu. Caleb'ın Arik'in beni görmek istediğini söylemesini umuyordum ama hafta boyunca ikizimden söz etmedi. Biz küçükken kavga ettiğimizde, ilk barışmak isteyen hep o olurdu. Asla kin tutamazdı. Değişmiş miydi yoksa? Yoksa onu görmek istemediğimi düşündüğü için mi benimle görüşmeyi talep etmiyordu?

Dokuzuncugün yine Marah ile Ikhad'da buluştuk. Sade Halan mahallelerinden ve dizi dizi harap binaların arasından geçerken yol boyunca konuşmadık. Çamur içindeki sokaklara vardığımızda bir şeyler farklı gelmeye başladı. Yıkık dökük evler arasında yılan gibi kıvrılan ara sokaklarda koş-turan hiç çocuk yoktu, atık metal peşinde koşan oğlan çocukları, çamaşır yıkayan kadınlar yoktu. Hiç doğal olmayan bir sessizlik hâkimdi.

Marah'nun adımları hızlandı. "*Ters giden bir şey var.*"

Arkasından koşturdum, onun endişesi bana da bulaştı.

Samira'nın evinde bir kadın kalabalığı toplanmıştı. Marah izdihamın arasına paldır küldür daldı, onu tanıyan kadınlar yolu açtılar. Gadi Daud girişte duruyordu, bebek Marwan kucağındaydı. Gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Donakaldım.

Marah, Gadi Daud'a koştu, herkes aynı anda konuşmaya başladı. Art arda tekrarlanan Samira'nın adından başka hiçbir şey anlamadım.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu, Marah ve Gadi Daud'un arasından sıyrılıp benim için tanıdık olan oda-ya girdim. Samira dışında bütün çocuklar oradaydı.

"Rivka?" dedi Shaden.

"Samira nerede?" diye sordum.

"Onu götürdüler," dedi Bashir, sesi boğuktu.

Başım döndü. "Kim?" Meclis olamazdı. Erteleme hâlâ geçerliydi.

"Yüzlerinin yerinde duman olan adamlar," dedi çocuk.

"Ne?"

"Onlardı," dedi çocuk sanki kimden bahsettiğini bilmem gerekirmiş gibi. Ve birden Ashara'daki ilk gecemi hatırlayınca anladım.

Marah ve Marwan'ı hâlâ kucağından bırakmayan Gadi Daud içeri girince onlara döndüm. Marah'nın kahverengi gözleri büyümüşü, yüzü solgundu.

"Dernek Samira'yı kaçırmış," dedi Marah ruhsuz bir şekilde. "Gidiyoruz."

"Hemen mi? Diğerlerine uğramayacak mısın?"

"Her şey değişti." Sesi çatallaştı. "Hemen şehre dönmem lazım."

Marah'nın arkasından çıktım. Kadınlar Xanite dilinde taleplerde bulunup üzerine atlıyorlardı, sesi titreyerek de

olsa onları sakinleştirmeye çalışıyordu. Aralarından sıyrılmayı başarana dek yanından ayrılmadım. Sonra tekrar boş kenar mahallelerde yürümeye başladık. Bu kez boşluğun ne anlama geldiğini biliyordum. Şehirden başka Kasirler gelip çocuklarını çalmasın diye evlerinde kendilerini siper etmişlerdi.

Marah şehrin dış mahallelerindeki barakalara gelene kadar konuşmadı. "Ne kadar da aptalım."

"Hayır, değilsin," dedim korkuyla.

"Öyleyim!" Hiddeti ödümü patlattı. "Meclis'te Samira'nın ve ailesinin ismini vermemem gerekirdi. Sanki bazı Kasir meclis üyelerinin Dernek üyesi olduğunu bilmiyormuşum gibi."

"Ama ismini vermeden ertelemeyi elde edemezdin ki," dedim üzüntüsünü hafifletme endişesiyle. "Kayıtlarını istediler."

"Bir yolunu bulabilirdim. Bir meclis üyesi gizlilik kuralını çiğnediğimden şikâyetçi bile oldu. Haklıydı. Maitaf tanrısı adına, ben ne yaptım?"

"Senin suçun değil."

"Çocuğu kaçırانlar Gadi Daud'a kontrolün artık onlarda olduğunu, çünkü Meclis'in bir avuç korkaktan oluştuğunu, Samira'yı ait olduğu Kasirlerin arasında yaşamaya götürdüklerini ve Harun'ların onu unutması gerektiğini söylemişler."

Bu sözler mideme yumruk gibi indi. *Onu unutun*. Babam da bana Arik için aynı şeyi söylemişti. Samira'yı kaçırانlara sırf ailesine bunu söyledikleri için zarar vermek istiyordum.

"Ah, Rivka, nerede o?" dedi Marah, sesi korku ve keder doluydu. "Çok korkmuş olmalı."

“Ailesi polis çağırđı, değil mi?” dedim.

“Polis mi?” diye pofladı Marah. “Samira’yı bulmayacaklar.”

“Neden ama?” dedim şaşkın şaşkın.

“Çünkü o Xanite göçmenlerin zar zor Ashara dili konuşan kızı ve kenar mahalleden.”

Verdiği cevap karşısında söyleyecek sözüm yoktu çünkü haklı olduğunu biliyordum ve bu bilginin benim için çok anlaşılır olmasından rahatsızdım. Ama sonra aklıma başka bir şey geldi. “Polis onu önemsemese de, seni dinler.”

Marah sert bir kahkaha attı. “Yine de yetmez. Dernek akıldır. Ve de varlıklı. Polisi satın alabilirler.”

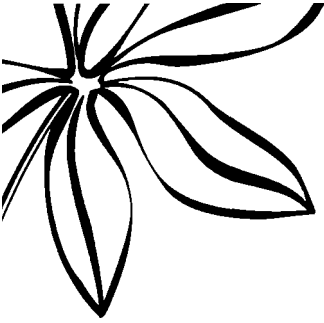
Hayal kırıklığım artıyordu. Dernek’in başına buyruk girişimlerde bulunarak ertelemeyi anlamsız hale getirmesine izin verilemezdi. “Ne yapacağız?”

“Shaul ile konuşmalıyım,” dedi Marah. “Eğer herhangi bir şey öğrenecek biri varsa odur.”

Shaul adı tanıdık geldi. Marah’ya bağış olarak verilen müzik aletlerini onaran arkadaşydı.

“Ya hiçbir şeyi açığa çıkaramazsa?” dedim.

Marah’nun çenesi kasıldı. “O zaman başka bir yol buluruz. Onu bulmak zorundayız Rivka. Gadi Daud’a Samira’yı eve geri getirmek için gereken her şeyi yapacağıma söz verdim.”

Birincigün'ün sabahı elçilik konutunun yemek odasına girdiğimde, babam kahvesini yudumlarken gazete okuyordu. "Meclis'te Marah Levi'nin kendisi adına konuştuğu Xanite kızı hatırlıyor musun?"

Kalp atışlarım yavaşlasaydı keşke. "Ne olmuş ona?"

"Kayıp. Galiba birileri Kasirlerle daha mutlu olacağını düşünmüş." Kızarmış ekmeğini ısırdı.

Oturacağım yerde hazır duran sıcak süte uzanıp dudaklarıma götürdüm, içeceğin ısısı yüzümden yayılan harareti maskelesin diye. Doğru tepkiyi seçmem lazımdı. *Yanlış anlama.* "Ailesi fikir mi değiştirmiş?"

"Hayır," dedi babam. "Dernek meseleyi kendi kontrollerine geçirip kızı götürmüş."

Konuyu önceden bilmesem, yüzümdeki korku ifadesini saklayabileceğimden emin değildim. Öte yandan, yine de şaşırılmama engel yoktu. "Kaçırılmış mı?"

"Kaçırma ağır bir ifade," dedi babam. "Kız bir büyücü. Kıvılcımlarla yaşamaya devam etmesinin bir anlamı yoktu. Fiili olarak karışık bir aileydiler, kötü örnek teşkil ediyorlardı. Dernek sadece Kasirler ile Halanlar arasındaki ayrımı

sürdürmeye çalışıyor. Ayrıca, eminim kız şimdi daha iyi durumdadır. Levi'nin Sosyal Refah kurumunda çalıştığını farz edersek, muhtemelen ahır gibi bir yerde yaşıyordu.”

Öfkemi dizginlemek zorundaydım. En kötüsü, benim de Samira'nın Kasirlerin arasında daha iyi durumda olup olmayacağını merak etmemdi.

Normal konuşmaya gayret ederek, “Yasadışı değil mi peki? Erteleme yürürlükte olduğu sürece, ailesi onu yanında tutarak yanlış bir şey yapmıyordu,” dedim.

“Olayı o açıdan görmekte ısrar edersen, evet,” dedi babam. “Ancak birileri kızı bulmak için parmağını kıpırdatıp büyücü yetiştirmeye hiçbir şekilde uygun olmayan ailesine teslim edecek mi? Bunu görmek ilginç olacak.”

İştahım iyice kaçmıştı, ama babam ters bir şey olduğundan şüphelenmesin diye sütü ve çöreği zorla yuttum. Perişan haldeki anne-babası ve kardeşleri nerede olduğunu merak ederken, Samira'nın fanatik Kasirler tarafından bir yerde zorla tutulduğunu düşününce mideme ağrılar giriyordu.

Dün Marah Harun'ları polis karakoluna getirdi, dedi Caleb Kuzey Toprakları Roman Tarihi'nden sonra kütüphanede.

Şu ana kadar ne yaptılar?

Caleb omuzlarını silkti. Marah'nın polisi hor gördüğünü hatırladım ama sonra Caleb kanımı daha çok donduran bir şey yazdı. *Dernek'tekilerden bazıları polis memuru.*

Dernek'in Samira'ya bunu yaptığına inanamıyorum, diye yazdım umutsuzca. O bir Kasir.

Caleb gözlerine inanamıyormuş gibi dik dik baktı bana. *O bir HALAN, yazdı, tebeşirin tahtaya sürtme sesi duyulu-*

yordu. Büyü yapabiliyor belki ama bu onu otomatik olarak Kasir yapmaz. Anne-babası yoksul Halanlar. Ayrıca büyücü olduğu için kaçırıldı.

Samira hâlâ Halan ise, o zaman Arik de hâlâ Kasir, öyle değil mi?

Hayır. Çünkü o Kasirler tarafından reddedildi. Kimin Kasir sayılıp kimin sayılmadığına onlar karar veriyor.

Bunun çok anlamsız olduğunu söylemek üzereydim. Ama Caleb benden önce davrandı çünkü bir şekilde bütün bu olanlar onun için çok açıktı, benim içinse son derece anlaşılmaz.

Ben Arik'i hâlâ Kasir olarak görüyorum, yazdım. O sadece büyücü değil. Kasir olmak için büyücü olmana gerek yok bence.

O zaman bir büyücü Halan olabilir mi? diye sordu Caleb.

Başımın onaylamadan önce bir an tereddüt ettim. Pek doğru görünmedi ama, benim söylediğim şeyin mantıklı sonucu buydu.

Halanlarla Kasirleri farklı kılan şey büyü değilse ne o zaman? yazdı Caleb.

Durup düşünmem gerekti. Aramızda o kadar çok fark vardı ki. Farklı okullara gidiyorduk, farklı işlerde çalışıyorduk, farklı mahallelerde yaşıyorduk. Farklıydık, öyle değil mi? Ama eğer neden Kasirler daha zengin, daha iyi eğitilmiş, niçin uluslara biz önderlik ediyoruz ve yasaları biz uyguluyoruz diye sorarsanız, cevabı büyü yapabilmemizdi. Eğer birisi Kasir olduğu halde büyücü olamıyorsa, bu avantajları elde etmesini sağlayan ne olacaktı? Ve birisi büyücü olabiliyorsa ama Halan ise, neden devlet memuru olamayacaktı veya elit bir üniversiteye gidemeyecekti?

Para meselesi ne olacak? diye hatırlattı Caleb. Bu soru biraz iğneleyiciydi ama bana kızgın mı diye merakla

gözlerine baktım. Öyle görünmüyordu. Yenilgiyi kabul ederek omuzlarımı silktilim. Durum karışıkı. Atsan'da her şey çok daha netti.

Caleb tahtasını silip yeni bir şey yazdı. *Arik geçen hafta sonu seni kırdığı için üzgün.*

Kan beynime sıçradı. *Bu doğruysa bana kendisi söylesin.*

Caleb hararetle başını salladı. *Üzgün olduğunu söylememi o istemedi. Bana sadece üzgün olduğunu söyledi. Bilmek isteyeceğini düşündüm.* O gün evinden koşarak kaçtığımda ağladığımı fark ettiğini yüzüme söylemeyecek kadar nazikti.

Arik'i yine gördün mü?

Birkaç kez.

Kıskançlık krizimi engellemeye çalıştım, ama başaramadım. En azından Caleb'dan gizleyebilirdim.

Onu tekrar görmek istiyorum, yazdım. Bu hafta sonu gelebilir miyiz?

Levi'lerin evine vardığımda, Marah mutfak masasında iki yabancıyla konuşuyordu. Tedbirli bir biçimde beni süzdüler ama Marah el sallayarak beni koridora doğru yöneltti. Caleb odasında yalnızdı. Arik daha gelmemiştir.

"Onlar kim?" diye sordum Caleb'a, mutfak tarafını göstererek.

Shaul ile Devorah. Marah bütün hafta onlarla kavga etti. Samira'yı bulmak için şehrin altını üstüne getirmek istiyor, ama Shaul'un bağlantılarından hiçbirisi Samira'nın nerede olduğuna dair bir şey duymamış. Eğer Dernek üyelerinin evlerine zorla girmeye kalkarlarsa birileri ölecek.

Panik halde ona baktım, ama Caleb bitkin bir halde başını salladı. *Çok riskli olduğunu biliyor. Sadece eli kolu bağlı oturmak-tan nefret ediyor.*

Kapıdan neşeli bir ses duyuldu: "Selam." Kardeşimi görmek için hızla döndüm. Gülümsemekte tereddüt etti ama ben koşup sarıldığımda bir an için hiç kavga etmemiş gibiydik.

"Özür dilerim Arik," dedim onu serbest bırakınca. Son iki haftadır söylemek istediğim bütün sözler ağzımdan dökülme-ye başladı. "Haklıydın. Benimle beraber Kiriz'e kaçmanı iste-memeliydim. Artık senin hayatın burada, biliyorum. Söyledi-ğin diğer şeylerde de haklıydın. Bizim başarmamız yetmez. Hiç kimse için zorunlu evlatlık diye bir şey olmamalı artık."

Kardeşim ağzı açık bana bakıyordu, Caleb bu görüntü karşısında kahkaha attı.

"Özür dilerim," diye tekrar ettim, özrümün diğer söyle-diklerimin arasında kaynamasından korkarak.

"Asıl ben özür dilerim," dedi Arik. "Bencil olduğunu dü-şünmüyorum Rivka."

"Ama öyleydim," dedim Caleb'ın yatağına kendimi atar-ken. "Sadece bizi düşünüyordum. Ama artık, Samira'ya olanlardan sonra... Bence Aile Yasalarının kalkması gerek."

"Ne?"

"Samira büyücü olma hakkına sahip olmalı, hem de ai-lesiyle yaşamaya devam etmeli. Erteleme sonsuza dek sür-meyecek. Yasa değişmek zorunda. Ayrıca bizim durumumuz var. Aynı soyadını taşımaktan veya aynı evde yaşamaktan vazgeçebilirim, ama seni herkesin içinde görebilmek istiyor-um. Herkese kardeşim olduğunu söyleyebilmek istiyorum. O nedenle, diğer Aile Yasalarının da feshedilmesi gerekiyor. Gördüğün gibi, bu hepimiz için. Samira için Aile Yasalarının

feshedilmesi lazım, böylece kimseye evlatlık verilmeyecek ve bizim de bu yasaların feshedilmesine ihtiyacımız var, bu sayede kardeş olabileceğiz.”

Kardeşim yavaşça başını salladı. “Bunların hepsi doğru. Ama Rivka, Samira çoktan...”

“Marah onu geri getirecek!” dedim ateşli bir şekilde. “Ama Samira’nın arkasında gerçek yasalar olmalı, sadece erteleme değil. Ve bütün diğer yabanilerin de, daha doğmamış olanların bile. Eğer Aile Yasalarının yürürlükten kaldırılmasını sağlarsak hepsine yardım edebiliriz. Ne dersin?”

Arik uzun bir süre sessiz kalıp, “Arkadaşlarıma benim de bir kız kardeşim olduğunu söyleyebilmek, geçmişimi gizlemeyi bırakmak istiyorum. Aile Yasalarının feshedilmesi için mücadele etmek istiyorsan, sana yardımcı olacağım,” dedi.

“Teşekkürler!” dedim Caleb’in döşeginde zıplarken, sevinçle dolan kalbim sıcacık oldu.

Arik, birazcık somurtarak kitabına göz gezdiren Caleb’a seslenip dikkatini çekti. “Rivka Aile Yasalarını feshetmek istiyor.”

Caleb bir an için boş boş baktı. Sonra bir kaşını kaldırdı. Tahtasına bir şeyler karaladı. *Planın ne?*

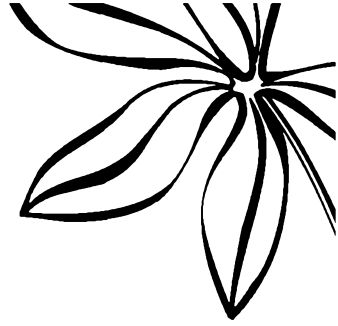
Gözlerimi devirdim. *Aile Yasalarından kurtulmadan hiç bir şeyin düzelmeyeceği kafama daha yeni dank etti. Tam tahtayı Caleb’a geri veriyordum ki aklıma bir şey geldi. Meclis birkaç ay içinde ertelemeyle ilgili son kararı vermek zorunda. Belki bu bizim için bir şans olabilir.*

Kardeşim de, Caleb da düşünceli görünüyordu.

“Meclis’in yalnızca zorunlu evlatlıkları değil, Aile Yasalarının tümünü hesaba katmasını nasıl sağlayabiliriz?” dedi Arik.

“Marah ile Azariah’ya sorabiliriz,” dedim.

Ancak Marah arkadaşlarıyla tartışırken, yakın zamanda Meclis’i etkilemek konusunda strateji geliştirmeyecektik. O yüzden üçümüz yere oturduk, kardeşimle beraber Caleb’in karşısında okul ve gelecek yaz gibi sıradan şeylerden söz ettik. Arkadaşlarımın, sır saklamak zorunda olmadığı arkadaşlarımın olması yeni bir duyguydu ve en son ne zaman bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlayamıyordum. Keşke bu arkadaşlarımı babamdan gizlemek zorunda olmasaydım.

Ertesi gün öğleden sonra yürüyerek Firem'e gittim. Hilah'dan beni idare etmesini bu kadar çok istediğim için kendimi suçlu hissediyordum, o yüzden onu bugün gerçekten görmeliydim. Kız yurduna varınca mozaik zeminli lobiye girdim. Danışma masasının arkasında oturan öğrenci kafasını kitabından kaldırıp baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Hilah Menachem'i görmek istiyordum," dedim.

Ziyaretçi defterini imzalayınca, kız bana Hilah'nun oda numarasını verdi. Taş merdivenlerden çıkıp koridorun sonunda, soldaki son kapıya kadar yürüdüm. Hilah kapıyı çalar çalmaz açtı.

"Rivka!" Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Burada olmaya öyle sevindim ki."

Hilah'nun odası aşağı yukarı benim elçilikteki yatak odam kadardı, ama iki yatak, iki çalışma masası, iki gardolap ve iki kitaplık vardı. Hilah'nun yatağı leylak rengi bir örtü ile özenle yapılmış, yastıkların üzerine siyah saçlı üç oyuncak bebek yerleştirilmişti. Duvarları renkli çizimlerle kaplıydı: günbatımı kızılığının ortasındaki altın rengi saman yığınları,

sonbaharda elma ağaçları, nehir kıyısında otlayan koyunlar. Odanın diğer tarafı boştu.

“Oda arkadaşın yok mu?” dedim.

Başını iki yana salladı. “Birinci sınıftaki kızlar tek sayılı rakamlarda, o yüzden yalnızım.” Sesi hüzünlüydü.

“Bütün odaya yayılabilir misin?”

“Yurt yöneticisi kesinlikle olmaz dedi,” dedi Hilah, sahte bir ciddiyetle. “Her an yeni bir öğrenci transfer olabilir ve o yatağa ihtiyaç duyulabilirmiş.”

Güldüm. “Ders çalışacak mıyız peki?”

Hilah bana baktı. “Onu dün yaptık.”

Şaka yaptığına emindim gerçi ama ifadesiz yüzü sinirimi bozdu. Gülsem mi yoksa özür mü dilesem bilemedim.

“Seni okul dışında görmek isterdim aslında,” dedi, leylak rengi yatak örtüsünün üzerine çökerken.

Yanına oturup beceriksizce teklifte bulundum: “Bir ara yine elçiliğe gelebilirsin.”

“Beni yine babanın önüne atabilmen için mi?”

Sesi haince çıkmamıştı ama yüzümü buruşturdum. “Özür dilerim Hilah. Ben hiç iyi bir arkadaş değilim.”

“Hayır,” diyerek kabul etti, dirseklerine dayanarak doğruldu. “Ama şehirdeki tek arkadaşısın.” Bir an sustu. “Sen neden yatılı olmuyorsun Rivka? Elçilikte yaşamaktansa yurtta kalmak istemez misin? Baban sürekli meşgul olmalı. Oda arkadaşı olmayan tek birinci sınıf öğrencisi ben olduğum için de seni benim yanuma verirler.”

Odanın diğer tarafındaki boş eşyalara baktık ve bir an için yatağın üzerinde kendi çarşafLARımın, gardolapta da giysilerimin asılı olduğunu gözümün önüne getirdim.

Hilah dileğini çok belli ettiği için utanmış gibiydi. “Eğer baban evde olmanı istiyorsa...”

“Benim yatılı okumama izin vereceğini sanmam,” dedim, suçu üstüne atacak birini bulduğum için rahatlayarak. Hilah’nın oda arkadaşı olma fikri aslında ilgimi çekmişti, ama okulda kalırsam Arik’i görmeye nasıl devam edecektim?

“Bu çok kötü,” dedi Hilah yumuşak yumuşak.

Üzerinde konuşacak başka konular düşünmeye çalıştım ama bana fırsat vermeden, damdan düşer gibi, “Xanite kızın kaçırılması hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Kafamdan aşağı bir kova soğuk su da dökebilirdi. Zihnimden teneke madalyonunu bana uzatan Samira’nın capcanlı görüntüsü geçince içim acıdı.

Gardım düştüğü için reflekslerim de yavaştı. Doğru cevap neydi? Bu Hilah’ydı, babam değil, ama yine de Samira ile özel bir bağım olduğundan şüphelenmemeliydi.

“Bence yanlış,” dedim. Daha dürüst olmak huzur vericiydi ve Hilah’nun şoke olmayacağına güveniyordum çünkü kaçırılma demişti. “Küçük bir kıızı öyle çalmaları kor-
kunç.”

Hilah başı ile onayladı. “Berbat bir şey. Senin de öyle düşünmene memnun oldum. Diğer kızlardan bazıları... Meclis’in görevini ihmal ettiğini, Dernek’in aileleri saf halde tutmak için uğraştığını düşünüyorlar.”

“Saf mı?” dedim. “Bu da ne demekmiş? Saf olmayan Samira mı yoksa ailesinin geri kalanı mı?”

Hilah gözlerini kırptıtırınca dikkatsizliğime lanet okudum. Bana ne oluyordu böyle? Bu yüzden okuldakilerle arkadaşlık kurmaya çalışmamalıydım. Bu bana sadece kendime ihanet etmek için daha fazla olanak verirdi.

“Dernek hakkında ne kadar bilgin var?” diye sordum, Hilah’nun ilgisini başka yöne çekmek umuduyla.

“O kadar çok yok,” dedi. “Taşrada pek varlık göstermiyorlar, en azından Daresh’te. Geçen sene ilk defa Meclis’e bir Halan atandı, Tarib valisi olarak ve Dernek etkin hale geldi.”

“Ashara’da Halan vali mi var?” dedim, şaşırmıştım.

“Vardı. Tarib’de Dernek valinin evini yaktı.”

“Ne?”

“Neyse ki bütün aile kurtuldu. Ama vali ertesi gün istifa etti ve Meclis yerine Kasir bir vali atadı. Böylece o konu kapandı.”

“Tutuklanan oldu mu?”

“Bir inceleme yapıldı ama kimseyi yakalayamadılar.” Hilah bana “*anlarsın ya*” der gibi baktı. Belli ki konu Dernek üyelerini tutuklamak olunca, onun da polise olan inancı Levi’ler kadar azdı. Bölge valisinin kızından böyle bir şey beklemiyordum.

“Dernek’i desteklemiyorum,” diye devam etti. “Onlar inkâr halindeler. Aslolan Birleşik Meclis’tir ve yasalar her şeyin üstündedir.”

“Annenle baban da böyle mi düşünüyor?” dedim, sınıf arkadaşımın politik düşüncelerini nereden edindiğini merak etmiştim.

Omuzlarını silkti. “Annem Tarib’i bir Halan’ın yönetmesi fikrine dudak büküyordu ama Dernek ile ilgili söyleyecek olumlu bir söz de yok.”

Bir sonraki sorumu dikkatlice tarttım ama en sonunda sormadan edemedim. “Peki bir Halan’ın vali olması konusunda sen ne düşünüyorsun?”

Hilah’nın yüzünde bir savunma ifadesi vardı, sanki sınavdan geçirildiğinden şüphelenmişti. “Yeterli donanımına sahiplerse neden olmasın? Halanların Kasirler kadar zeki

olmadıkları saçmalığına inanmıyorum. Mesela, Caleb Kuzey Toprakları Roman Tarihi'nde hepimizi geçmedi mi?"

"O zaman sen karmalaşmış okullara karşı değilsin?"

Tereddüt etti. "Daresh'teki Halan ilkokuluna gitmek istemezdim, ama bence Kasirler ve Halanlar aynı okula gidebilirler. Eğer öyle olsaydı belki birbirimizden daha az nefret ederdik." Daha dik oturdu. "Bütün bu soruları neden soruyorsun bana? Babana mı söyleyeceksin?"

Burnumdan soluyarak, "Babama herhangi bir şey söylediğimi mi sanıyorsun?" dedim.

"Bilmiyorum," dedi sinirli sinirli. "Babanla nasıl geçindiğin konusunda hiçbir fikrim yok. Hiç kendinden bahsetmiyorsun."

"Ona söylemeyeceğim."

Hilah'nın omuzları gevşedi. "Nedense bana karmalaştırılmış okulların destekçisi biri gibi görünmedi."

"Kesinlikle değil," dedim. "Ama bu kadar kötü olan nedir anlamıyorum."

"İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum!" dedi Hilah sınıtarak. "Bir şeyin o kadar da kötü olmadığına karar vermeden önce hakkında uzun uzun düşünüyorsun. Diğer yatılılar Caleb'in Firem'in onuruna sürülmüş bir leke olduğunu filan söylüyorlar. Ne saçma. Hiçbirinin onunla konuştuğunu bile sanmıyorum."

"Sen konuştun mu?" dedim.

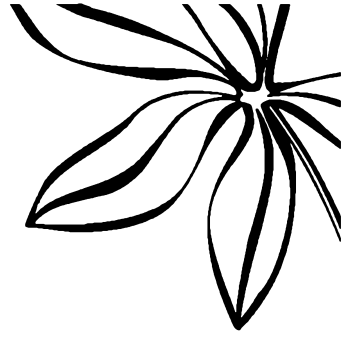
"Aslında hayır," diye kabul etti. "Bilmiyorum ki nasıl... Yani o sağır, ve..."

"Yazıyorsun sadece. Dudak okumakta da oldukça iyi."

"Öyle galiba," dedi utanarak. Biraz sonra, öylesine soruyormuş gibi yaparak ekledi: "Nasıl o, iyi mi peki?"

İnledim. "Hilah, yüz kere söyledim, Caleb Levi ile gizli gizli görüşmüyorum."

"Tamam," dedi, ama yine de emin değil gibi baktı. Arkadaşımın daha ne kadar süre her şeyden habersiz olmaya ses çıkarmayacağını bilmiyordum.

Ertesi gün öğleden sonra beni kapıda karşılarlarken selam vermek yerine, "Aile Yasalarını yürürlükten kaldırtmak istediğini duydum," dedi Marah. Dokuzuncugün Samira'ya ders verdiğim gün olduğu için, babam dışarıda olmama alışıktı, ben de fırsattan istifade tekrar Arik'i görmeye gittim. Bu kez Horiel'de çok göze batmamak için Halan kıyafetlerimi giymiştim. Elçilikten ayrılmadan önce kendimi görünmez yaptım, Halan bölgesine girince de sihri bozdum.

Arik ile Caleb mutfak masasındaydı, Caleb pırasa doğrarken kardeşim onu izliyordu. Yanlarına gittiğimde fırında pişen harikulade bir şeyin kokusunu aldım.

Ben daha tek laf edemedim, "Raventli kek," dedi Arik. Hayretle kılığıma baktı, hem şaşırmış hem eğlenmiş gibiydi.

Marah hâlâ kapının yanında dikiliyordu, düşüncelere dalmıştı ve merdiven sahanlığı tekrar gıcırdayana kadar neden masaya gelmediğini anlamadım. Dairenin kapısını Azariah için tekrar açtı.

Azariah, "Merhaba," dedi odaya doğru.

Caleb doğrama tahtasından başını kaldırıp gülümsedi. Azariah işaret selamını da ihmal etmedi.

"Merhaba Azariah," dedim.

Arik yanımda, "Yüce Maitaf," diye fısıldadı.

"Sen Rivka'nın kardeşi olmalısın," dedi Azariah.

İkizim Azariah Rashid tarafından tanındığı için şaşır-mıştı. "Sizinle tanışmaktan onur duydum," dedi duraksayarak.

"Polis ne dedi?" diye sordu Marah sabırsızca.

Azariah masanın etrafındaki sandalyelerden birine çöktü. "Bol bol özür dilediler ama hâlâ bir ipuçları olmadığını söylediler. Dürüst olmam gerekirse onlara inanıyorum."

"Dernek'ten, bizden korktuklarından daha fazla korkuyorlar," dedi Marah.

"Bu doğru," dedi Azariah, "ama Dernek izlerini çok iyi kapatmış da olabilir."

"Polis her Dernek üyesinin evini aramalı," dedi Marah.

"Ama hiç kimse tam olarak kimin..."

"Of, bu saçmalıklara karnum tok. Herkesin bildiği bir sır, başkan yardımcısının..."

"Ama kanıt yok!" dedi Azariah. "Bu insanları tutuklayamazlar."

Marah sessizdi ama içinde kabaran öfkeyi hissedebiliyordum. Caleb doğranmış pırasaları tezgâha getirip keki kontrol etmek için kapitone fırın eldivenlerini taktı.

"Her geçen gün Gadi Daud'un gözünün içine bakmak daha da zorlaşıyor," dedi Marah sonunda.

"Senin suçun değil," dedi Azariah, ne zamandır sürekli tekrarladığı bir söz olduğunu belli eden bitkin bir ses tonuyla. Marah cevap vermedi ama yanına oturup başını omzuna dayadı. Azariah içgüdüsel olarak koluyla onu sarmalayıp saçının bir buklesini kulağının arkasına itti.

Başımı çevirmem gerektiğini hissettim ama yapamadım. Azariah, Marah'nun başının üzerinden sıkılğan bir tavırla bana baktı. Aklıma aralarında gözlemlediğim her hareket ve söz üşüştü. Bakışları asla uzun süre birbirlerinin üzerinde kalmıyordu. Elleri hiç o kadar birbirine yanlışlıkla değmiyordu. Geriye dönüp baktığımda, sanki bilerek şüphe çekmeyecek şekilde davrandıklarını anladım. Ama şimdi ya Marah benim burada olduğumu unutmuştu ya da bilmemin umurunda olmadığına karar vermişti.

Caleb masaya beş tane çatlak tabak getirdi. Marah ve Azariah'nun yakınlığını fark edince gözlerini hızla bana ve Arik'e çevirdi. Sormadan herkesin tabağına kek koyup verdi ve birkaç dakika boyunca raventin yazı hatırlatan tadının dertlerimizi unutturmasına izin verdik.

Sonra özellikle birine hitap etmeden, "Meclis yaz sonunda ertelemeyi yeniden görüştüğü zaman, Aile Yasalarının hepsinin feshedilmesini de gündeme alması için ne gerekir?" dedim.

Azariah, Arik'e bakıp bana anlamlı anlamlı gülümsedi. "Sözün nereye varacağını anladım."

"Ashara'da kardeş olabilmemizin tek yolu gerçekten de bu," dedi Arik. Onu kucaklayabilirdim.

Azariah iç çekti. Gözünü kekinden ayırmayan Marah'ya baktı.

"İmkânsız olduğunu düşünüyorsun," dedim.

"Hiç de değil!" dedi Azariah. "Bence olabilir aslında. Ayelet Nitsan'ın kurulunun zorunlu evlatlıkları sona erdirmeyi teklif edeceğini biliyorum. Ve Nitsan'ın kendisi de Aile Yasalarının tümüne karşı, o nedenle kurulun yaptığı teklifin ivmesinden faydalanmaya çalışarak daha fazla yasanın feshedilmesini tartışmaya açabilir."

Marah, "Meclis yine de Aile Yasalarının tümünü hesaba katmayabilir," diyerek artan umutlarını yıldı. "Karara bağlamaları gereken tek şey zorunlu evlatlıklarla ilgili erteleme."

Azariah yüzünü ekşitti. "Bu doğru. Aile Yasalarından birini yürürlükten kaldırırsan, geri kalanlar içinden çıkılmaz hale gelmeye başlar ama sanıyorum halklar arasındaki evlilik yasağını değiştirmezler ve Arik gibi önceden evlatlık verilmiş çocukların gerçek aileleriyle görüşemeyeceğini söyleyebilirler."

"Bu hiç de adil olmaz," diye karşı çıktım.

"Hayır," dedi Azariah. "Ama Meclis'ten beklenecek bir tavır."

"Meclis'i Aile Yasalarının tamamını kaldırmaya ikna etmek için kamuoyu baskısı gerekir," dedi Marah, çatalıyla kalan kek parçalarını sıyrırken. "Sorun birçok insanın bu yasalardan kişisel olarak etkilenmemesi. Yabancılar çok nadir görülüyor. Yabancı bir çocuğa veya kardeşe sahip olmak bir yana, bir tanesiyle tanışmak bile sıra dışı bir olay. Çoğu insan hayatı boyunca Aile Yasalarını düşünmek zorunda bile kalmıyor."

"Biz kişisel olarak etkilendik," dedim. "Biz kurbanız."

"Doğru." Marah endişeyle kardeşime ve bana baktı. "Eğer siz ikiniz Meclis'in ertelemeyi oylayacağı gün Aile Yasalarının tümünün feshedilmesini talep ederseniz bu ses getirebilir."

"Ne?" diye ciyakladım.

"Marah," dedi Azariah, kulaklarına inanamamıştı, "onları hemen tutuklarlar."

"Riskli olacaktır," dedi Marah, "ama Meclis'i yola getirmeye yarayabilir."

Kalbim itiraz edercesine deli gibi atıyordu. "Yapamayız. Babam öğrenir ve bu her şeyin sonu olur. Beni Atsan'a geri götürür ya da ikimizi de hapse attırır..."

Azariah, "Bunu öz çocuklarına yapar mı?" diye haykırdı.

"Ben Büyükelçi Kadmiel'in oğlu değilim," dedi Arik sertçe. "Buna çok uzun zaman önce karar verdi."

Azariah yüzünü buruşturdu.

"Boş verin," dedi Marah. "Aptalca bir fikirdi."

Arik çatalıyla oynuyordu, alnı kırıkmıştı. Caleb konuşulanları takip etmesi imkânsız hale gelince kendi dünyasına kapanmak zorunda kalmıştı, boşluğa bakıyordu. Onu dışladığımız için hafif bir suçluluk hissettim.

Azariah saatine göz atıp Xanite tapınağındaki ayine katılmak için ailesiyle buluşması gerektiğini duyurdu. Kısa bir süreliğine tabakları kaldırıp veda etme telaşı yaşandı. Ardından Caleb ile Marah işaretlerle sohbete koyulunca, Arik ile Caleb'ın odasına gittik.

Yalnız kalınca kardeşim, "Marah haklı. Eğer bütün yasaların değişmesini istiyorsak, bunu talep etmek zorundayız," dedi.

"Nasıl yapabiliriz ki?" dedim. "Çok tehlikeli."

"Ama ya bizim gibi daha çok kişi varsa?"

"Daha çok kişi mi?"

"Bizim gibi daha çok kardeş," dedi Arik. "Yabaniler ve onların gerçek kardeşleri. Ya bir tek sen ve ben değil de, bizim gibi bir sürü insan varsa? Sayımız çoğalırsa güçleniriz."

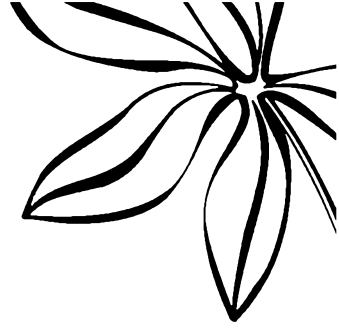
Coşkuyla sırtıyordu ama ben endişeliydim. "Bütün bu insanları nereden bulacağız? Ve bulsak bile onlara nasıl güvenebiliriz? Ben başkalarına bağımlı olmak..."

“Ama Rivka, bunu tek başımıza yapamayız,” diyerek sözümü kesti Arik. Ben susunca, “Beni bulmak için Caleb’dan, Marah’dan ve Azariah Rashid’dan yardım istedin,” diye ekledi.

“Buna mecburdum,” dedim.

“Şimdi de *biz* mecburuz.”

Sımsıcak kahverengi gözlerine baktım. Kendi gözlerime. Daha emin olmamı sağladılar ve Arik’e güvendiğimi biliyordum. “Tamam,” dedim. “Mecburuz. O zaman yapacağız.”

26

Dizlerimin üzerinde hafif bir çarşafı yatakta kıvrılıp oturmuş, tembel tembel saç örme alıştırması yapıyordum. Geç olmuştu ama uyuyamıyordum. Arik ve ben bir saate yakın herhangi bir plan ortaya çıkaramadan bizim gibi kardeşleri nasıl tespit edeceğimizi konuşmuştuk.

“Yabancıleri bulmak zorundayız, çünkü gerçek kardeşlerinin nerede olduğunu bilenler onlar,” dedim önemli bir noktaya işaret ederek.

“Ama bazıları geri çevrilme veya polise ihbar edilme korkusuyla kardeşleriyle temasa geçmeye çekinebilir,” dedi Arik. “Özellikle de benim gibi yabancıler. Halan ailede büyü ile doğmak şanssız bir durum ama Kasir ailede büyüden yoksun doğmak utanç verici. Samira gibi birinin ailesine kabul edilme şansı benimkinden daha fazla. Ayrıca görüşmeye çalıştığımız yabaninin bizi polise bildirme ihtimali de var.”

Caleb’in yatağının kenarına yapıştım, kaskatıydım. “O zaman sadece çocukları arayalım. Onların doğruca polise gitme ihtimali daha düşük.”

“Kazeri’de birisi var,” dedi kardeşim. “Bence o da yabancı olabilir, emin değilim gerçi. Dikkatli bir şekilde öğrenmeye çalışayım.”

Bu işe yarardı ama bu hızla, sadece bir avuç yabancıyı bulmak bile senenin geri kalanı boyunca sürerdi. Meclis’in ertelemeyi oylamasından önce iki aydan biraz daha fazla zaman vardı.

Parmaklarımı saçlarımdan geçirirken tekrar probleme odaklandım. Daha çok yabancıyla karşılaşmak için nerede olmalıydık? Arik gibi başkalarını nerede bulabilirdik? Keşke telefon rehberinden kolayca bulabilseydik... Yatakta doğruldum, aniden cevap kafamda netleşti.

Yabaniler arşivi. Bütün isimler orada bekliyordu.

Bunu daha önce düşünemediğime inanamadım. Eğer düşünmüş olsaydım, Azariah’dan arşive dönüp bizim için isimleri toplamasını isteyebilirdik. Şimdi okulda Caleb ile konuşup onun aracılığı ile Azariah’ya mesaj yollayana kadar iki gün daha beklemek zorundaydım. Ve Azariah arşivi ziyaret edecek zamanı buluncaya dek kim bilir kaç gün daha geçecekti? İlerleme kaydetmemize yarayacak en açık yolu keşfetmişken o kadar uzun süre beklemek istemiyordum.

Arşive yarın gidebilirdim. Açıktı. Bir an için Peçe’yi kullanarak içeri sızmayı düşündüm ama hemen bu düşünceden vazgeçtim. Bir şekilde binaya girip kilitli kapıyı geçerek arşiv sorumlusunun burnunun dibinde kayıt odasına ulaşabilsem bile, on beş dakikadan fazla görünmez kalmak zorundaydım. Neredeyse kesin olarak büyüye hapsolurdum.

Neyse ki, kendimi gizlemeden gidebilirdim. Tek yapmam gereken Azariah’nın beni daha fazla bilgi almak için gönderdiğini söylemekti. Arşivin ne kadar tozlu olduğu düşünülürse,

o kadar çok ziyaretçisi olamazdı. Arşiv sorumlusu beni mutlaka hatırlayacaktı.

Kalbim beni uyarırcasına pır pır ediyordu. Bu benim yapacağım bir şey değildi. Umarsızlığım beni biraz korkuttu ama içten içe kararımı vermiştim.

Ümit ettiğim gibi arşiv sorumlusu beni tanıdı ama memnun olmamıştı. “Banar Rashid nerede?”

Kapı eşiğinde dururken kıpırdanmamaya çalışarak dik durdum. Hilah’nın konuşma tarzını hatırlayarak sesli harflerimi onun gibi çıkarmaya çalıştım. “Banar Rashid’in başka işleri var. Beni bazı bilgileri kontrol etmem için gönderdi.”

Arşiv sorumlusu Atsanlı aksanımı anladıysa da, belli etmiyordu. Benden imzalı bir dilekçe veya başka bir belge isteyeceğinden korktum, ama daha önce gelmiş olmam yeterli gibi gözüküyordu. Girmeme izin verdi.

Geçen seferki gibi bana kayıt odasına kadar eşlik edip Azariah ile beraber çabuk çabuk göz gezdirdiğimiz dolabı açmamı izledi. Rastgele bir dosya seçip Epik Şiir defterime saçma bir not aldım. Yoğun sessizlik beni terletiyordu.

Arşiv sorumlusundan sadece dikkatini başka yere çekecek bir durum yaratabileceğim bir süre için kurtulmam gerekiyordu. Öksürme hilesi muhtemelen tekrar işe yaramazdı. Dolaplar hâlâ toz içindeydi gerçi, belki de...

Boğazımı temizledim, mümkün olduğunca tahriş olmuş gibi bir ses çıkarmaya çalıştım. “Yine o boğaz pastillerinden alabilir miyim efendim?”

Arşiv sorumlusu kızgınlıkla homurdandı ama ayaklarını sürüye sürüye gitti. O çıkınca duyularımı odadaki büyüye

açtım. İçeriye girdiğimde hissettiğim bölmeler sihirden oluşan çaprazlama bir ağ halinde belirginleşti. Karışıma eklenen küçük bir sihir dikkat çekmeyecekti ve benim yapmaya niyetlendiğim sihir de çok kalıcı olmayacaktı.

Arik'in dosyasının bulunduğu dolabın yerini kontrol ettim, sonra bir sonraki koridorun ucunun tam karşısına koştum. En eski görünen dolabı seçmek için sadece bir saniyem vardı. Tereddüt edecek zaman yoktu. Yapabildiğim kadar yumuşak bir tonda ezgiyi mırıldanmaya başladım, ahşabın şiştiğini, onca kâğıdın ağırlığı altında çekmecelerin bel verdiğini hayal ettim. Son notaya eriştim. Hiçbir şey olmadı.

Yüreğim daraldı. Güçsüzleştirme sihirim çok mu zayıftı? Seçtiğim sapmayı yanlış materyal için mi kullanmıştım? Ahşap için seçtiğim melodi olduğunu sanıyordum ama bu sihiri okulda öğrendiğimden beri iki sene geçmişti. Babamın kütüphanesindeki sihir kitaplarına bakmam...

Gürültülü bir çatırtı sessizliği böldü, dolap kendi üzerine çöküp küflenmiş dosyalar parçalanmış ahşabın arasından fırlayınca geri sıçradım. Olay yerine yeni gelmişim gibi gözüksün diye çılgık atıp birkaç adım geri çıktım. Arşiv sorumlusu koridordan koşarak gelip küfür etti. Dosyalar hâlâ mağara içi gibi görünen dolaptan dışarı taşıyor, zemin üzerinde etrafa dağılıyordu.

"Birden... ikiye ayrılıverdi." Arşiv sorumlusu sabotajımdan şüphelenecek korkusuyla titriyordum ama sarsılmış gibi görünmeme yardımcı oluyordu. "Ahşap çürümüş olmalı..."

Arşiv sorumlusu daha da renkli küfretti, kâğıda sarılı pastili elime sıkıştırdı, yıkıntının kenarına diz çöküp dosyaları aceleyle toplamaya başladı. Ayağımı sürüyerek çalıştığım koridora geri döndüm, kulağıma zahmetli çalışma

şartları ve ucuz yapı malzemeleri ile ilgili homurdanmalar geliyordu.

Arşiv sorumlusuyla aramdaki dolaplardan oluşan duvarla işe koyuldum. Eski dolabımızı açık bıraktım ama kardeşimin dosyasının olduğu dolabın önünde diz çöktüm. Defteri bacağımın üzerine koyup aynı döneme ait kayıtlardaki isimleri ve adresleri kopyalamaya başladım. Önümde dört çekmece dolusu kayıt dururken, açgözlü olmamak zordu, ama arşiv sorumlusu her an beni izlemenin ortalığı temizlemekten daha önemli olduğuna karar verebilirdi. Kendimi durmaya zorladım, bana ait olan şeyleri toplayıp yıkım alanına geri döndüm.

“Benim işim bitti efendim.” Arşiv sorumlusu hâlâ eski dosyaları istifliyordu. “Dilerseniz çıkışı kendim bulabilirim.”

Elini bana doğru vızıldayan bir sinekmişim gibi sallayınca odadan dışarı zaferle ok gibi fırladım.

Ertesi gün okuldan sonra, Firem'den çok uzak olmayan bir adrese yürüdüm. Penceredeki saksılardan sardunyalar taşan büyük bir evdi. Sokağın kısmen yukarısına doğru taşan bir kapının gölgesinde durup okul çantamdan bir kitap çıkardım. Kitap okumak için tuhaf bir yerdi ama aklıma vakit geçirmek için daha az şüphe çekecek bir şey gelmedi.

Sardunyalı evin kapısında okul üniformalı bir kız durana kadar çok beklemem gerekmedi. On iki yaşlarındaydı, evlatlık ismi Dinah Tsadok olan değiştirilmiş yaşındaydı. Bahçe kapısının kilidini açıp eve girdi. Çantamdaki kolye saatten zamanı kontrol ettim.

Ertesi gün yine geldim. Kız okuldan aynı saatte geldi. Üçüncü gün, onun görünmesini beklediğim saatten birkaç

dakika önce, elimi bahçe kapısının demirlerinden içeri sokup kaçırmayı imkânsız olan girişteki yola *Dinah* yazılı bir mektup bıraktım. Sonra kaçtım.

Yedincigün Levi'lerin evine geldiğimde, Arik ile Caleb mutfaktaydı ve Marah'nın odasından tanıdık gelen bir ke-man parçası yayılıyordu.

"Bak, Rivka," dedi kardeşim, "ismimi işaret diliyle heceleleyebiliyorum."

Caleb onu eğleniyormuş gibi ama memnun bir şekilde izlerken elini bir dizi şekillerle hareket ettiriyordu. İşaretlerin birbirine bağlanışı fazla uzun sürüyor gibiydi.

"O Elisha mı?" dedim.

"Ah evet. Ama Arik'i de öğrendim." Bana gösterdi. "Ve galiba Rivka da şöyle..." Kendi isminin ortasındaki işaretleri kullanarak benim ismime başladı, ama hemen takılıp Caleb'dan yardım bekledi, onun yerine Caleb tamamladı.

Daha önce hiç işaret dili öğrenmeye çalışmak aklıma gelmediği için utandım. Caleb'a utangaç bir biçimde, "İsmimi hecelemeyi öğretir misin?" diye sordum.

Caleb bize bazı temel işaretleri öğretirken zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. Arik'in bir sürü kelime bildiğini fark edince daha da utandım. Sonra asıl geliş sebebimi hatırladım ve değiştirilmişlerin arşivinden aldığım isim ve adreslerin olduğu defterimi çıkardım. Onlara listeyi gösterdim, nasıl ele geçirdiğimi anlatınca korku ve hayranlık arasında gidip geldiler.

"Bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz ver," dedi Arik. "Başına çok..."

"Tamam. Halloldu. Meclis erteleme için kesin oylamayı yapmadan önce mümkün olduğunca çok sayıda değiştirilmişle konuşmamız lazım." Defterimden bir sayfa kopardım.

“Bunlar şimdi Halan olanlar. Ben Kasirleri alıyorum. Önümüzde tam olarak iki ay var.”

Onuncugün'ün sabahı, İkhad'a doğru yürürken kalabalıktan zor ilerliyordum. Sabırsızlık beni daha da sinirli yapıyordu. Ya Dinah gelmediyse? Ya beni bekleyen kimse yoksa? Ya da başka biri bekliyorsa? Ya Dinah mektubu ailesine gösterdiyse?

Sonunda kapalı pazara ulaştım. Acele acele güneybatı ucuna yürüyüp camcı tezgâhının önünde yavaşladım. Koyu renk elbiseli iki kadın bir vazonun kıvrımlı ağzını inceliyorlardı. Pazu dolu el arabasını iten bir çiftçi yanımdan ağır ağır geçti. Ve işte Dinah orada, samandan çatısı olan gölgelikte sıkı sıkı tuttuğu beyaz güneş şemsiyesi ile duruyordu.

Arkasından yaruna yaklaştım. “Afedersin?”

Sıçrayarak şemsiyesini düşürdü. İkimiz de onu almak için eğilince neredeyse kafalarımız birbirine çarpacaktı.

“Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim,” dedim sessizce. “Kurdeleni kaybettin mi?”

Kız ıslıl ıslıl gözlerle bana baktı. Parolayı hatırlıyor muydu? “Evet.”

Kalbim deli gibi çarpıyor, pazaryerindeki sesleri bastırıyordu. “Ne renk?”

“Mavi,” dedi kız. Bu doğru cevaptı. Bir dakika sonra, “Kimsin sen?” diye sordu.

“Benim adım Rivka,” dedim. “Başka bir yere gidelim.”

Uysalca beni izledi, meydandan çıktık. “Sen Asharalı değilsin,” dedi.

“Evet,” dedim kısaca, kimse duymadan konuşabileceğimiz bir yere ulaşma endişesi içinde. Herkesin gözü üzerimizde gibi geliyordu.

“Ama o zaman neden...”

“Bekle.” Gerginliğim beni kabalaştırıyordu. İkhad’ın birkaç blok güneyinde Caleb’a ikizim olduğunu söylediğim parkı buldum. Neyse ki boştu.

Kendimizi bir banka attık ve hemen arkadaşımı adama-kıllı bir inceledim. Yuvarlak bir yüzü ve kıvrırcık kahverengi saçları vardı. Güneş şemsiyesiyle oynarken parlak siyah botunun burnuyla yerdeki çakıllı kumları tekmiyordu. Değiştirilmiş olduğunu bilmesem Kasir doğmadığını asla tahmin edemezdim.

“Sen de değiştirilmiş misin?” dedi.

“Hayır. Erkek kardeşim öyle.”

“Hem de yabancısın?” dedi kaşlarını çatarak.

Ona Arik ile hikâyemizi ana hatlarıyla anlattım. Gözleri hayretten büyüdü ve bakışlarında özlem olduğunu fark ettim.

“Mektup,” dedi. “İsmimi nereden biliyordun ve... ne olduğunu?”

“Değiştirilenlerin kayıt arşivine girdim.” Ayrıntılara gir-medim, o da beni sorgulamayacak kadar saygılıydı. Derin bir nefes alıp zorunlu evlatlıklarla ilgili ertelemeyi yeniden değerlendirme zamanı geldiğinde, Meclis’i nasıl Aile Yasala-rının hepsini ortadan kaldırmaya ikna etmeyi umduğumuzu anlattım.

Sözümü bitirince, “Geri dönebilecek miyim?” diye sordu Dinah. Yüzündeki çaresiz umut yüreğimi burktu.

“İster miydin?” dedim.

“Ben... bilmiyorum.” Hemen bana baktı, kınamamı bekler gibiydi. “Elbette isterim! Her gün ailemi düşünüyorum. Ama yeni ailem de beni seviyor. Aile Yasaları değiştirilse bile, nankörlük etmek...”

“Onlara minnet borcun yok,” dedim sinirli sinirli. “Sana bakmalarının sebebi çocuklarım ailelerinin elinden alan bir hükümetle işbirliği yapmaları.”

“Eskiden ben de öyle düşünüyordum,” dedi Dinah üzgün üzgün, “ama artık bilmiyorum. Annem kara göz hastalığından ilk kızını kaybetti. Varı yoğu benim.”

“Dürüst olmak gerekirse geri dönebileceğini sanmıyorum,” dedim. “Ama gerçek aileni tekrar görebilirsin. Bunu ister misin?”

“Evet!” dedi Dinah ellerini kavuşturarak. “Sana katılmak istiyorum. Aile Yasalarını yürürlükten kaldırmana yardım etmek istiyorum.”

Çok sevinmiştim ama dışarıdan belli etmemeye çalıştım. “Hiç gerçek kardeşin var mı?”

“Bir kız, bir de erkek. Kız kardeşim on beş, erkek kardeşim...” Durakladı. “Şimdi dokuz yaşında.”

Demek ki Dinah’yı götürdüklerinde yedi yaşındaydı. Onu ne kadar hatırlıyordu acaba? O kadar küçük bir çocuğa güvenebilir miydik?

“Seni tekrar görecekləri için mutlu olurlar mı sence?” diye sordum son derece ciddi bir tavırla. “Onlarla temasa geçen polise gitmeyeceklerine veya annelerin yanında ağızlarından bir şey kaçırmayacaklarına emin olabilir misin?”

Dinah tuhaf tuhaf baktı bana. “Halanlar polise gitmez.” İlk kez onun hep bir Kasir olmadığını hatırlayıp aptal gibi hissettim.

“Ya annenle baban?”

“Onlara neden söyleyemiyoruz?” dedi Dinah.

“Bunu göze alamayız,” dedim sertçe. “Bütün anne-babaların yabancı çocuklarını geri alacağından emin değiliz, o yüzden hiçbirini bu işe karıştırmıyoruz. Ayrıca Meclis’in bu konunun çocuklarını geri isteyen anne-babalarla ilgili olduğunu düşünmesini istemiyoruz. Bu konu bizimle ilgili.”

Dinah dudaklarını kenetleyerek önüne baktı. “Kardeşlerimin beni tekrar görmekten mutlu olacaklarını biliyorum. Ve sır tutabileceklerine de eminim.”

“Erkek kardeşinin bile mi?”

“Yetkililerin beni almaya geldikleri gün, gitmemem için yalvarmıştı bana,” dedi Dinah ağzını buruşturarak.

“Eğer eminsen,” dedim, “kardeşlerinle temasa geç o zaman. Belki önce sadece kız kardeşinle. Erkek kardeşinle sırrı paylaşıp paylaşmayacağına o karar verebilir. Aile Yasalarının sona ermesini ve Meclis’te senin yanında yer almak istiyorlar mı diye onlara sor. Hepiniz için tehlikeli olacak. Onlarla görüşmen zaten yasalara karşı gelmek demek, yan yana görülmek daha da riskli. Ama yeterli sayıya ulaşırsak belki yasanın lehimize değişmesini sağlayabiliriz. Bunu yapabilir misin Dinah?”

Çenesini yukarı kaldırdı. “Evet.”

“Eğer kardeşlerin planın tamamına uyamayacaksa, bundan kimseye bahsetmeyeceklerine dair söz vermek zorundalar,” dedim. “Onlara güvenebileceğinden emin olana kadar bütün gerçeği anlatma. Onlar senin kardeşlerin biliyorum ama iki yıl içinde bile her şey değişebilir.”

“Biliyorum,” dedi sabırsızca. Kardeşlerinin bize katılmak isteyeceklerinden şimdiden emin olduğunu görebiliyordum. Bütün kalbimle haklı çıkacağını umuyordum.

“Benimle haberleşmek istediğin zaman,” dedim, “İkhad’ın kuzeydoğu köşesindeki Halan kitapçıya mesaj bırakabilirsin.”

“Yaşlı kadına mı?” dedi Dinah.

“Güzel, onu tanıyorsun.” Burası Caleb’in fikriydi ve diğer çocuklarla mesaj alışverişi yapmamızın en iyi yolunun bu olacağına beni ikna etmesi hayli zor olmuştu. Kitapçıyla arası iyiydi, ama daha önemlisi, Marah’nın onu on yıldır tanıdığını ve ona hayatı pahasına güvendiğini söylemişti.

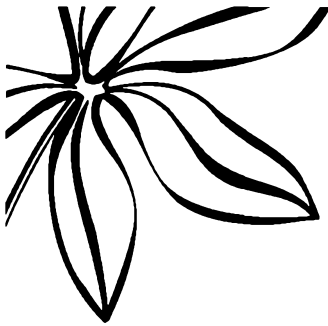
“Ona adını, kardeşlerini bulup bulmadığını ve cevapları evet mi hayır mı, onu söyle,” diye devam ettim. “Sonra İkhad’ın güneybatı tarafındaki direğin ucuna bir ip veya tel parçası bağla. Sana neresi olduğunu gösteririm. Benimle görüşmen gerektiği zaman, oraya bir şey asabilirsin. Ve direkt siyah bir ip görürsen, kitapçının sana benden mesajı var anlamına gelecek. Bütün bunları hatırlayabilecek misin?”

İstekli istekli başını salladı.

“Güzel.” Parktaki banktan kalktım. Dinah da yerinden fırladı, kahverengi bukleleri omuzlarında inip kalkıyordu.

“Seninle tanıştığıma o kadar memnunum ki Rivka,” dedi.

Ben de sert görünüşümden sıyrılıp içtenlikle gülümse dim. “Ben de öyle.”

Birincigün kütüphanede Caleb'a Dinah'yı anlattım. Çok sevindi. Sonra, o da bana bu sabah okula giderken Arik ile Halan bir yabaninin apartmanını belirlediklerini anlattı. Okula beraber yürüdüklerini öğrenince içim cız etti. Etraflıca düşünmeden yazdım, *Keşke Arik'i senin kadar sık görebilsem.*

Caleb acıyarak alnunu kırıştırdı. *Her şeyi bunun için yapıyoruz, değil mi? Bir gün Aile Yasaları kalkacak.*

Gülümsemeye çalıştım, beni rahatlatmayı denemesi iyi hissettirmişti.

Annem kardeşinle arkadaşlık ettiğim için gerçekten çok mutlu, diye yazdı Caleb.

Kaşlarımı çatarak başımı yana eğdim.

Halan arkadaşlarımın olmasını istiyor.

Sen istemiyor musun? diye yazdım şaşırarak. Caleb'ın Fierem'deki tek arkadaşı olduğumu biliyordum ama mahallesinde arkadaşları olduğunu zannetmiştim.

Kafasını sallamadan önce bir an için beni inceledi. *Dört yıl öncesine kadar hiç arkadaşım yoktu. Horiel'de de hiç olmamıştı. O zamandan beri de Kasir okullarına gidiyorum.*

Birden, Caleb'ın sağırlar okulunda diğer öğrencilerle çember olmuş işaret dilinde konuşup gülerkenki hali geldi aklıma.

Diğer okulunda arkadaşların var ama değil mi?

Başını salladı. *O kadar yakın değiliz ama. Beni hiç evlerine çağırmadılar. Ben de onları çağırmadım. O yüzden seni eve getirdiğimde, sanırım annem yeni bir Marah ve Azariah olacağımızdan endişelendi.*

Gerildim. Bu da ne demek?

Marah'nın en iyi arkadaşı Kasir ve annem benim de en iyi arkadaş olarak bir Kasir'i seçeceğini düşündü.

Tanıştığımız gün Gadi Daud'un bana karşı olan tavrı yeni bir anlam kazanmıştı. Kibardı ama aynı zamanda mesafeliydi. Sormadan önce tereddüt ettim ama, *Marah ve Azariah'nın ilişkisini biliyor mu?* diye yazdım.

Caleb'ın dudakları muziplikle seğirdi. *Elbette. Annem aptal değil. Azariah'nın anne-babası da biliyor.*

Beni ilgilendirmeyen bir şeye burnumu soktuğumun far-
kındaydım, ama *Aile Yasaları feshedilirse Marah ile Azariah evlenecek mi?* diye sormadan edemedim.

Caleb dudağını bükerek gülmeye başladı. Ben gergin gergin raflara bakındım. *Marah'nın şu an kimseyle evlenmek istediğini sanmam, yazdı. Daha on sekiz yaşındalar. Marah'nın işinden başka bir şey düşündüğü yok. Ve Azariah da hâlâ üniversitede okuyor.*

Romantik gelmişti bana, yazdım hayal kırıklığıyla.

Caleb gözlerini devirdi.

Ertesi gün her zamanki köşemizde otururken parke zeminde ayak sesleri duydum. Bazen burada çalışırken gördüğümüz kısa saçlı kız masasından kalkmış raflara doğru yürüyordu.

Sessizce geriye doğru itilen bir sandalyenin gıcırıtısıyla kafamı kaldırına kadar biyoloji metnime odaklanmışım. Caleb ayak uçlarında yandaki bölmeye gidip kızın masanın üzerinde bıraktığı kitaplara ve kâğıtlara göz attı. Şaşkınlıkla onu geri çağırdım, ama tam aksine o beni yanına çağırdı. Omzumun üzerinden şöyle bir baktım, kalkıp yanına gittim. Bir makalenin üzerinde yazan ismi işaret etti: *Batyah Yachin*.

Hemen jeton düştü. Değiştirilen arşivinde bulduğum isimlerden biriydi. Bir tek o değildi, geçen hafta Yachin'in evini iki kez gözetlemiştim ve okuldan eve dönen kimseyi görememişim. Batyah'nın bir pansiyonda kalıp kalmadığını merak etmişim. Şimdi onu Caleb bulmuştu.

Onu tekrar bölmemize sürükleyip yazı tahtasını elinden çektim. *Nasıl anladın?*

En yakınımızdaki raf aralığına kolağan etti ama Batyah henüz ortada yoktu. *İçime doğdu.*

Kuşkuyla ona baktım, yüzünde hafif bir rahatsızlık belirdi. *Önsezi*, yazdı.

Bu söz midemde bir kasılmaya yol açtı. Diğer duyuya karşı hissettiğim rahatsızlığı bastırmaya çalıştım. Sonuçta bu Arik'te olan bir şeydi. Ve Caleb sayesinde, yeni bir değiştirilmiş kucağımıza düşmüştü. Belki de önsezi o kadar tuhaf, faydasız bir yetenek değildi.

Ertesi gün akşamüstü, okuldan sonra kütüphanedeki kızın elinde flüt kabı ile ön kapı merdivenlerinden indiğini görene dek meydanda bekledim. Ikhad'a doğru yürümeye başladı. Cesaretimi toplayıp arkasından koşturdum. "Afedersin!"

Batyah durup ateş püsküren gözlerle bana baktı, kendisi-ninkiyle aynı olan Firem ceketimi fark etti. "Seni tanıyıyo-rum," dedi ters ters. "Ve flüt dersime geç kaldım." Cevabımı beklemeden hızla devam etti.

Arkasından seslendim: "Bekle. Seninle konuşmak istiy-o-rum."

Akşamüstü gezintisine çıkmış iki hanımefendi güneş şemsiyelerinin altından onaylamaz bakışlar fırlattılar bana. Batyah yavaşlamayınca ona yetişmek için tekrar koşturmak zorunda kaldım.

"Ne istiyorsun?" dedi. "Sen o Atsanlı kızsın değil mi?"

Aksanımdan anlamıştı. "Adım Rivka. Sen de Batyah'sın, öyle değil mi?"

Bana sanki meyvenin üzerine konmuş sinekmişim gibi baktı. "Bak ben üçüncü sınıfım, sen birinci sınıfsın. Beni ne-den rahatsız ediyorsun?"

Sokakta yalnız değildik ama kalabalık değildi ve sesimi alçaltırsam kimse beni duymazdı. "Sen değiştirilmiş misin?"

Batyah kaskatı kesildi. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, bunun utançtan mı yoksa öfkeden mi olduğunu bilemedim. "Nere-den biliyorsun?" dedi, sesi hiddetten iyice gerilmişti.

"Biliyorum işte," dedim, arşiv konusuna ya da Caleb'in önsezisine girmek istemiyordum.

"Sana Firem'den birileri mi söyledi? Firem'de bunu *hiç kimse* bilmiyor."

"Gerçekten mi?" dedim afallayarak. Firem İlkokulu'na gitmiş olamazdı, ama birisi eninde sonunda bağlantıyı ku-rabilirdi.

Batyah'nun gözlerindeki kızgınlık beni daha da sinirlendi-riyordu. Bu sefer hiç istediğim gibi gitmemişti. Şu anda kaçıp

gitmemi engelleyen tek şey davamıza yeni bir değiştirilmiş kazandırmaktaki kararlılığımıydı. Arik ve Dinah yeterli değildi. Batyah'ya da ihtiyacımız vardı.

"Okulda birine söylersen, yemin ederim hayatını cehenneme çeviririm," diye tısladı.

"Kimseye söylemem," dedim hemen, aynı alçak ses tonuyla. "Batyah, lütfen, ben... seninle konuşmak istiyorum çünkü sen bir... işte o yüzden. Meclis'in Aile Yasalarını fesketmesini istiyorum ve yardımcı olabilir misin diye merak etmiştim."

Batyah hayretle burnundan soldu. "Berbat bir yalancısın. Hikâyenin mantıklı hiçbir yanı yok. Sen Atsanlısın, tanrı aşkına. Meclis'in işlerinden sana ne?"

Yönelttiği suçlama bir an için beni endişelendirdi ama sonra bu endişeyi kafamdan kovdum. İyi bir yalancı olduğumu biliyordum. Görünen o ki, doğruyu söylerken berbatım.

"Şimdi bir de değiştirilmiş olduğunu söylersin," dedi Batyah kırıncı bir biçimde.

"Ben değilim," diye fısıldadım. "Kardeşim. Halan bir değiştirilmiş."

Sessizliğe gömülmek veya acıdığını söylemek yerine güldü ve hiç de nazik değildi. "Büyükelçinin oğlu iken değiştirilmiş dönmek şok etkisi yaratmıştır."

O kadar çok şaşırmıştım ki bir tek şöyle diyebildim: "Babam o zaman büyükelçi değildi."

Aynı blok etrafında ikinci kez dönüyorduk. Bir mobilya dükkânının önünde, iki çırak eski moda siyah bir arabaya çok süslü bir şifonyer yüklüyorlardı.

Batyah'nın düşmanca davranışı cesaret kırıcıydı ama onu kazanana kadar eve gitmeyecektim. Dinah'yı aramıza

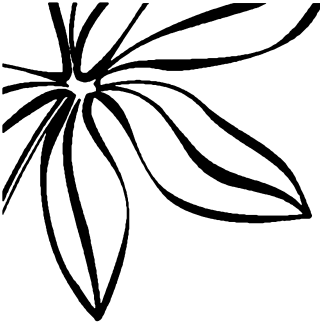
kazandırmak kolay olmuştu. Onun iyi niyeti için pek mücadele etmek zorunda kalmamıştım. Batyah farklıydı. Bir insanın güvenini nasıl kazanırdınız? Ben de birine güvenmekte isteksiz olduğum için bunu bilmediğimi hissettim.

Samimiyetimi kanıtlamayı umarak Arik'i nasıl bulduğumu ve Meclis'i sallamak için uygulayacağımız belirsiz planı açıkladım. Sözümü bitirene kadar Batyah sessizce dinledi. Sonra, "Seni bu işe kim karıştırdı? Annemle babam mı?" Son sözünü tükürür gibi söyledi.

"Seni kandırmaya çalışmıyorum!" diyerek karşı çıktım

"Peki," dedi Batyah. "Ve eskiden yaşadığım sefil eski binaya adım attığım anda polis üzerime çullanacak. Firem'den atılacağım. Şu an bulunduğum yere ulaşmak için ne kadar çok çalıştığımı tahmin edemezsin. Bana söylenen her şeyi yaptım. Geçmişimi... annemle babamı, erkek kardeşimi, her şeyi... geride bıraktım. Bu yıl mezun olacağım. Beni kimin saboteye çalıştığını bilmiyorum, ama işe yaramayacak." Batyah'nın sesi titriyordu. "Şimdi başarısız olmayacağım." Sözleriyle bana saldırır gibiydi. "O yüzden bir daha benimle konuşma. Anlaşıldı mı?"

Cevap bile vermeden yürüdü gitti ve bu sefer arkasından gitmedim. Onu gerçeği söylediğime ikna etmek için başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Batyah köşede gözden kaybolurken artık Ashara'da Arik ile çiğnediğimiz bütün kuralları ve yasaya karşı gelme planımızı bilen biri olduğunun farkına vardım. Ve az önce onun düşmanlığını kazanmış olabileirdim.

Yedincigün, Batyah'yı aramıza kazandırma girişimimi Arik'e anlatarak içimi döktüm.

"Ona ihtiyacımız var," dedim. "Aramıza katılan yeterince isim yok."

"Buna degeceğinden emin misin?" dedi kardeşim, Caleb'ın yatağının üzerine bağdaş kurup oturmuştu. "Yeterince zamanımız da yok. Onun gibi birini yola getirmeye çalışmak için ne kadar zaman harcama lüksün var ki?"

"Arik, sırrımızı biliyor. Yüzümü bile görmek istemediğini açıkça belirtmeden önce ona hemen hemen her şeyi anlattım."

Açık etmediğim korkum Arik'e de bulaştı. "Sence bizi ispiyonlar mı? Ama Firem'deki herkesten yabancı olduğunu sakladığını söyledin. Sana karşı herhangi bir şey yapmaya kalkışırsa durumunu herkese anlatacağından korkmuyor mudur sence?"

"Belki, ama yabancı olmak yasadışı değil. Bizim yaptığımız şeyse öyle. Batyah bizim yanımızda olana dek kendimi güvende hissetmeyeceğim. Onu ikna etmek için de senin yardımın lazım."

“Benim yardımımı mı?” dedi Arik. “Hani sen Kasirlerle, ben de...”

“Seninle tanışmasını istiyorum.” Erkek kardeşim telaşla doğruldu. “Benimle yan yana değil ama,” diye ekledim aceleyle. “Öyle çok riskli olur. Ancak seninle gerçekten bir araya geldiğimize inandığını sanmıyorum. Erkek kardeşi olduğunu ağzından kaçırdı. Ona kardeşini yeniden görebilmesinin mümkün olduğunu gösterirsem belki bir daha düşünür.”

Arik kararsızca gülümsedi. “Ne yapmamı istiyorsun?”

Batyah’nın okuldan sonra flüt dersi için Ikhad’a doğru yürüyeceğini bildiğim üçüncüğüne kadar bekledik. Firem’in merdivenlerinde görüne kadar oyalanıp birkaç blok boyunca peşine takıldım. Onunla konuşmak için yanına yeterince yaklaşmadan peşinde olduğumu fark ederse uzaklaşırdı, ben de fırsatı kaçırdım.

Bir sokak satıcısının çilek arabası görünmemi engelleyince elime ona yetişme şansı geçti. Diğer tarafta, kendimi onun on adım uzağında buldum.

“Batyah,” diye seslendim, çok bağırmadan.

Hızla döndü. Birinin yüzüne hiddetin bu kadar çabuk yayıldığını hiç görmemiştim.

“Bir daha benimle asla konuşma, cümlesinin neresini anlamadın?” diye kükredi ben yaklaşıırken.

“Özür dilerim,” dedim, sesim iyice alçalmıştı, “ama kardeşini görebileceğini ve yine de Firem’den mezun olabileceğini bilmeni istiyorum.”

“Kes sesini,” dedi Batyah, kendisini imkânsız olduğuna inandırdığı şeylerin hayalini kurmaya katlanamıyor gibiydi.

“Bu doğru. Sana söylediğim her şey doğru. Ve ben... Seninle yabancı erkek kardeşimi tanıştırmak istiyorum.”

Batyah korktuğum gibi koşarak uzaklaşmadı. Yüzü asılınca elmacıkkemikleri iyice ortaya çıktı. “Senin yüzünden flüt dersime geç kalacağım,” dedi sonunda. “Tekrar. Bunu alışkanlık haline mi getireceksin?”

“Bitene kadar bekleyebilirim. İşin bitince benimle Ikhad’da buluşur musun?”

Uzunca bir dakika tereddüt ettikten sonra, “Tamam,” dedi. Batyah için razı olmuş gibi davranıp sonra beni pazaryerinde bulmaya gelmemesinin çok kolay olacağını biliyordum. Gelmezse bütün okula onun bir yabancı olduğunu söyleyeceğimi ima etmemek için kendimi zor tuttum, ama Batyah’nun ona şantaj yaptığım için bize katılmasını istemiyordum. O da Aile Yasalarını sona erdirmek istediği için bize katılmalıydı. Ve doğrusu beni, benim onu tehdit edebileceğimden çok daha beteri ile tehdit edebilirdi. O yüzden hiçbir şey söylemedim.

Yarım saat sonra, Ikhad’da alışverişçi kalabalığının arasından kendime yol açmaya çalışıyor, o izdihamda Batyah’nun kısa saçlı kafasını arıyordum. Ya hemen Firem’e geri döndüyse?

Okul üniformalı uzun boylu bir silüet gözüme çarptığında artık bana yalan söylediğine kendimi inandırmıştım. Kalabalığın içinde bana ulaşmaya çalışan Batyah’ydı. Bir araya gelince ona ben kazandım dercesine gülümsediğimi umdum.

“Ortada bir erkek kardeş göremiyorum,” dedi gözleriyle her tarafı kontrol ederken.

“Evet, elbette, Aile Yasaları daha yürürlükten kalkmadı,” dedim alçak sesle.

“Nerede peki?” diye sordu ısrarla.

“Meydanın kuzeybatı köşesinde bir kırtasiyeci dükkânı var. Kardeşim onun önünde bekliyor. Gidip onu gör. Doğruyu söylediğimin kanıtı o.”

Batyah yerinden kıpırdamadı. “Ona sorabileceğim bir şey söyle. Sadece onun bileceği bir şey.”

Rahatsızlığımı gizleyip hafızamı zorladım. “Atsan’da ilk kez birbirimizi bulduğumuzda ne ağacının altında oturduğumuzu sor ona. Meşe ağacıydı.”

Batyah hoşnut bir şekilde topuklarının üzerinde döndü.

Çantamdan bozuk para çıkarıp sokak satıcısından şişte kızarmış pancar aldım. İpek eşarplarla bezeli bir tezgâhın yakınında, Ikhad’m çatısının kenarı altında beklerken onu yedim.

“Tıpkı sana benziyor.”

Yerimden sıçrayarak son pancar parçasını yere düşürdüm. Batyah yüzünde öncekinden tamamıyla farklı bir ifadeyle arkamda dikiliyordu. Bütün güvensizliği ve karamsarlığı yok olmuştu, çok daha küçük görünüyordu. Yüzüme o kadar ısrarla baktı ki, acaba çenemde pancar suyu mu kaldı diye merak ettim.

“Onunla konuştun mu?” dedim.

“Meşe olduğunu bildi,” dedi boğuk bir sesle. “Ama bil-mese de fark etmezdi. Onu gördüğüm anda kardeşin olduğunu anladım.”

“O zaman var mısın?”

“Burada olmaz,” dedi Batyah. “Daha sakın bir yerde konuşalım.”

On dakika sonra Firem kızlar yurduna girişimi yapıyordu. Hilah ile karşılaşacağımızdan korkarak peşinden

merdivenleri çıktım. Üçüncü sınıfta okuyan bir kızla beklenmedik tanışıklığımı nasıl açıklardım? Şansıma, arkadaşım ile karşılaşmadan en üst kattaki büyük sınıflar salonuna ulaştık.

Batyah'nın odası Hilah'ninkinden büyüktü ve oda arkadaşı da orada değildi. Odanın daha sade bölümüne geçip yatağının üzerine oturdu, bana da çalışma masasının sandal yesini işaret etti.

"Senden büyük mü?" diye sordu, sanki hiç Arik'ten söz etmeyi bırakmamış gibi.

"Biz ikiz kardeşiz."

"Yüce Maitaf." Batyah'nın sesi öfke ve nefret doluydu, ama ikisi de bana yöneltilmemişti.

"Kardeşin kaç yaşında?" diye sordum temkinli bir biçimde.

"On sekiz," dedi arkasını dönerek. "Aramızda iki yaş var."

Marah ile aynı yaşıyordu. Yetişkin sayılırdı. Ama Batyah ile yakın olabilirlerdi. Ve Halan olduğuna göre büyük olasılıkla polise gitmezdi.

"Onunla iletişime geçebilir misin? Aile Yasalarının yürürlükten kalkması için Meclis'in karşısına çıktığımızda yanımızda yer almak ister misin?"

Batyah beni şaşırtarak neredeyse hemen cevap verdi. "Onu bulabilirim. Onunla konuşurum. Evet diyeceğini sanıyorum."

"Altı yıldır onu görmedin mi?" diye sordum nazikçe. Batyah ve abisi iletişime geçtiğimiz en büyük kardeşlerdi.

"Hayır. Ama beni unutmuş olamaz."

Sesindeki özlem yüreğimi burktu.

"Tekrar benim kardeşim olabilir mi gerçekten?" diye devam etti. "Gerçekten onun kız kardeşi olabilir miyim?"

“Eğer Aile Yasaları yürürlükten kalkarsa, artık Halan kardeşlerimizi görmemiz yasadışı olmayacak,” dedim. “Beraber halkın arasına karışabileceğiz. Hatta...”

Batyah’nun kahkahası tüylerimi ürpertti. “Yasayı değiştirmenin sahiden böyle bir fark yaratacağını düşünüyor musun? Okulun karma eğitimine bak.”

“Bu farklı,” dedim, karma eğitimin tam bir başarısızlık olduğunun fena halde farkındaydım. “Hiç kimse Halanlarla Kasirleri bir arada olmaya zorlamayacak. Eğer istersek aile olmamıza izin verecek sadece.”

Batyah kafasını iki yana salladı. “Rivka, ilkokuldayken Halan olarak doğduğum için bir şey başarmamın mümkün olmayacağını bana hatırlatmadıkları tek gün olmadı. On iki yaşına geldiğimde, her gece geceyarılarına kadar ayakta kalıp ödevlerimin kusursuz olduğundan emin olmaya, onlara yanıldıklarını kanıtlamaya uğraşıyordum. Sınıfımın en başarılı öğrencisi olursam onlar kadar zeki olduğumu anlarlar diye düşündüm, ama bu sadece benden daha çok nefret etmelerine yaradı. Son sınıfta Firem’e kabul edilen tek öğrenci bendim. Burada her şeye yeniden başlamaya ve hiç kimsenin yabancı olduğumu öğrenmesine izin vermemeye karar verdim. İşe yaradı.”

“Üzgünüm ama...”

“Demek istediğim şu,” dedi Batyah sabırsızca, “eğer bu sene başarılı olursam, iyi bir üniversiteye girebilirim ve başarılı bir kariyer şansım olur. Halan bir delikanlıyla vakit geçirmeye başlar ve herkese onun benim kardeşim olduğunu söylersem sence neler olur? Tek konu herkesin yabancı olduğumu öğrenmesi değil. Beklentilerim de sona erecek. Beni evlat edinen ailem bana daha iyi bir hayat sağlamışken

gerçek aileme geri döndüğüm için Kasirler bana nankör diyecekler. Halanlarla ortaklık kurduğum için hırslı olmadığımı ya da daha kötüsü nerede çalışırsam çalışayım sorun çıkaran Halan sempatzanı olduğumu söyleyecekler.”

“Ben... umarım öyle olmaz,” dedim geleceğe dair çizdiği karanlık tablo karşısında bocalayarak.

“Olmayacağım samyorsan safsın,” dedi.

“Bak, eğer bize yardım etmek istemiyorsan gideyim,” dedim Batyah’nın sandalyesinden kalkarken.

“Hayır! Size katılmak istiyorum.”

“Yani kariyerini heba etmekten çekinmiyor musun?” dedim, kafam karışmıştı.

“Bütün bunlar,” dedi Batyah, yurdu veya Firem’i ya da hatta kendini kanıtlamak için harcadığı yılları kastederek gibi elini belli belirsiz sallayarak, “uğruna yaşanacak şeyler sadece. Eğer kardeşime yeniden sahip olabilirim, neden artık gösterişli bir üniversite ve havalı bir devlet memurluğunu önemseyeyim ki?”

Ne demek istediğini anlamam çok kısa sürdü. Sonunda onu kazanmıştım. Rahatladığımı gizledim, Batyah’nın ona feci halde ihtiyacım olduğunu bilmesini istemiyordum.

“Teşekkür ederim,” dedim. “O kadar memnun oldum ki...”

“Tam bir Atsanlı gibi konuşuyorsun,” dedi, gerçek bir neşyle. Engellemeye çalışsa da gülümsediğini ilk defa görüyordum.

Haftalar hızla akıp geçti ve yazın en sıcak zamanlarıydı artık. Firem’in koridorları havasızdı ve Arik, Kazeri’nin

bunaltıcı müzik odasında her gün medsha provaları arasında ter dökmekten Őik yet ediyordu. Her boş vaktimde araya yabanilerle bir randevu sıkıŐtırıyordum. Mektup bıraktığım bazı çocuklar benimle Ikhad'da buluşmaya gelmediler. Diğer iki tanesi kardeşlerine ulaşmaya çalıŐacaklarına söz verdiler ama onlardan bir daha hiÇ haber alamadım. Onları kaybetmek moral bozucu ve kayđı vericiydi. Sadece yakalanmadıklarını umabiliyordum. Neyse ki aramıza katılanlardan bazıları başka yabaniler de tanıdığından haber daha çabuk yayılıyor.

Bütün bu toplantılar,  ello pratikleri ve ders yükü dolayısıyla yeterince uyumuyordum. Granit bir tepenin ardından ya da bir kuyunun dibinden Samira'nın yardım isteyen sesini duyduğum k buslar da pek iyi gelmiyordu. Sıkıntıyla uyandığımda, bunun sadece bir rüya olduğu gerçeğiyle avunuyordum ama sonra korkunç, ağır gelen bir hisle Samira'mn gerçekten de bir yerlerde tutsak olduğunu hatırlıyordum.

Yaz ortasına geldiğimizde, yabaniler ve kardeşlerini bulma konusunda mümkün olacağını umduğumuzdan daha fazla ilerleme kaydettik. Caleb, Arik ve ben Levi'lerin evinde durum değerlendirmesi yapmak üzere toplandık.

"D n bir başka yabaniyle tanıştım," dedi Arik. "Yusuf adında Xanite bir  ocuk. On üç yaşında ve temas kurmaya çalışacağı on bir yaşında bir kız kardeşi var. Onu da sayınca aramıza on iki yabani katmıŐ oluyoruz."

"Peki kaç tane kardeş var?" Parmak hesabı yaptım. "Dinah'nın iki tane var. Batyah'nın bir tane."

Arik bir deftere toplamları karalıyordu. Onun listesindeki yabanilerin ikisinin kardeşi yoktu ve başka bir tanesi kız kardeşlerini bulmaya  alıŐmamıŐı çünkü onu gördüğüne

memnun olmayacaklarını biliyordu. Yine de, liste gittikçe uzuyordu.

"On dokuz kardeş," dedi en sonunda. "Yabanilerle beraber otuz bir ediyor. Artı sen ve ben..."

33 yazıp altını çizdi. Caleb kaşlarını kaldırdı, etkilenmişti.

"Gayet iyi," dedim neşelenerek. "Ama yine de daha fazla olsa iyi olur. Tartışmamız gereken başka bir şey var. Batyah şey diyor..."

"Bütün bunların onu tutuklatmak için hazırlanmış ince bir plan olduğunu mu sanıyor?" dedi kardeşim bitkin bir halde.

Güldüm. "Hayır. Ama gerçekten ne kadar büyük bir grup olduğumuzu merak ediyor."

Firem'de, yollarımız ne zaman çakışsa beni görmezden gelmeyi tercih ediyordu, ben de buna minnettardım. Bu şekilde sır saklamak daha kolaydı. O yüzden haftanın sonunda kütüphanede beni bulup kitap raflarının olduğu bölüme çağırınca telaşlandım.

"Gerçekten kaç kişiyiz?" diye tısladı rafların arasında buluşunca.

"Ne?" Ben kötü haberler bekliyordum.

"Sen bizim ve erkek kardeşlerimiz gibi başkalarının da olduğunu söylüyorsun," diye fısıldadı Batyah, "ama onların var olduğuna dair hiçbir kanıtım yok. Ertlemeyi oyladıkları gün Meclis'ten taleplerde bulunacak olan sadece dört kişiysek, hepimizi hapse tıkmakta hiçbir sıkıntı yaşamazlar."

Derin derin iç çektim. Batyah tam bir şüpheciydi.

"Ona kaç kişi olduğumuzu söyledim," dedim bizimkilere. "Ama diğerlerini kendi gözleriyle görene kadar bana inanaçağını sanmıyorum."

"Sana güvendiğini sanıyordum," dedi Arik.

"Neden korktuğunu anlıyorum," dedim. "Onun yerinde olsaydım, bana inanır mıydım?"

"O zaman onu diğerleriyle mi tanıştıracaksın?" dedi kardeşim kuşkuyla.

"Aslında, bence toplantı yapmalıyız. Herkesle."

İkisi de bana şüpheyle baktı.

"Otuz üç kişi?" dedi Caleb işaret diliyle. "*Halanlar ve Kasirler? Nerede buluşacaksınız?*"

Caleb'ın işaret diliyle söylediği her şeyi anladığıma o kadar sevinmiştim ki, dikkat çekmeye çalıştığı sorun zar zor kafama dank etti. "Herkesin yalnız olmadığını görmesi bence önemli. Meclis'te ortaya çıkmadan önce ortak bir davamız olduğunu hissetmeye ihtiyacımız var. Kardeşler benimle ve Arik'le tanışmalı çünkü bizim var olduğumuzu sadece yabanilerin ağzından duydular. Ve bence kesin bir plan üzerinde karar kılıp onu paylaşmalıyız. Oylamaya kadar bir ay var."

"İyi fikir," dedi Arik, "ama toplanacak yer bulmanın zor olduğu konusunda Caleb haklı."

Caleb yazı tahtasına, *Öyle bir yeri bilen biri varsa, o da Marah'nın arkadaşı Shaul'dur*, yazdı.

Shaul'un birçok yeteneği arasında şüpheli görünümlü çocuk gruplarına gizli toplantılar düzenlemek de varmış meğer. Caleb'ı okulda bir sonraki görüşümde, Shaul'un bize yer bulunduğunu haber verdi.

Bir eczane, diye yazdı.

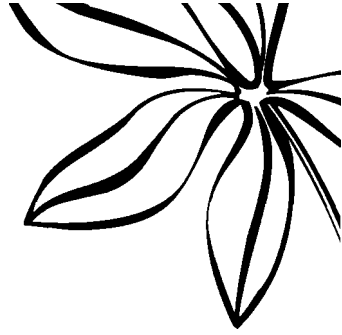
"Eczane mi?" Bunu beklemiyordum.

*Meclis düşmeden önce, Halan öğrencilerin toplantı yeri*ydi.

Radikaller mi? yazdım hayretle.

Caleb bir kaşını kaldırdı. *Sen nesen sence?*

Sorusu dengemi sarstı. Ben radikal değildim. Radikaller devletten nefret eden ve toplumu yeniden örgütlemek isteyen insanlardı. Arik ve ben bu tanıma uyuyor muyduk yani? Soruyu kafamdan uzaklaştırp tebeşiri aldım. *Toplantı çağrısını yapalım.*

Caleb'in aracılığıyla toplantının Yedincigün öğleden sonra yapılmasını ayarladık. O gün geldiğinde, öğle yemeğinin ardından eczaneye yürüyerek gittim. Kapının üzerinde eczacı havanı ve elinin resmi olan ahşap bir tabela asılıydı. Pencereden, tezgâhın arkasında beyaz saçlı bir adamın yaşlı bir Halan kadına kahverengi kâğıda sarılı bir paket uzattığı görülüyordu. Köşeden hızla devam ettim.

Ara sokağın serin gölgeleri sıcağa karşı davetkâr bir ferahlama sağlıyordu. Caleb'in eczanenin arka girişini gösterceğini söylediği işareti ararken, çöp kutularının ve nereden geldiği belli olmayan su birikintilerinin içinden geçiyordum. En sonunda, merdiven boşluğundaki demir tırabzanlara asılmış örgü bir kilim dikkatimi çekti. Beton merdivenlerden inip en alttaki kapıyı tıklattım.

Kapı biraz açılınca aralıktan kardeşimin gözü göründü.

"Parolayı söyle," dedi boğuk sesiyle. Neredeyse kahkaha atacaktım çünkü tabii ki beni tanımıştı. Sanki casusçuluk oynuyorduk. Ama sonra bugünkü toplantıya davet edilen insanların yarısından fazlasının tanışmadığımız çocuklar olduğunu hatırladım.

“Krizantem,” dedim. Parolayı Caleb seçmiş ve mekânla özdeşleşen tıbbi bir ot olması için ısrar etmişti.

Arik beni eczanenin bodrumuna indirdi. Gözlerim loşluğa alışınca kare biçiminde bir yeraltı odası çıktı ortaya. Duvarlara kahverengi cam kavanozların durduğu raflar diziliydi ve odada keskin bir ot kokusu vardı. Caleb yakınımda dikiliyordu, ayağının dibinde titreyen bir lamba vardı. Odanın diğer ucunda ahşap bir merdiven yükseliyordu ve yukarıdaki kapının altından süzülen ışığı görebiliyordum.

“Oradan eczacının tezgâhının arkasına geçiliyor,” dedi Arik. “Herkesi aşağıya indirecek ama her şey sütliman olunca.”

Üçümüz soğuk zemine yerleştik. Shaul’un tavsiyesine uyarak bağlantı kurduğumuz kişilere peş peşe gelmemeleri talimatını vermiştik. Sürüyle çocuğun eczaneye bir anda üşüşmesi pek iyi olmazdı.

Bir süre sonra, ara sokak kapısı çalındı. Gelen Kasir olmalıydı. Onlar ara sokaktan gelecekti, Halanlar da üst kattan. Açmak için yerimden fırladım.

“Rivka?” Gelen Dinah’ydı, sesi korkudan yüksek çıktı.

“Buradayım,” dedim hemen, parolaya bile gerek görmeden onu içeri aldım. “Kardeşimle tanışmak ister misin?”

Arik yarı karanlıkta yanımda dikiliyordu, Dinah heyecandan nefes nefeseydi. Gözlerindeki umut herhangi bir lambadan daha çok parlıyordu.

“Sen de mi yabanisin?” diye sordu Caleb’a.

Caleb cevap vermedi. Dudak okuyamayacağı kadar karanlık olduğundan şüphelendim.

“Caleb arkadaşımız,” dedim Dinah’ya.

“Kız kardeşim erkek kardeşimle gelecek sanırım,” dedi somurarak. “Onlara erken geleceğimi söyledim ki onlar da geç gelsinler, kitapçı öyle söyledi...”

"İyi yapmışsın," dedim. "Gel otur."

"Fıstık ister misiniz?" dedi Dinah çantasını açarken.

Fıstık Caleb ve Arik için az bulunur bir ikramdı, teklifini seve seve kabul ettiler. Ara sokak kapısı tekrar çalana kadar oturup fıstık ayıkladık. Bir dakika sonra eczanenin kapısı ardına kadar açıldı. Değiştirilenler geliyordu.

Saat iki civarında, hepimiz bodrumda toplanmıştık. Birkaç değiştirilen, kardeşlerinin gelemeyeceğini söyledi ama Caleb hariç yirmi sekiz çocuk saydım, yani çoğumuz buradaydık. Depo gerçekten de yeterince kalabalıktı. Caleb ara sokak kapısının önündeki nöbet yerine geçti, şüpheli görünen herhangi birini görürse kapıya vurarak haber vermeye hazırды.

"Merhaba," dedim uğultuyu bastırarak. Herkes sustu.

Boğazımı temizledim. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Ben Rivka. Kasir değiştirilenleri tanıyorum ama Halan değiştirilenler sadece kardeşim, Arik'le tanıştı. Ya da Elisha." Yüzlerimizi aydınlatmak için bir lamba tuttum, fısıltılar odanın her tarafına yayıldı.

"Herkes kendisini tanıtabilirse..."

"Sen buralı değilsin!" dedi birden küçük birinin sesi.

"Şişşşt!"

Ne yapacağımı bilemeden etrafıma bakınca gözlerim dokuz yaşındaki bir çocuğu omuzlarından yakalamış Dinah'ya takıldı, yerin dibine geçmiş gibi bakıyordu. Çocuğa gülümsedim, ama bir şey söyleyemedim, başka biri, "Haklı. Sen yabancısın," dedi.

Sinirli sinirli etrafıma baktım, kimin konuştuğunu görmeye çalıştım. Toplantı daha başlamamıştı ve ben şimdiden ince buz üzerinde paten kayıyordum. Çocuklar kümelenerek

kardeşlerinin yakınında durmuşlardı ama etraflarındaki diğerlerinden uzak durmaya özen gösteriyorlardı. Çünkü aileler olarak bir aradaydılar, Kasirler ve Halanlar birbirine karışmıştı, ama birkaçından fazlası bodrumda onlara ayrılmış bir Kasir bölümü veya Halan bölümü olmasını istiyormuş gibi görünüyorlardı. Ateşkes antlaşması her an bozulacakmış gibiydi. Sözlerimi dikkatle seçmek zorundaydım ama en azından bunu yapmaya alışkıntım.

“Bu doğru,” dedim. “Ben Atsanlıyım. Kardeşim de Atsanlıydı ama şimdi ikimiz de Ashara’dayız ve Ashara benim yaşamak istediğim yer. Ashara’da Birleşik Meclis var ve eğer bu konuda konuşacaksak yakında Aile Yasaları diye bir şey kalmayacak.”

Onaylayan ve coşku dolu bir gümbürtü koptu bodrumda. Şimdilik tehlike geçmişti. Değiştirilenler teker teker kendilerini ve kardeşlerini tanıttılar. Dinah’nun kardeşi, ablası onu tanıtınca neşeyle doldu, tekrar onun tarafından kucaklanmanın verdiği coşku neredeyse dayanamayacağı kadar fazlaydı. Şekle girmesi zor saçları olan bir çocuk kendini Yusuf olarak tanıttı. Kız kardeşi Yasmin, parlak ve düz kahverengi saçları elbisesinin omuzlarına dökülen ağırbaşlı bir kızdı. Batyah’nun abisi, Maayan aynı derin bakışlara sahipti. Onu tanıtırırken gözlerime bakınca, bir yanının şu ana kadar ona söylediklerimin hiçbirine inanmadığını biliyordum.

Ne hissettiğini anlıyordum. Haftalarca sadece Arik ve ben vardık. Artık yalnız değildik. Kasir ya da Halan, zengin veya yoksul, Atsanlı ya da Asharalı veya Xanite olsak da, ilaç kokan bu karanlık bodrumda, tuhaf bir çeşit aile gibi hissediyorduk. Kol kola durmuyorduk ama en azından Kasirler

Halanların onarılmış giysilerine burun kıvırmıyordu, Halanlar da Kasirlerin arkasından kötü kötü bakmıyordu.

Batyah'nın abisi, "Peki plan ne?" diye sorunca yetişkin bir erkeğin tok sesi depoda yankılandı.

"Dört hafta sonra Meclis zorunlu evlatlıklarla ilgili erteleme hakkındaki son kararını verecek," dedim. "Oylama günü, Meclis salonundaki oturuma katılacağız. Tek başımıza, salonun bize ayrılan bölümünde oturacağız. Meclis üyeleri muhtemelen ertelemenin kalıcı olup olmayacağını tartışacaklar. Doğru zamanı yakalayınca, işaret vereceğim." Batyah'nın kardeşinin doğru zamanın tam olarak ne zaman olacağını sormayacağını ümit ettim. Harekete geçmek için en doğru anı, o an gelene kadar bilmeyecektim.

"Ayağa kalkmamı bekleyin," diye devam ettim. "İşaret bu olacak. Sonra salonun ön tarafına yürüyüp Meclis'ten Aile Yasalarının tamamını kaldırmasını isteyeceğiz."

Eczanenin bodrumundaki sessizliği yorumlamak zordu. Çenemi kaldırdım, hissettiğimden daha kendinden emin görünmeye çalıştım.

"Hımmm." Maayan kuşkulu değil de düşünceli görünüyordu, yine de bakışları altında küçücük kalmak istiyordum. "Aile Yasalarının geri kalanı bir tarafa, Kasirler kolay kolay zorunlu evlatlıklardan da vazgeçmeyeceklerdir. Yasal bir şekilde yürürlüğe giren ertelemeye bile saygı göstermeyeceklerdir. O Xanite kıza olanları baksanıza."

"Samira," dedim otomatik olarak.

"Evet, o," dedi Maayan. "Dernek onu kaçırdı. Hak ettiği gibi Kasir olarak yetiştirileceğini söylediler, ama bütün bildiğimiz Meclis ertelemeyi kaldırıp her şey eski haline dönene kadar onu bir yerlerde kilit altında tuttukları. Ya da belki de onu bir çuvala tıkip Davgir'e atmışlardır."

Kan beynime sıçradı, birden elimle ağzımı kapatma isteği duydum.

“Onu hiçbir yere atmadılar,” diye karşı çıktı yeni bir ses. “Ona iyi bakılıyor.”

Kasvet içinde havada yüzen sahipsiz yüzler arasında konuşan kişiyi aradım. “Kim söyledi bunu?”

“Ben.” Benim yaşlarımda bir kız ürkekçe elini kaldırdı. Açık saçları ve uzun, zarif elbisesi Kasir olduğunu belli ediyordu ama kendinden bir veya iki yaş büyük sade giysili bir Halan kıza sıkı sıkı yapışmıştı. Adlarını hatırlamıyordum ama Halan olan yabaniydi, Kasir de arkada kalan kardeşti.

Merakla sordum: “Samira Harun ile ilgili ne biliyorsun?” Arik elini kolumun üzerine koydu ama bilmek zorundaydım. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır,” dedi kız. “Ama babamın güvende olduğunu ve kendisine iyi davranıldığını söylediğini duydum. Konumu na yakışır şekilde beslendiğini ve giyindiğini söyledi.”

“Baban Dernek’ten,” dedim. Bu bir soru değildi. Birkaç kişi korku içinde derin nefes aldı. Onun yakınında duran Halanlar irkildiler. Birisi rafa çarptı, cam eşyalar çınladı.

“Dikkat edin!” diye uyardı kardeşim. “Bir şey kırmayın.”

Samira’nın iyi durumda olduğunu anlatan kız hiçbir şey söylemedi. Yamnda sadece kardeşi kalmıştı.

“Baban Dernek’in yaptığı işleri senin yanında mı anlatıyor?” dedim, hor görme ile onun Samira’nın kurtarılmasına yarayacak bir şeyler bilmesi umudu arasında gidip geldim. Arik kolumu rahatlatmaktan çok azarlamak için sıkı. Ne düşündüğünü biliyordum: Eğer Asharalı olsaydı bizim babamız da muhtemelen hevesli ve aktif bir Dernek üyesi olurdu.

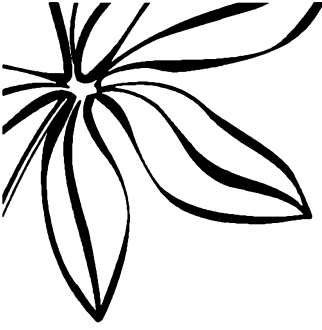
“Anlatmıyor,” dedi Kasir kız sinirli sinirli. “Ben... kulak misafiri oldum.”

“Bu delilik,” dedi Maayan. “Dernek üyelerinin çocukları ile ne işimiz var bizim?” Depodan başka bağırış çağırışlar da yükseldi.

Batyah’nun erkek kardeşi, Kasir kıza ateş püsküren gözlerle baktı. “Demek ‘kulak misafiri’ oldun? Bundan emin misin? Acaba, *rapor veriyor* olabilir misin?”

Kız titreyerek kafasını salladı ama Maayan çoktan başını çevirmişti. “Bunu yapamam. Aramızda Dernek muhbirleri olmadığından bile emin değilsek, beraber çalışamayız.”

Tahta merdivenlere doğru yönelip yarısına kadar çıktığında ayrılmak üzere olduğunu anladım. Batyah tek kelime etmeden gitmesini izledi. Sonra diğer Halanlar da onu takip etti: Dinah’nun kız kardeşi, Arik’in yabani arkadaşı Yusuf. Onlar yukarıdaki kapıya doğru çıkarken, bizi terk ederlerken basamaklar gıcırdıyordu.

30

Arik, "Bekleyin!" dediği anda ben, "Durun!" dedim. Merdivendeki çocukların bize ne kadar çabuk itaat ettiğine şaşırdım. Maayan bile sondan üçüncü basamakta durup geri döndü.

Kardeşim sıkıca elimi tutunca onun, yani bir Halan'ın ilk olarak konuşmasının daha iyi olacağını anladım. Çıkıp gitmesini engellememiz gereken kişi Mayaan'dı. Eğer o kalırsa, diğerleri de onun yolundan giderdi.

"Kız kardeşin bir Kasır," dedi Arik. "Benimki gibi. Sırf Kasirler diye onlara güvenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Bugün buraya gelecek kadar güvenmişsin kardeşine."

"O bir Dernek muhbiri değil," diye parladı Maayan üst tarafımızdaki karanlıktan.

"Emin misin," dedim, ona değil de, dudaklarını sıkı sıkı kapatmış Batyah'ya bakarak.

Kardeşlerden birini ya da ikisini birden aşağıladığımdan korkarak nefesimi tuttum. Ama Maayan lambanın ışığı yüzünde tekrar titreyene kadar birkaç basamak aşağıya indi. Sorgularcasına Batyah'ya bakıyordu.

Bütün bodrum onun konuşmasını bekliyordu.

“Bildiğim kadarıyla annemle babam Dernek’ten,” dedi, ses tonu asabiydi. “Onlarla mümkün olduğunca az konuşuyorum.”

Maayan’ın ne düşündüğünü anlayamıyordum. Duyduğu bir itiraf mıydı, yoksa masumiyet gösterisi mi?

Batyah merdivenlere doğru yürüdü. “Maayan, lütfen kal,” dedi, o kadar sessizce söyledi ki merdivenlerdeki diğer çocuklar duymak için eğildiler. “Sana ihtiyacımız var.”

Kardeşi merdivenlerde bir dakika daha oyalandı, sonra Batyah’nın yanına gitmek için aşağıdaki çocuk kalabalığının arasından kendine yol açtı. Yüz ifadesi hâlâ fırtınalıydı ama en azından işçi botları betona yine sağlam basıyordu. Liderleri fikrini değiştirmeden diğer kaçak adayları da neredeyse koyun gibi merdivenlerden geri indiler.

Rahatladığımı gizleyip, onun yerine, “Birbirimizi anne-babalarımızın kimlikleriyle yargılayamayız,” dedim. Biz anne-babalarımız değiliz. Babam Arik’i evlatlıktan reddetti ama ben buradayım ve Aile Yasalarına son vermek için kardeşimle beraber çalışıyorum.”

Köşelerden birtakım şikâyetler yükseldi ama beni sorgulayan olmadı.

Kız kardeşinin yanında kaskatı duran Dernek üyesinin kızına döndüm. “Daha önce sert davrandıysam özür dilerim ama Samira’yı eve geri getirmeyi çok önemseyen insanlar tanıyorum. Onun nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

Gerginliği biraz azalmıştı, başını salladı. “Duyduklarına bakılırsa, Dernek’ten birinin evinde, ama kim olduğunu söylemiyorlar.”

“Kaç tane Dernek üyesi tanıyorsun?” diye sordum.

Kasir kız isimleri sıraladı, hiçbiri tanıdık değildi. Sonra bir tanesini tarur gibi oldum.

"Bir dakika, onu bir daha tekrarla."

"Asaf Zevulun mu?"

Arik'e döndüm. "O bir meclis üyesi. Nitsan'ın komitesinde."

Kardeşim omuzlarını silkti. "Dernek'te bazı meclis üyelerinin olduğunu herkes biliyor."

Birisi boğazımdan iğrenme sesi çıkardı.

"Bir de Shimson Omri var," diye bitirdi kız.

"Omri mi?" dedim, kalp atışlarım hızlandı. Merav'ın soyadı Omri'ydi. Elçilik partisindeki adamın ilk adı neydi? "Hükümet için mi çalışıyor? Dışişlerinde?"

"Evet."

Shimson Omri. Merav'ın babası, Dernek'teydi.

Kıza, "Bana söylediklerini iletceğim," dedim. "Teşekkürler."

"Dernek'ten nefret ediyorum," dedi dayanamayıp. Benimle konuşuyordu, ama sözlerini bütün odaya söylüyordu. "Babamın yaptıklarından nefret ediyorum. Ben yapmazdım... ben onun gibi değilim."

Birisi, "Kanıtla," diye homurdandı.

Kızdım ama terslememek için kendimi tuttum. İttifakımız kırılıyordu ve Kasirlerin tarafını tutuyor gibi görünürsem bu güçsüzleşmesine sebep olurdu.

Sessizce, "Birlik olmaya ihtiyacımız var," dedim. Bodruma göz gezdirip Batyah'nın gözlerine baktım ve Maayan'ın. İlk defa, gönülsüz bir saygıyla bana baktı. "Hepimiz Aile Yasaları yanlış olduğu için buradayız. Bunu unutmayın. Ve Halanların veya Kasirlerin tamamı için varsayımlarda bulunurken kendi kardeşlerinizi düşünün."

Sözlerimin ardından çok ciddi bir sessizlik oldu. Herkesin bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Herkes

birer ikişer, yavaş yavaş kaybolup dağıldıktan sonra bile hissedebiliyordum onları; Batyah ara sokak kapısından sıvışmadan önce birdenbire bana sarıldıktan sonra, kardeşim ve Caleb çıktıktan sonra. Bitkisel tablet ve toz ilaç kavanozları arasında, karanlıkta tek başıma dikilirken, Arık ve benimle beraber dünyaya meydan okuyacak çocukların varlığını hissedebiliyordum.

Toplantıdan iki gün sonra Horiel'e yürüdüm. Beni Marah'nın karşılamasına şaşırdım.

"Seni görmek güzel," dedim. "Artık pek ortalarda görünmüyorsun."

"Dün on iki saat çalıştım," dedi esnemesini bastırmaya çalışarak, "o yüzden annem bugün evde kalıp uyumaya zorladı. Aslında çıkmam gerek, beş aileye yatak döşek bulmalıyım ama o kadar yorgunum ki..."

"Bir gün izin yapmanın kimseye zararı olmaz." Öyle ya da böyle Marah'yı rahatlatmak istiyordum. Samira kaçırıldığından beri kendini harap ediyordu. Harun'ların ümidini boşa çıkarmanın kefareti ödeme ihtiyacı duyar gibiydi.

"Bu çocukların çamurlu zeminde yattığı bir gün daha demek bu," diye mırıldandı.

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedim. Yabaninin kız kardeşinin bana verdiği Dernek üyelerinin isimlerini tekrarladım çabuk çabuk.

Marah ilgiyle dinledi. "O isimlerden hiçbirinin Shaul'a ya da Azariah'ya sürpriz olacağını sanmıyorum. Ama yine de onlara haber veririm."

Bizimkileri Caleb'in odasında yerde ödev kâğıtları arasına buldum. İkisi de kollarını dirseklerinden yukarıya kadar

siyirmışlardı. Caleb başını kaldırıp bana bir soru sordu işaretlerle. Ben anlamadım ama Arik tercüme etti. "Pastaneye gitmek ister misin?"

"Bu akıllıca olur mu?" Son zamanlarda cesur davranıp biraz hava almak için Levi'lerin havasız dairesinden çıkmayı göze almıştık. Marah'ın eteği ve örülmüş saçlarımla yoldan geçen sıradan insanları kandıracak kadar Halan'a benziyordum. Riskliydi ama Arik ve Caleb'la Horiel sokaklarında dolaşmak o kadar güzel bir histi ki, vazgeçemezdim. Yine de daha önce bir dükkâna girmemiştik.

Arik umutla, "Yılın bu zamanı enfes vişneli pastaları olur," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Caleb, sen de vişneli pasta yapabilirsin."

Başım sallayarak yazı tahtasını aldı masadan. *Bunlar gibisini yapamam. Ayrıca annem şekeri çok çabuk bitirdiğimi söylüyor.*

Pastane beş blok ötedeydi. İçeri girince, Caleb tezgâhın arkasındaki una bulanmış kadını selamladı. Arik de, "Merhaba," dedi ama ben geride durup bir sepet dolusu sıcak, maya kokulu ekmeği inceledim.

Caleb pastacıdan üç tane vişneli pasta istedi. Arik parasını ödemeye çalıştı ama Caleb onun elini itti. Ben de tezgâhın üzerine bozuk para bırakayım dedim ama bu da ilgiyi üstümüze çekebilirdi.

Arik pastamı verirken pastaneden içeri, elinden sabah gazetesi sarkan genç bir kadın girdi. "Anne, Gadi Nitsan Meclis'ten zorunlu evlatlıkların tamamen kaldırılmasını istemiş!"

Arik vebensevinçle birbirimize baktık. Pastacının kız gazeteyi tezgâhın üzerine yayarken, Caleb kolumdan çektiştirerek bir şey sordu. Hatırladığım işaretler sadece Samira'nın

isminin içindeki harflere benzettim. Kafamı iki yana salladım. "Komitenin raporu."

Kendi gazetemizi alma niyetiyle hızla pastaneden çıktık, ama gazeteci çocuk ortalarda yoktu. Biz de Levi'lerin evine koştuk, Marah ve Azariah mutfak masasının üzerinde *Gündem*'e gömülmüşlerdi. Biz de başlarına toplandık.

Meclis Komitesi Değiştirilenlerin Zorunlu Evlatlık Verilmesinin Sona Ermesini Önerdi

Bu Azariah'nın tahmin ettiği bir durumdu ama bu sözlerin mürekkeple basılı olduğunu görünce bir an soluğum kesildi. İştahla okumaya devam ettim.

Sekizincigün'de zorunlu evlatlıkların etkisini incelemek üzere atanan komite, Birleşik Meclis'e son raporunu sundu. Bu rapor, değiştirilen çocukların ailelerinden ayrılması uygulamasına son verilmesini ve zorunlu evlatlıklarla ilgili mevcut erteleme daimi bir yasa haline getirilmesini önerdi. Otuz yedi sayfalık rapor hem Kasir hem de Halan değiştirilenlerin birçok bakımdan başarı grafiklerinin çok düşük olduğunu ifade ederek problemlerinin on yaşındayken evlatlık verilmelerinden kaynaklandığını öne sürmektedir.

Bu yazıda komitenin kimi bulguları da listeleniyordu. Değiştirilenler sıradan insanlara nazaran daha az üniversiteye gidiyor ve daha az evleniyorlardı. Halan veya Kasir, ortalamanın altında para kazanıyorlardı. İşsiz kalma ya da intihar etme olasılıkları daha yüksekti.

Halan komite üyelerinin dördü de raporu imzalamıştı. Karma ailelerin Ashara'nın sonu anlamına geleceğini

söyleyen meclis üyesine, Asaf Zevulun'un da içinde bulunduğu iki Kasir destek olmuştu.

"Zorunlu evlatlıkları sona erdirmek toplumumuzun dayandığı temelin bir kısmını yok etmektir," dedi Zevulun. "Bu rapor bir yüz karası." Nitsan, komitesinin önerisinin ardından öne sürülen yasama sürecinin ertelemeyi kalıcı hale getirmekle kalmayıp Aile Yasalarının tamamını amaçlayabileceğine değindi. "Hiçbir olasılığı göz ardı etmeyeceğiz," dedi.

O paragrafı tekrar okudum. Oylama günü, Nitsan yalnızca zorunlu evlatlık yasasının değil, Aile Yasalarının tamamının feshedilmesini talep edebilir gibi görünüyordu. Daha fazla okuyamayacak kadar heyecanlandım ama Caleb beni dürtüp okulumuzun adının geçtiği bölümü gösterdi.

Firem Üniversitesi Profesörü Yakov Peleg, komitenin yöntemlerini sorgulayarak vardıkları sonuçlara şüphe düşürdü. "Nitsan'ın araştırmasının geçerliliğini kanıtlaması için uygun ailelerin yanına yerleştirilen değiştirilenler ile öz aileleri tarafından yetiştirilenlerin kıyaslanması gerekirdi. Elbette, yasa göz önünde bulundurulduğunda bu imkânsız. Evlatlık verilmeselerdi bu zavallıcıkların daha da yüksek oranlarda intihara kalışmayacaklarını kim söyleyebilir?"

Arik bir *zavallılık* mıydı? Marah da aynı derecede dehşete düşmüştü.

"O profesörü tanıyor musun?" dedim duygusuzca.

"Onunla hiç konuşmadım." Azariah bocaladı, hiddetimin derinliğini ölçmek ister gibiydi. "Bir bakıma haklı. Yabancılar hakkındaki istatistikleri inkâr etmiyorum ama evlatlık

verilmenin bütün bunlara sebep olduğunu söylemek imkânsız. Öz aileleri ile kalsalardı problemler daha da kötü olabilirdi.”

“Yanılıyorsun,” dedim. “Elbette çocuklar ailelerinin diğer üyelerinden farklı oldukları için zorluk çekebilirlerdi ama yine de zorunlu evlatlık kadar kötü olmazdı.” Arik’e döndüm. “Seni alıp götürmeselerdi, daha mutlu olmaz mıydın?”

Kardeşim duraksadı. Tokat yemiş gibi oldum.

“Seninle kalmak için her şeyimi verirdim Rivka,” dedi çabucak, gözlerimdeki ihanete uğramış ifadeyi fark ettiğine şüphe yoktu. “Ancak beraber geçirdiğimiz son sene mutlu değildim.”

“Babam yüzünden,” dedim tükürür gibi.

Arik başıyla onayladı. “Yabanilerin öz ailelerinin yanında büyümesine izin vermek yetmez. Aileleri onları kabul etmek zorunda. Ve bu Kasirlerin, Halanların daha değersiz olduğuna inanmaktan vazgeçmeleri anlamına geliyor.”

Mutfak rahatsız edici biçimde sessizdi. Marah’nun kardeşimle sessiz anlaşmasını, Azariah’nun suçluluğunu ve üzüntüsünü, ikizimin kederini hissedebiliyordum.

“Bak,” dedi Marah, “Nitsan’ın yöntemleri mükemmel mi, değil mi umurumda değil. Açıkçası araştırmanın tamamı gereksizdi. Bize çocukları ailelerinden koparmanın yanlış olduğunu söyleyecek bir araştırmaya ihtiyacımız yok. Ancak kulağa bilimsel gelen bir rapor daha fazla Asharalıyı zorunlu evlatlıkların kötü olduğuna ikna ederse bu bize yeter.”

Azariah’nun dudaklarında hayranlık dolu bir gülümseme belirdi. Marah’ya olan aşkı öylesine ısl ısl parlıyordu ki, bunu onlarla ilk tanıştığımda görmediğime inanamıyordum.

Birkaç gün sonra Ayelet Nitsan, Aile Yasalarını tamamen yürürlükten kaldıracak yasa tasarısını sundu. Üçüncüğün akşam yemeğinde babam Nitsan'ın Ashara'yı mahvetme görevinden bahsedip durdu. Tatlı yiyemeyecek kadar doymuş gibi yaparak müzik odasına kaçtım.

Nitsan'ın önerisi Firem'de çok küçük bir hareketlenme yarattı. Sınıf arkadaşlarımız ve Epik Şiir öğretmenimiz, Aile Yasalarının kaldırılmasından kişisel olarak Caleb sorumluymuş gibi ona karşı daha da kötü davranmaktan çekinmediler. Koridorlarda Merav ve arkadaşlarının Meclis Üyesi Nitsan'ı çeşit çeşit isimlerle çağırdıklarını duydum, en kibarı "büyü yoksunu radikal"di.

Öğle yemeğinde, Hilah çatalıyla mercimeklere şekiller veriyor, yakındaki masalara sinirli bakışlar atıyordu; oysa yemek salonunda kimsenin bizimle ilgilendiği yoktu.

En sonunda, bana doğru eğildi, gözleri kocaman açılmıştı ve dürüsttü. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Hafiften savunmaya geçerek başımla onayladım.

"Sadece şey... Aile Yasalarının değiştirilmesine tamamıyla karşı mıyım bilmiyorum," dedi alçak sesle. "Karışık evlilik muhtemelen kötü bir fikir ama zorunlu evlatlıklardan emin değilim."

Arkadaşım korku içinde bana baktı, kızacağımı filan sanıyordu. Öyle gibi mi davransaydım bilemedim. Hilah, Samira'nın kaçırılmasının suç olduğunu düşünüyordu ve karmalaştırılmış okullara da karşı değildi. Benim de aynı şeyi hissettiğimi biliyordu. Son itirafı tanıdığı Rivka'yı şok eder miydi gerçekten?

Birdenbire, Hilah'ya gerçeği anlatmayı çok güçlü bir dürtüyle hissettim. Onu aldatmaktan, onun yanındayken tam

kendim olamamaktan bıkmıştım. Arik ile kardeş olmaya hakkımız olduğunu düşündüğünü söylemeye çok yaklaşmıştı. Ama konuşmak için ağzımı açtığımda, kalbim korku dolu soğuk bir yumruk halini aldı ve sözcükler dudaklarımdan dökülemedi.

Zor bir haftanın ardından Yedincigün Horiel'e ulaşmak huzur vericiydi. Arik ile beraber Nitsan'ın Aile Yasalarını yürürlükten kaldırma önerisini kutlayabilecektim.

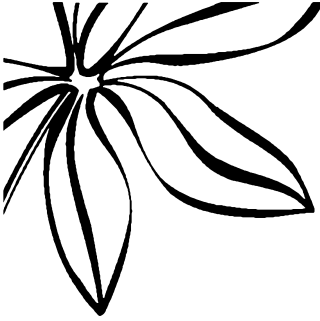
"Bu tam da bizim ümit ettiğimiz şeydi!" dedi kardeşim, Caleb'in söylediği gibi nane yapraklarını çaydanlığa dolduruyordu. "Artık Meclis'ten Aile Yasalarının hepsini göz önünde bulundurmalarını istemek zorunda değiliz. Nitsan bunu halledecek."

"Biliyorsun, önce bu tasarının geçirilmesini sağlayabilir-se," dedim, "oylama günü Meclis'te kendimizi ortaya sürmemize gerek kalmayabilir." Tutuklanma ve hapse düşme riski olmaksızın istediklerimizi elde edebilirsek...

Caleb, Arik ile benim neden bu kadar neşeli olduğumuzu hemen anladı. *Karamsar olmak istemiyorum, diye yazdı, ama Marah, Nitsan'ın tasarımı geçirmesinin kolay olmayacağını söylüyor. Yirmi bir oydan on dördüne ihtiyacı var. Yedi Kasir'in hepsinin hayır diyeceğini varsayarsak Halan üyelerin her biri evet demeli. Ama Marah bazı Halan meclis üyelerinin Aile Yasalarını desteklediğini düşünüyor.*

"Neden desteklesinler ki?" dedim, umutsuzca. Arik ve Caleb çaresizce birbirlerine bakıp omuzlarını silktiler.

"Doğrusu, Nitsan Meclis'i Aile Yasalarını kaldırmaya ikna edemezse," dedim "o zaman biz ederiz."

Bir hafta daha geçti. Yabanilerin toplantısından beri Arik'le eskisinden de yoğunduk. Yeraltı hareketimize yirmi dört yabani ve otuzdan fazla kardeş dahil olmuştu.

Yedincigün'de yine Levi'lere doğru yola çıktım. Horiel Bölgesi'ne geçip Peçe'yi kaldırdıktan sonra rüzgâra karışan duman kokusunu aldım. Caleb'lara doğru yürüdükçe koku yoğunlaştı.

İleride bağırışmalar vardı ve tüylerimi ürperten bir çatırtı duyuldu. Geri dönebilirdim ama Levi'lerin evine giden bildiğim tek yol buydu ve ilerideki yangın beni engellenemez biçimde kendisine doğru çekiyordu.

Köşeyi döndüm ve aniden sokak kalabalıklaştı. Bloğun aşağısında bir bina yanıyordu. Üstteki iki kattan dalga dalga dumanlar yükseliyordu, hiçbiri yangının ortasındaki kötücül kavuniçi parıltıyı gizleyemiyordu. Oraya toplanmış izleyiciler, "Nitsan, Nitsan," diye fısıldadı. Belkemiğimden aşağıya doğru buz gibi bir ürperti duydum.

Uyuşmuş bir halde, ilerlemeye çalışarak itfaiye ekibinin kovaları elden ele geçirdiğini, çok yükseklerle ulaşmış alevlerle mücadele ettiğini görebildim. Adamlar geri çekilmem

için bağırdılar. Etrafımdaki yaz havası daha da ısındı, fırından çıkan bir nefes gibiydi. Duman çıkmaya devam ettikçe havada bir çıtırtı sesi duyuluyor, ahşaptan iniltiler çıkıyordu. Şimdi yukarıdan aşağıya doğru siyah ve kırılğan bir şey dans ederek yavaşça inerken omzumu sıyırdı. Caleb'in yanan elini serinletmek için yapmak istediğim sihirin notaları boğazımdan yükseldi ancak yangına uygun değildi ve sıcaklık inanılmazdı, yüzümü kavuruyordu.

"Rivka!"

Bir el acıtarak koluma yapıştı, birisi beni hızla geri çekip sokağın ortasına kadar sürükledi. Azariah'ydı bu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı, yüzü kıpkırmızıydı.

Tenime değen hava serinledi ama duman sokağı karartıyordu ve ben öksürmeye başladım.

"Nitsan orada mı yaşıyor?" İşaret etmeye çalıştım ama bütün bedenim titriyordu.

"Sanırım burası onun hukuk bürosu." Azariah omzunun üzerinden kova ekibine bakıp küfür etti. "Bu işe yaramayacak. Büyü yangını bu."

"Yukarıda yaşayan insanlar var mı?" dediğimi duydum.

"Bilmiyorum."

Yalan mı söylüyordu? Yukarıda dairelerden başka ne olabilirdi ki?

"Burada kal. Kıpırdama." Azariah, Halan itfaiyecilere katılacakmış gibi, Nitsan'ın hukuk bürosuna doğru koştu ama sonra ellerini alevlere doğru kaldırdı. İleri doğru uzattığı parmaklarından döne döne mavi kıvılcımlar çıktı.

Uzaklarda bir çığlık, yangın gürlemesi ve insan seslerini yaran kulak tırmalayıcı bir sirene dönüştü. Siyah bir itfaiye kamyonu hızla olay yerine girince kalabalık yolu açtı. Daha

ilk itfaiyeciler kamyonndan inmeden –Kasir’diler, bu arada elleriyle şekiller oluşturmaya başlamışlardı–Azariah yanıma dönmüştü, beni Levi’lere doğru çeğiştirirken kulağımin dibinde küfürler savuruyordu.

“Söndürecekler, değil mi?” dedim.

“Evet, biraz geç oldu ama, sence de öyle değil mi?” Bura-da sokak sessizdi ama hâlâ bağıırıyordu. Marah bizi içeri aldı. Yüzlerimize bir kere baktı ve, “Ne oldu?” dedi.

“Nitsan’ın hukuk bürosu yanıyor,” dedi Azariah kısaca.

Marah’nun nefesini tuttuğunu duydum ama kardeşimle Caleb’in oturdukları masaya doğru yöneldim, bana bakıyorlardı. Arik, Caleb’a bir medsha partisiyonu gösteriyordu. Müziğine tepeden bakarak normalliğine takılıp dumanı ve parçalanan ışıkların çatırtılarını dışarıda bıraktım.

Kardeşim telaşla sayfaları deste haline getirdi. “Ben... bu sadece öğretmenimin bana ödünç verdiği bir şey.”

“Orkestra şefliği mi öğreniyorsun?”

“Hayır, beste yapmayı,” dedi süklüm püklüm.

Beste yapmak. Eğer Arik’in büyü yeteneği olsaydı, babamın gurur ve neşe kaynağı olurdu. Arik’in Caleb’a partisiyonunu hevesle gösterip ben varken böyle utangaç davranması acı veriyordu ama bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım çünkü arkamda duran Marah, “Dernek’ten bir uyarı bu,” dedi.

“Uyarıdan daha ciddi bir şey bu!” dedi Azariah. “Eğer bugün Meclis’te görüşmeler olmasaydı, suikast girişimi derdim.”

“Suikast girişimi mi?” dedim cılız bir sesle, sandalyeye yığıldım. “Bu olabilir mi?”

Azariah’nun yüz ifadesi sertleşti. “Birkaç yıl önce...”

Marah onun koluna dokunarak, “Bunu ona anlatma,” dedi.

“Neyi?” dedim. “Anlatın bana.”

Marah’ya, “Hiç kimsenin senden saklamasına izin vermezdin,” dedi Azariah. Bana dönüp, “Halanlarla beraber okulların karmalaşması lehinde oy kullanan Kasir meclis üyesi yasa geçtikten üç hafta sonra öldürüldü. Herkes Dernek’in işi olduğunu biliyordu.”

Nefesim boğazımda düğümlendi.

Caleb bir çaydanlık nane çayı demledi, hepimiz masanın etrafında toplandık. Çay içmek için gerçekten fazlasıyla sıcaktı ama beni sakinleştirir umuduyla içtim. Şu ana kadar işe yaramamıştı. Oylamaya sadece iki hafta kalmıştı. Ama ya Nitsan o zamana kadar hayatta kalmazsa?

Her sabah korku içinde uyanıyordum. Bu kötü his, parmaklarının arasına sıkıştırdığı kahve fincanıyla babamı o günün *Gündem*’ine eğilmiş halde bulana kadar da geçmiyordu. Bana Nitsan’ın suikaste uğradığım söylemediği sürece rahatlayabilirdim. Mucize eseri yangında kimse ölmedi ama bina yıkıldı. Nitsan’ın hukuk mesleğini nasıl sürdüreceğini merak ettim.

Arik ve ben yabanilerle kardeşlerine son mesajımızı gönderdik. Talimatlar eczane bodrumunda verdiklerimin aynısıydı. *Oylama günü Meclis salonunda olun. İşareti bekleyin.*

Yedincigün tekrar geldiğinde, Halan kıyafetlerimle ortadan kaybolmadan önce babamın Atsanlı yabancı bir diplomanın kır evine doğru yola çıkmasını bekledim. Horiel’de elçilikten çok daha rahat nefes aldığımı hayret ediyordum.

Bunun tek sebebi Kasir bölgelerini sarmalayan kalın sihir ağ-larının olmaması değildi.

Arik, Levi'lerin kapısını açınca müzik dışarı taşı. Marah odasında özellikle ızdırap dolu bir keman sonatı çalıyordu.

"Birkaç kişiden haber aldım," dedi Arik, sesini yükselte-rek. "Gelecek Yedincigün orada olacaklar."

"Güzel," dedim, ben kimseden haber almadığım için ha-yal kırıklığına uğramıştım. Caleb holden çıkınca, "Marah iyi mi?" diye sordum.

Omuzlarını silkip kapıyı işaret etti, dışarı çıkmak ister mi-yiz diye sordu.

"Vişneli pasta?" diye önerdim.

Caleb'm yüzü güldü.

"Ben ısmarlıyorum," dedim, bizimkilerin itirazlarına tek bir bakışla son verdim. İkisi de harçlık almıyordu, benim gibi değillerdi.

Pastalarımızı aldıktan sonra parka yürüyüp güneşte ısın-mış bir banka kurulduk. Fazla konuşmadan oturup ladin ağaçlarının altındaki oyuklarda oyun oynayan çocukları sey-rettik. Birazdan onlara veda etmem gerekiyordu. Daha bu geceki müzik dersime hazırlanacaktım.

Kapıdan çıkarken uzaktan bir motor gürültüsü geldi. Ben önemsemedim ama kardeşim gerildi. Caleb'ı paslanmış kor-kuluklara doğru geri çekti. Saniyeler sonra siyah bir araba kö-şeyi döndü, güneş ışığı gümüş rengi kaportasına vuruyordu.

"Çok garip," dedi Arik. Onun ve Caleb'm yüzünde aynı temkinli ifade vardı. Aniden daha önce Horiel sokaklarında hiç araba görmediğimi fark ettim.

Şoför bizi görünce yavaşladı, üstelik biz arabanın güzergâhından uzaktaydık. Direksiyonda bir kadın vardı

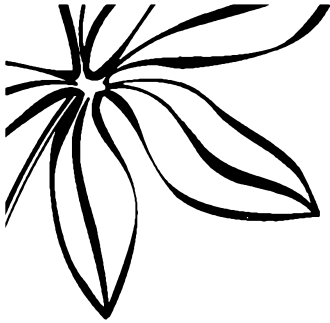
ancak renkli camlar emin olmamı güçleştirdi ve bir saniye sonra araba geçip gitti.

“Sizce o kimdi?” diye sordum bizimkilere.

Caleb gizemli edayla başını salladı.

“Muhtemelen şehir merkezine kestirmeden dönen biri sadece,” dedi Arik ama sesi huzursuzdu.

Araba yere yakın, kara bir egzoz bulutu bırakarak sokağın sonunda gözden kayboldu.

Elçiliğe dönünce, görünmezlik sihrini bozup ince, yazlık bir elbise giydim. Tarağımı şifoniyerin üzerindeki sürahiye daldırıp saç örgümün izlerini düzleştirmek için su damlayan dişlerini saçlarımdan geçirdim. Sonra akşam dersi için sihir bestemi bitirmek üzere çalışma masama oturdum.

Akşam yemeği vaktinden kısa bir süre önce babamın halden geldiğini duydum. Ayak sesleri hızlı ve sertti, her zaman olduğu gibi ölçülü değildi. Ve benim odama yönelmişlerdi. Kapım ardına kadar açılınca sandalyemde doğruldum.

Babam eşikte durmuş kapı tokmağını yumruğunun içinde eziyordu. Gözleri iki kor tanesi gibi hiddetle parlıyordu. Buz gibi bir el içimi söküp çıkardı. Bir şeyler biliyordu, önemli şeyler. Ama ne? Gizli hayatımda artık o kadar çok önemli konu vardı ki.

“Baba?” dedim çatlak bir sesle.

“Bu akşamüstü Horiel Bölgesi’ndeymişsin.” Bu bir soru değildi. En inandırıcı yalanın bile üstesinden gelemeyeceği bir kanıt olmalıydı ve şu anda benim yalan kaynağım kurumuştı.

Odama daldı. Beni böcek gibi ezeceğini düşünerek panikle sandalyemden kalktım. Yine de o korkunç bakışına katlanmak zorundaydım.

“Kendini nasıl savunacaksın?”

Sessizliğimi korudum, babam ne kadarını bildiğini açıklayana kadar konuşmaya korkuyordum.

“Gadi Yoram’a bugün Hilah’yla ders çalışacağını söylemişsin. Ona yalan söyledin.”

Çekinerek başımı salladım, itiraf etmemin onu yumuşatabileceğini düşündüm ama öfkesi yatışmadı.

“Nasıl yakalandığını birazcık da olsa merak etmiyor musun?” dedi iğneleyici bir tonda.

Hiçbir şey söylemedim.

“Başkan Yardımcısı Liron arabayla Horiel’den geçerken seni sokakta saçma bir kılıkla görmüş, hem de iki tane büyü yoksunu çocukla.”

Demek Liron’muş. Kötü şansıma inanamadım. “Neden Horiel Bölgesi’nden geçiyormuş?”

“O yetişkin bir kadın! Nereye isterse oraya gitme hakkı var!”

“Ama bana Horiel’e gidemeyeceğimi söylemedin ki.” Bunun babamın hiddetini körükleyeceğini biliyordum ama onu konuşturmaya devam etmem gerekiyordu. Bildiği kadarıyla Arik’in Ashara’da yaşadığından haberim yoktu. Ya bunu öğrendiğimden şüphelenirse?

Babamın yüzü karardı. “Halan mahallesinde Halan giysileriyle görüldün. Liron’un söylediğine göre yanındaki Kıvılcımları iyi tanıyor gibiymişsin. Belli ki uzun zamandır gizli gizli Horiel’e gidiyordun. Hilah’yla ders çalıştığını söyledin o günlerde aslında oradaydın, öyle değil mi?”

"Ha... hayır," diye kekeledim. "Gerçekten çalışıyoruz..."

"Kızla tanışmasaydım onu da uydurduğunu düşünürdüm," dedi babam. "Bütün bu arkamdan iş çevirmeler ne oluyor? Yüzüme baka baka yalan söyleyip Kıvılcımlarla gezip tozmalar neyin nesi?"

Dilim tutulmuş gibi yüzüne bakakaldım.

"O çocuklardan birine âşık mı oldun?"

"Hayır," dedim refleks olarak.

Babamın tokadı yüzümde o kadar ani patladı ki, gelişini göremedim bile. "Yalan söyleme bana!"

"Söylemiyorum!" Şok ve acıyla gözlerim yaşlarla doldu, öfkeyle gözlerimi kırıştırdım. "Onlar sadece arkadaşım!"

"Sen Kasir'sin Rivka. Ashara'nın Atsan elçisinin kızısın. Senin Kıvılcım arkadaşların olamaz!" Babam bana vurduğu için pişman gibi görünmüyordu. "Kim onlar?"

"Okuldan Caleb Levi." İsmi ağzımdan fırlayıverdi çünkü artık daha sağlam bir zemindeydim. "Ve arkadaşı Elisha."

Elisha'nın soyadını sormadığı için müthiş rahatladım. "Eğer başkan yardımcısı Liron bugün seni görmeseydi, bu aldatmaca daha ne kadar devam edecekti? Sana olan güvenimi tamamen yıktın."

Babam bana bağırmaya devam etse de kalp atışlarım yavaşlamıştı. Gerçeği bilmiyordu. Liron'un beni ispiyonlaması işleri çok zorlaştıracaktı ama her şey daha kötü de olabilirdi. Çalışma masama dayanıp babamın cezamı açıklamasını bekledim ama en can alıcı sırrımı keşfetmediğini bildiğimden kendimi güvende hissediyordum.

Sonra babam, "Seni buraya getirmek hataydı," dedi.

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. "Ne?"

“Haberim olmadan iyice azıtmışsın. Halanlarla düşüp kalkman rezil bir durum ama daha kötüsü yalanların.”

Babamın bana olan güveni tükenmek üzereydi. Ashara’da yaptığım hiçbir şey için en ufak bir üzüntü duymuyordum. Bir yanım üzülüp pişman görünmeye çalışmam gerektiğini biliyordu ama yapamadım.

“Bu çocukça asi davranışlarınla uğraşacak zamanım yok. Benim gösterebileceğim denetimden daha fazlası lazım sana.”

Kararını duyurmadan hemen önce ne olduğunu anlamıştım.

“Derhal Atsan’a dönüyorsun.”

“Hayır!” Artık hiçbir şey için numara yapmama gerek yoktu. “Baba, lütfen. Özür dilerim. Bana ne istersen yap ama eve gönderme.”

“Ashara’da kalmayı neden bu kadar çok istiyorsun?” diye sordu ısrarla.

Korkudan nefesim kesildi. Bu sıcakta buz kestim. “Senden bu kadar uzak kalmak istemiyorum,” dedim ama yalanım kulağıma çok boş geldi. Babamın inanmadığını ağzının kıvrımlarında görebiliyordum.

“Tam aksine, her fırsatta elçilikten kaçmaya çok istekliydin. Otoritemi tamamıyla hiçe saydığın çok açık. Hayır, bu gece bavulunu hazırlayacaksın.”

“Ne?” dedim donakalarak.

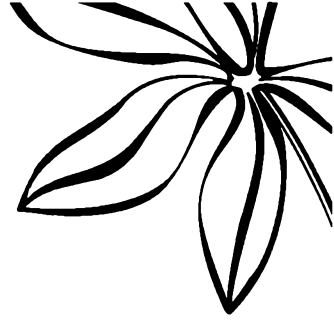
Babamın bakışları acımasızdı. “Yarınki trenle Atsan’a gideceksin. Sabah kız kardeşime telgraf çekeceğim. Mesaj eline, sen istasyona vardığında zamanında karşılayabileceği bir saatte geçecektir.”

Benim için şu anda gözyaşlarına boğulmak çok zor olmazdı. Bir işe yarayacağını bilsem yapardım ama babamın

etkileneceğinden şüpheliydim. Yine de bunu engellemeye çalışmalıyım.

“Lütfen bana bir şans daha ver baba. Bir daha asla Horiel’e gitmeyeceğim. Ben...”

“Sözlerin değersiz Rivka,” dedi babam. “Kararım kesin.”

Sabah ikide, Peçe'nin altına gizlenip elçiliğin halı kaplı Smerdivenlerinden parmak ucunda indim. İçinde gecelik ve Marah'nın ödünç verdiği Halan giysileri bulunan okul çantam omzumdaydı. Ön kapının kilidini açıp nefesimi tutarak yavaşça araladım. Hiç ses çıkarmadı. Deli gibi çarpan kalbim ve kulaklarımda cırcırböceklerinin rahatsız edici cırlamalarıyla yaz gecesine daldım.

Firem'e her zaman yürüdüğüm yol, gece değişik görün-
dü. Ayın tüyler ürpertici ışığı yıpranmış parke taşlara vuruyor ve gölgeler sokak lambalarının arasında yoğunlaşıyordu. Oluklara tek tük silüetler düşüyordu. Kızlar yurduna vardığımda kapıyı ittim ama kilitliydi. Başımı ay ışığında parıltıyan pencerelere doğru kaldırıp hangisinin Hilah'ya ait olduğunu çıkarmaya çalıştım.

Derin bir nefes alıp etrafımı saran tehdit dolu geceyi unutmaya çalışarak Peçe'yi bozdum. Samira'ya gösterdiğim ilk sihir olan Parıltı'yı nasıl uyguladığımı hatırladım. Sonra tekrar ezgisini mırıldanmaya başladım. Büyü etkisini göstermeye başlarken bakışlarımı Hilah'ın penceresinden ayırmadım. Melodiyi birkaç kez tekrarladıktan sonra cam ışıldamaya

başladı. Parlaklık yoğunlaşarak içinden bir vınlama yükseldi. Hiç kimse pencereye çıkmayınca umudumu yitirmeye başladım. Başka bir yatılı tarafından yakalanma riski olmadan pencereyi daha ne kadar parlatıp ses çıkaracaktım?

En sonunda pencerenin gerisinde hafif bir ışık yanıp söndü, camın parlaklığından bile görünüyordu. Mırıldanmayı bıraktım. Büyü ışığım kayboldu ama elektrik ışığı duruyordu. Pencerede bir silüet belirdi. Çılınca kollarımı salladım. Pencere aralanınca irkildim.

Usulca, "Hilah! Benim!" diye seslendim.

"Rivka?" Gözlerini ovuşturarak pencereden sarktı, saçları sağ omzundan aşağıya dökülüyordu. "Yüce Maitaf, saat kaç?"

"İki buçuk filan sanırım. Hilah beni içeri alman lazım."

"Ne?"

"Ben... elçilikten kaçtım."

"Ne? Neden?"

"Yukarıda anlatabilir miyim?"

"Hayır," dedi Hilah. Bu kadar zaman durup da neden şimdi inatçılık ediyordu? "Seni içeri alırken yakalanırsam başım ne kadar derde girer haberin..."

"Babam beni sabah Atsan'a giden trene bindirecekti."

Yukarıda bir sessizlik oldu. Sonra Hilah, "Rivka neler oluyor?" dedi.

"Burada konuşamayız."

Yine sustu, memnun olmadığı belliydi. "Seni içeri alırsam, bana her şeyi anlatmak zorundasın. *Her şeyi*. Benimle ders çalıştığını söylediğin hafta sonlarında ne yaptığını, neden eve geri gönderilmek üzere olduğunu..."

Bu konuşmayı gecenin köründe ben sokağın ortasında dikilirken, o da pencereden sarkarken yaptığımıza inanamıyordum.

“Evet?” dedi.

Ondan gizlediğim o kadar çok şey vardı ki. Arik, Samira, Levi’lerle olan ilişkim ve şimdi de gerçekleşmek üzere olan Meclis’e karşı çıkma planımız. Tek Kasir arkadaşşıma bu kadar çok yalan söylediğim için utanıyordum ama hâlâ ona gerçeğı anlatmaktan korkuyordum.

Hilah pencereyi indirmek için başını eğip kollarını kaldırdı.

“Dur! Sana her şeyi anlatacağım.”

İki dakika sonra Hilah beni yurdun karanlık girişine doğru çeğiştiriyordu.

“Çok teşekkürler,” dedim iyice rahatlayarak. “Sana borç...”

“Sana soracağım her sorunun cevabını bana borçlusun.”

Odasında yedek çarşaf takımlarını kucağıma fırlattı. Onları gelişigüzel boş yatağı serdim, yatak yapmakta pek tecrübeli değildim, ayrıca bunu önemsemeyecek kadar da yorgundum. Kendimi üstümdekilerle yatağı bıraktım.

“Uykuya dalmak yok,” dedi Hilah, yatağı tüneyip kollarıyla dizlerini sardı. “Konuşmaya başla yoksa yemin ederim hemen gidip yatakhane müdüresini uyandırırım.”

“Babamın yardımcısı dün beni erkek kardeşim ve Caleb ile görmüş,” dedim dümdüz. “Beni ispiyonlayınca babam da hemen Atsan’a geri döneceğimi söyledi.”

“Horiel’de mi?” dedi Hilah. “Caleb ile mi? Biliyordum!”

“Hilah. Ben Caleb’a âşık değilim.”

“Bekle bir saniye. Erkek kardeşin mi? Senin kardeşin yok ki.”

“Var,” dedim ve açıkladım.

“O yüzden,” diye bitirdim sözümü, sesim boğuktu, “babama beni yarınki –yani bugünkü– Atsan trenine bindireceğini söyleyince, kaçmak zorunda kaldım. Gelecek Yedincigün Aile Yasaları oylamasında burada olmam gerekiyor.”

Hilah yatak örtüsünün üzerinde oturuyor, pek yüzüme bakmıyordu. Sessizlik uzadı, sonra, “Bana neden güvenmedin? Beni kullandın,” dedi sonunda.

“Özür dilerim.”

“Bana güvenebileceğini sana kaç kere söyledim?”

İçimi ürperten derin bir nefes aldı, artık bana gitmemi söylemesini beklerken, “Sana yardım etmeme izin ver,” dedi.

“Ne?” Yanlış mı duydum diye merak ettim.

O da bana baktı, gözlerinde daha önce hiç görmediğim yoğun bir anlam vardı. “Aile Yasalarını kaldırmanıza yardım etmek istiyorum. İnsanlar Kasirler ile Halanlar arasında çok ayırım yapıyorlar ama ben o farkı göremiyorum. Ve seninle kardeşinin başına gelenler yanlıştı.”

Konuşamayacak kadar şaşkındım. Bir süredir Hilah’ın birçok konuda sınıf arkadaşlarımız gibi düşünmediğini biliyordum ama sabahın dördünde, bütün sırlarımı öğrendikten sonra, böyle birdenbire aramıza katılmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim.

“Yabani kardeşin yok, değil mi?” diye sordum en sonunda.

Başını salladı, ağırbaşlı bir ifadesi vardı. “Ve değiştirilmiş de değilim. O nedenle Meclis’te etkileyici bir çıkış yapmanıza yardım edemem sanırım ama gelecek Yedincigün orada olacağım.”

“Buna mecbur değilsin...”

“Ama istiyorum,” dedi.

Ellerimi kuağımda evirip çevirdim. "Hilah, senin gibi bir dostu hak etmiyorum."

Tepki vermesi çok uzun sürdüğünden bir yanıla böyle düşündüğünü biliyordum. Ama sonra, "Evet, ediyorsun. Memlekette bütün arkadaşlarımla Halan olduğunu söyle-meme rağmen sınıfta benimle hâlâ konuşan tek kişi sensin," dedi.

"Senden bu kadar çok şey sakladığım için özür dilerim."

"Söyleyebilirdin. Ama... neden söylemediğini de anlıyo-rum. Bütün bunları bunca zamandır babandan saklamayı başardığına inanamıyorum."

Doğrularak oturdum. "Babam... Birkaç saat içinde kaç-tığımı anlayacak. Burada kalamam. Beni arayacağı ilk yer burası."

"Başka nereye gidebilirsin ki?"

"Bilmiyorum," dedim, içimden yükselen panik duygu-suyla savaşıarak. Ashara'da o kadar az tanıdığım vardı ki. "Sen benim tek arkadaşımsın. Yani Caleb dışında... Ama Le-vi'lerle kalamam. Babam Caleb'ın Horiel'de vakit geçirdiğim çocuklardan biri olduğunu biliyor."

"Ya kardeşin?" dedi Hilah.

"Kardeşim mi? Ama ailesi var."

"Yani ailesinin izniyle onunla beraber kalabilirsin. Arik onlara senden bahsettiyse, sence seni ele verirler mi?"

"Hiçbir fikrim yok." Gerçi seçeneklerim azalıyordu.

"Bana tek yol bu gibi göründü," dedi Hilah.

"Önce Caleb'ın evine gitmem şart," dedim. "Arik'in evi-nin yolunu bilmiyorum." Ne kadar vaktim olduğunu he-saplamaya çalıştım. "Altı buçuk gibi çıkmam lazım. Yedide kalkmadığımı görünce ortadan kaybolduğumu anlayacak ve

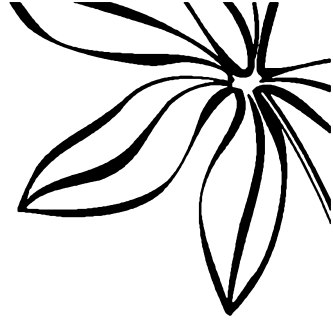
beni arayacağı ilk yer burası olacak.” Ve beni burada bulamayınca, Caleb’ın nerede yaşadığını öğrenmeye çalışacaktı. Horiel’e ondan önce yetişmeliydim.

Hilah masasının üzerindeki saate göz attı. Dördü biraz geçmişti. “Tekrar uyumamın bir anlamı yok sanırım. Güneş doğmak üzere.”

Tam o anda esnedim.

“Ama sen dinlenmelisin,” dedi Hilah. “Seni altıda uyan-dırırım.”

Karşı çıkacak gücü kendimde bulamadım. Boş döşekteki çarşaflardan oluşan yuvaya kıvrılarak hemen uykuya daldım.

Yediyi çeyrek geçe, Caleb ve ben Horiel Bölgesi'ndeki Kızılıcık Sopaşı Sokağı'nda, kirli tuğla bir binanın önünde duruyorduk. Levi'lerin dairesine yirmi beş dakika önce geldiğimde, Marah çoktan kalkmış, mutfakta çay demliyordu. Caleb'ı zorla uyandırdı ama durumu anlar anlamaz beni Arik'in yanına götürmeye razı oldu. Şimdi de buradaydık.

Caleb üçüncü kat penceresini işaret etti. Parıltı sihrini Halan mahallesinde, üzerimde Marah'nın giysileriyle uygulamanın iyi bir fikir olup olmadığına karar vermeden Caleb çukurdan bir çakıtaşı alıp cama doğru hafifçe fırlattı. Bu da bir yöntemdi tabii. Taş cama çarpıp bir çatırtı ile sokağa düşünce Caleb onu yerden tekrar kapdı. Endişeyle pencereyi izledim. Daha dün parkta pasta yediğimize inanamıyordum.

Caleb taşı tekrar fırlatmak için kolunu kaldırmak üzereyken Arik pencereye çıktı, gözlerini kısarak bize baktı. Caleb taşı bir yana fırlatıp işaret diliyle, *Aşağı in*, dedi. Sonra da başparmağıyla beni dürttü. Kardeşimin gözleri kocaman açıldı ve pencereden kayboldu.

Arik binadan çıktığında saçları geriye doğru yapışmıştı ve yüzü endişeliydi, olanları anlattım. Ondan yardım istemem bile gerekmedi.

Tereddüt etmeden, "Bizimle kalmak zorundasın," dedi. "Başka yolu yok. Önce annemlerle bir konuşayım. Kahvaltı ediyorlar. Onları... hazırlamaya çalışayım. Tekrar inip seni alırım."

Arik yokken Caleb benimle beraber bekledi. Ellerimin titremesini engellemek için yumruklarımı sıktım. Babam Firem'e gitmiş miydi? Yoksa çoktan Horiel'e doğru yola mı çıkmıştı? Kendime Natan'lardan haberi olmadığını hatırlattım ama Arik'in ailesi beni evlerine kabul etmezse işim zordu.

Sonunda sekize çeyrek kala, Arik beni almaya geldi. Caleb bize cesaret verici bir gülümsemeyle bakıp yoluna gitti. Rahatlama ve korku arasında bocalayarak ağırbaşlı kardeşimi evine doğru takip ettim.

Bir adamla kadın mutfğa geçen kapı aralığıyla çerçeveleşmiş sıkış tıksık bir holde dikilmişlerdi. Ezra Natan siyah saçlı, gri kaşlı ufak tefek bir adamdı. Bakışlarında kaygılarını birazcık hafifleten bir yumuşaklık vardı. Hadassa Maor kocasından bile daha ufaktı. Ellerini mutfak önlüğünün ceplerine sokmuştu, yüzü korku doluydu.

Arik boğazını temizledi. "Anne, baba..." Onun bu yabancılarla böyle seslenmesini duymak beni sarstı. "Bu benim ikiz kardeşim Rivka."

Ses çıkarmadılar. Benim konuşmam gerekiyordu herhalde ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Onlara teşekkür mü etseydim? Emrivaki yaptığım için özür mü dileseydim?

"Sizinde tanışmak bir onur," dedim sanki elçilikte bir akşam yemeğindeydim. Anında bu kadar soğuk konuştuğuma pişman oldum.

“Ne kadar da ona benziyor,” diye mırıldandı Gadi Maor, gözlerini yüzünden ayırmadan.

“Ne zamandır onu sizinle tanıştırmak istiyordum,” diye kekeledi Arik. Annesiyle babasının gözlerine bakmaya çekiniyor ve bu son aylarda onları kandırdığı için utanıyordu.

“Baban bugün seni Atsan’a göndermek konusunda neden bu kadar kararlı?” diye sordu Banar Natan. Anlaşılan direk konuya girmeyi seven insanlardandı.

“Çünkü Halanlarla vakit geçirdiğimi keşfetti,” dedim. Daha yeni tanıştığım iki insana karşı dürüst olmak tuhaf bir duyguydu.

Beni ve kardeşimi işaret ederek, “Ama bundan haberi yok, değil mi?” dedi Gadi Maor.

“Hayır. Arik’i bulduğumun farkında değil.”

Kardeşim kaskatı kesildi, Gadi Maor anlam veremedi. “Arik kim?” Sonra gözleri kocaman açıldı. Yine yasaya karşı gelmişim.

“Arik bana doğumda verilen ismim anne,” dedi ikizim sakin sakin. “Rivka bana hâlâ öyle sesleniyor.”

“Babana bu şekilde karşı gelmen gerçekten akıllıca mı?” diye sordu Banar Natan, ses tonu kibar ama kararlıydı.

“Şu anda... Atsan’a geri dönemem. Dönersem, Ar... Elisha’yı tekrar ne zaman görürüm bilmiyorum.” Gadi Maor, kardeşime yeni ismiyle seslendiğimi duyunca bariz biçimde rahatlamıştı.

“Babandan sonsuza kadar uzak kalamazsın,” dedi Banar Natan.

“O bir büyükelçi,” dedi karısı. “Seni sakladığımızı öğrenirse bizi tutuklatır.”

“Anne!” dedi Arik, sesine korku karışmak üzereydi. “Büyükelçi Kadmiel sizin kim olduğunuzu, benim adımın ne olduğunu ya da nerede yaşadığımızı bilmiyor.”

"Ben de zaten uzun süre kalmayacağım," dedim, onların "uzun süre"den anladıkları ile benimkinin temelde çok farklı olmadığını umuyordum.

"Sadece gelecek Yedincigün'e kadar."

"Gelecek Yedincigün mü?" dedi Banar Natan. "Aaa. Meclis'te Aile Yasalarının oylayacağı gün. Yürürlükten kaldırılacağına dair umudun var mı? Pek iyi görünmüyor."

Ona ve Gadi Maor'a kardeşler birliğimizden bahsetmenin pek sırası değildi. Bu sabah yeterince şok yaşamışlardı. Onun yerine, "Ne olursa olsun, gelecek Yedincigün'den sonraya kalmayacağıma söz veriyorum," dedim. O zamana kadar ya başarıya ulaşmış ya da hepimiz tutuklanmış olacaktık.

"O zaman bizimle kalabilir mi?" dedi Arik.

Koruyucu ailesi uzunca bakıştılar. Sonra Banar Natan, "Elbette kalabilirsin Rivka. Oğlumuzun kız kardeşine yarıdım edebildiğimiz için memnun oluruz," dedi.

Gadi Maor hızla arkasını dönüp mutfığa doğru gözden kayboldu. Üzölmüş müydü? İçimi rahatlatması için kardeşime göz attım ama ondan da pek umut yoktu.

Dar bir koridordan geçerek beni odasına götürdü. Yatağı dağınıktı, gardolabı açıktı ve pencerenin altındaki çalışma masasına defterler, kâğıtlar ve birkaç tabak yığılmıştı. Ahşap bir nota sehпасı ciltlenmemiş notalar girdabına benziyordu.

"Tanrım," dedim, "bizim odamız hiç böyle görünmezdi."

"Üzgünüm," dedi Arik süklüm pöklüm. "Ama bizim hizmetçilerimiz vardı."

Ağzımın payını alarak başımı çevirdim.

Kenarları lastikli çarşafın içine kışlık battaniyeler sıkıştırarak benim için yatağı benzer bir şey uydurduk. Üstüne başka bir çarşaf serdikten sonra çalışma masasının yanında duran yıpranmış keman kutusu gözöme çarptı ve elçilikte

bıraktığım kendi çellomu hatırladım. Arik'e döndüm. "Benim için çalar mısın?"

Gülümseyerek kutusunu açtı.

Öğle yemeği faslı tuhaf geçti. Gadi Maor bana misafir gibi davrandı, önce kendime alayım diye sosis ve lahanayı bana uzattı, ekmek somununun orta kısmını bana verdi.

"Senin alışık olduğun türde yemekler değildir eminim," dedi.

"Her şey nefis," dedim dürüstçe. Yemek elçilikte sunulandan daha basitti, ama Gadi Maor mükemmel bir aşçıydı ve ben kurt gibi açtım.

Yemeğin büyük bir bölümünde sessizlik hâkimdi. Arik'in anne-babası kardeşimi evlat edindikleri zaman imzaladıkları sözleşmeyi ihlal etmemek için bana kendimle ilgili sorular sormaya çekiniyor gibiydiler. Onun geçmişi hakkında hiçbir şey bilmemeleri gerekiyordu ve ben aşağı yukarı o geçmişin vücut bulmuş haliydim.

Daha sonra onun odasında kardeşime, anne-babasının beni gerçekten burada isteyip istemediklerini sordum.

Derin bir iç çekti. "Seni geri çevirmeyecekler Rivka."

"Bu beni burada istediklerini göstermez." Fısıldadım çünkü küçük Horiel dairelerinde pek özel alan yoktu.

"Elbette oğullarının kız kardeşini tanımak istiyorlar," dedi Arik.

"Ama?"

"Ama, işte... Annem için zorluğunu anlamak zorundasın. Çocuk sahibi olamamış ama hep istemiş. Sanırım beni kaybetmekten korkuyor."

“Seni ellerinden almayacağım ki,” diye karşı çıktım.

“Biliyorum ama sen ona, onun oğlu olmadığımı hatırlatıyorsun.”

Bunu sessizlik içinde uzun uzun düşünüp taşındık. Sonra Arik, “Üzgünüm ama gerçekten ödev yapmam lazım,” dedi.

“Tabii ki,” dedim. “Seni rahatsız etmeyeyim.” Bu çok misafir gibi, bir kız kardeşin söylemeyeceği türden bir sözdü. Aramızdaki bu uzaklık duygusundan nefret ediyordum.

“Ben bütün ödevlerimi elçilikte bıraktım,” diye ekledim.

“Paylaşabilirim,” dedi Arik yaramaz yaramaz.

Gözlerimi devirdim. “Almayayım, teşekkürler.” Tam çello çalışayım diyecektim ki acıyla çellomun burada olmadığını hatırladım. Müzik çalmak için bir özlem vardı içimde, o yüzden, “Kemanını çalabilir miyim?” diye sordum.

Arik çok şaşırdı ama sonra sırtıttı. “Hâlâ çalabiliyor musun?”

“Göreceğiz bakalım. Seni rahatsız eder mi?”

“Hayır, keyfine bak.”

Arik çalışma masasında yazı yazacak alan açarken ben de kemanını çıkardım. Üzerinde turuncumsu alevler olan kestaneye kahvesi bir aletti. Çenemin altına sıkıştırıp telleri çektim. Yayı alıp bir gam çalmaya koyuldum. İlk birkaç nota fena halde akortsuzdu, ama parmaklarım çabucak ahengi yakaladı. Bir oktav yükseltip tekrar indirdim.

Arik, “Fena değil,” dedi.

Çenem kemanın üzerinde gülümseyerek biz küçükken onun kemanında çaldığım türden şeyler geldi aklıma. En sevdiğim valse başladım. Ben melodiyi kulaktan sadece birkaç hatayla çalarken Arik de mırıldanarak eşlik ediyordu.

“Dört yıldır keman çalmadığın halde gayet iyisin,” dedi.

“Okulda sınav günleri büyü öğretmenine sihirlerimizi göstermek için beklerken müzik aletlerimizi değiştokuş ederdik,” dedim.

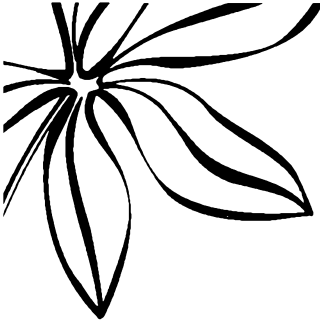
“Hâlâ öyle.”

Biraz daha, sadece müzik yapma zevki için çaldım. Çello çalmakla aynı değıldi, ama midemdeki endişe düğümleri gevşemişti.

Aynı şekilde tuhaf geöen bir akşam yemeğinden sonra Arik’le odasına döndük ve ben onun medsha müziği çalmasını dinledim. Yatma vakti gelince, gaz lambasını söndürüp içeri gece meltemi girsin diye pencereyi aralık bıraktı. Geç saate kadar uyanık şekilde yatarak sohbet ettik.

Sonra loş bir belirsizlikte uyanıklıkla uyku arasındayken sürdürebileceğim farklı bir hayatı düşündüm. Arik ve ben bir daha asla Kadmiel ikizleri olamayacaktık, peki Natan ikizleri olabilir miydik? Babam şu anda benden nefret ediyor olmalıydı. Eğer şöyle ya da böyle Banar Natan ve Gadi Maor benim annemle babam olursa, Arik’in kız kardeşi olabilir, onunla aynı çatı altında yaşayabilirdim.

Boşuna ümit veren bir hayaldi bu ve uykuya dalarken içten içe bunun asla geröekleşmeyeceğini biliyordum. Babam yasal vasımdı. Arik’in anne-babasının on dört yaşında yemek, giyecek ve ortaokul taksitlerinin ödenmesine ihtiyaçı olan bir kızı evlat edinmeye parası yetmezdi. Hepsinden önemlisi, ne kadar kendimi saklasam da veya kardeşim ve arkadaşlarım kim olursa olsun ben Kasir’dim. Dünyaya bakışım on dört yıllık bir varlık ve rahatlıkla şekillenmişti, istesem de bunu silemezdim. Benim yerim hiçbir zaman Horiel olmayacaktı.

Gadi Maor kahvaltı için tarçınlı ekmekle kurutulmuş vişne ve ballı yulaf ezmesi yapmıştı. Arik'in şaşkınlığından bunların ben varım diye özel hazırlandığını anlamıştım. Savurganlığının karşılığında iştahla yemeye çalıştım ama biraz midem bulanıyordu. Arik'in annesinin bana yabancı, yüksek mevki sahibi biri gibi davranmasını değil, beni sevmesini istiyordum.

Kahvaltıdan sonra Arik bana bestelemeye uğraştığı medsha müziğini gösterdi, ben de çello bölümünü gözden geçirdim. Caleb'ın gelebileceğini düşündük ama görünmedi. Öğleden sonra geç bir saatte mutfakta kap kacak gürültüsü duyunca Gadi Maor'a, "Yemek hazırlamanıza yardım edebilir miyim?" diye sordum ama nazikçe reddetti. Hayal kırıklığımı gizledim. Yemekten sonra, Arik'in bulaşıkları yıkamasına yardım ettim ve sonra o ödevini bitirirken acemice kemanını çaldım.

Birincigün, elbette okula gidemeyecek olmama rağmen kardeşimle beraber kalktım. Banar Natan çoktan saat atölyesine gitmek için çıkmıştı ama *Gündem* gazetesi hâlâ masanın üzerindeydi. Arik reçelli ekmeğinden kocaman bir ısırık alıp

gazeteyi kendine doğru çekti. Bir şey arıyormuş gibi sayfaları yavaşça çevirdi.

Birdenbire korku içinde çay bardağını bıraktım. "Meclis Üyesi Nitsan'a bir şey mi olmuş?"

"Hayır, neyse ki olmamış. Ama bak." Arik gazeteyi bana verdi. "Senin için kayıp ilanı verilmiş."

Sahiden de, Ashara'nın Atsan elçisinin kızı, Rivka Kadmiel'den Sekizincigün'ün erken saatlerinden itibaren haber alınmadığını belirten kısa bir yazı vardı. Beni kaçak olarak adlandırmıyordu ama Halanlarla birlikte kalıyor olabileceğimi belirtiyordu. Daha da kötüsü, nerede olduğuma dair bilgi sağlayacak kişilere ödül verileceği yazıyordu.

"O para birilerine çok şey ifade edebilir," dedi kardeşim aklımdan geçenleri dile getirerek.

Natan'ların komşularından birisi olabilirdi. Yedincigün'e kadar daireden ayrılmayacaktım.

Arik gittikten sonra Gadi Maor'a bulaşıkları yıkamayı teklif ettim ama yine geri çevirdi. Bütün günü kardeşimin odasında bunalarak, Firem'de hakkımda ne dedikodular döndüğünü merak ederek geçirdim. Arik okuldan geldiğinde o kadar huzursuzdum ki tekrar kaçabilirdim.

Yatak odasına daldığımda, "Burada olduğunu bilerek eve dönmek öyle güzel ki," dedi. Birazcık moralim düzeldi. Öğle yemeğinde annesinin bana sanki benim hizmetçimmiş gibi nasıl Gadin Rivka diye seslendiğini ona anlatmak istedim ama şikâyet etmek hoş olmayacaktı.

İkincigün, Birincigün kadar dayanılmaz geçecek gibi görünüyordu. Sabahleyin oturma odasında Arik'in kitaplarından biriyle oyalandım, Gadi Maor bir gömleğe kol dikerken okuyor numarası yaptım. Kolu dikip bitirince eşyaların

tozunu almaya başladı. Bu bana oturma odasında kitap okurken hizmetçilerden birinin odaya girdiği zamanları hatırlattı ve birdenbire buna dayanamadım.

“Gadi Maor?”

Toz almaya devam ederken, “Evet?” dedi.

“Ben... size gerçekten yardım etmek isterdim. Ev işlerinde, yemek pişirirken, ne olursa. Okula gidemediğim için yapacak bir şeyim yok ve böylesi bana daha doğru...”

Gadi Maor doğruldu ve gözlerini kısarak bana baktı. Bir an, misafir gibi ağırılanmayı reddettiğim için onu gücendirmekten korktum. “Tamam. Sana yapabileceğin bir şeyler bulabileceğime eminim,” dediğinde yüzüme ateş basmıştı.

Saatler geçtikçe sırf onun canını sıkmamam için mi öyle söylediğini merak ettim. Ama öğleden sonra geç bir saatte beni bulmak için Arik’in odasına geldi. “Akşam yemeğini hazırlamaya başlayacağım, eğer yardım etmek istersen.”

Mutfığa doğru hevesle arkasından gittim. Ahşap doğrama tahtasını ve bıçağı masanın üzerine koyup kilerden bir soğan çıkardı. “Bunu doğra.”

Bıçağa ve kahverengi kabuklu soğana bakakaldım. Soğan doğramak insanı ağlatmaz mıydı?

“Önce ikiye böl,” dedi Arik’in annesi, dolabın altını üstüne getirirken arkası bana dönüktü.

Sol elimle soğanı sıkarken bıçağın ucunu ortasına bastırdım.

“Öyle olmaz!” dedi Gadi Maor. “Üstten aşağıya. Bir de önce uç kısımlarını ayıkla.”

Bıçağı kavrayışımı düzeltti, sonra soğanın iki yarısını nasıl dilimleyeceğimi ve mozaik parçaları gibi küçük karelere nasıl böleceğimi gösterdi. Beceriksizliğime gülmedi ya

da açıkça belli olan, hayatımda hiç mutfakta iş yapmadığım gerçeğinden söz etmedi. Soğanı kesmeyi bitirdiğimde bütün bir tuzlu turta hamurunu hazırlamıştı.

“Bu kadar ağır çalıştığım için özür dilerim,” demeden edemedim, kesme tahtasını ortadan kaldırıncı. Gözlerim yarıyordu.

Gadi Maor özrümü geçiştirdi. “Kardeşin daha iyisini yapamazdı.”

Arik’e kardeşim dediğini duymak beni çok sevindirdi. “Yemek pişiremiyor mu?”

Burnundan ses çıkararak güldü. “Söyleyebileceğim tek şey, Caleb Levi’den çok şey öğrenebileceği.”

Daha sonra bana salatalık soymayı gösterdi.

“Ar... Elisha artık salatalık seviyor mu?” Yeşil kabukları kırpık kırpık soyarken sordum.

“Hiç şikâyet etmedi.” Ses tonunda beklenti dolu bir şeyler vardı. İlk kez sohbetimizi sona erdirmek ister gibi konuşmuyordu. Ben de konuşmayı sürdürdüm.

“Eskiden salatalıktan nefret ederdi. Bir keresinde yedi yaşındayken, bir resital sonrasında öğretmenini performansından o kadar memnun olmuştu ki, ona üzerinde salatalık dilimleri olan krakerlerden ikram edip durmuştu. Annemle babam izlediği için hayır diyememişti. Beş-altı tanesini zorla yutuşunu izlemiştım.”

Kafamı kaldırıp Gadi Yoram’a baktım. Yüzünde dalgın bir gülümsemeyle bir kâsede yumurta çırpıyordu.

Meclis’te oylamanın yapılacağı gün şafakta kalkıp döşerimde sopa yutmuş gibi oturdum. “O gün geldi.”

Arik homurdandı, gözlerini kısarak pencereye baktı.
"Saçma derecede erken."

"Erkenden Meclis'te olmam lazım." Salonda oturacak yerimizin olacağını garantilemek için hepimiz öyle yapmalıydık. Kardeşlerin de aynı saatte varmaması gerekiyordu, o yüzden Horiel'den Arik'ten önce ayrılmalıydım.

"Kapılar daha..." Arik'in cümlesinin devamını dev bir esneme yuttu.

Yataktan güçlükle kalktım, damarlarımdan elektrik geçiyordu. Arik'in çalışma masasındaki sandalyenin arkasından elbisemi aldım, kırıışmasını diye oraya dün gece asmıştım. Elçilikten kaçarken üzerimde olan elbiseydi.

Yirmi dakikadan az bir süre içinde çıkmaya hazırdım ama Arik tepeleme tereyağı ve reçel sürülmüş iki dilim ekmeği bana zorla yedirmeye çalıştı.

"Daha Meclis'e varmadan kusacağım," dedim ilk dilimle cebelleşirken.

"Açlıktan bayılamazsın," dedi.

"Arik, ya diğerleri gelmezse?"

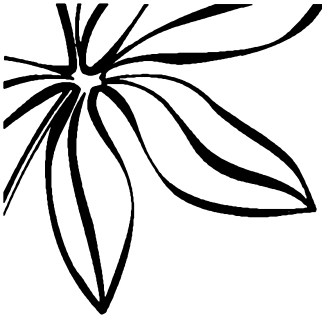
"Gelecekler. Onlara güvenmiyor musun Rivka?"

Güvendiğimi fark ettim. Beni korkutan onların bana güvenmemesiydi. Nitsan'ın feshetme tasarısının geçmediği belli olursa ve kendimizi ortaya sürmek zorunda kalırsak yapacağım konuşmayı hazırlamamıştım. Son birkaç gün içinde bir konuşma taslağı yazmak için beş-altı kez masaya oturup tek kelime bile yazamamıştım. Şu anda Meclis'te öne çıkmak zorunda kalmamamız için her şeyi verirdim ama korkarım bu imkânsızdı.

"Hazır değilim Arik."

“Evet, hazırsın. Ya da ikinci dilimini yiyince olacaksın.”

“Ne zaman annem oldun?” dedim. Ama yedim. Sonra yürüyüş ayakkabılarımın bağcıklarını bağlayıp Natan’ların dairesinden dokuz gün sonra ilk defa çıktım.

Meclis'in merdivenlerinde şimdiden bir kalabalık toplanmıştı, iki ayrı grup halinde duruyorlardı. Biri sabahın erken saatlerinin serinliğinde hâlâ siyah ceketleriyle duran Kasirler, diğeri de büyücülerle kıyaslandığında rengârenk çiçek tarlası görünümündeki Halanlardı. Meydanu geçmek üzereyken, Meclis'in kapıları açıldı ve kalabalık içeri girdi. Koşmaya başladım.

Avluda, izdihamın arasındaki boşluklardan ok gibi fırlarken yeşil zeminde neredeyse kayıyordum. Meclis salonunun dışında kararsız kaldım. Ya elçilikteki yemekli partide tanıştığım meclis üyelerinden biri beni tanır mı? Gazetede ortadan kaybolduğumu okumuş olmalıydılar. Daha oturum bile başlamadan her şey sona ererdi. Yine de riske girmekten başka seçeneğim yoktu.

Salona ayak bastığımda halka ayrılmış sıralarda oraya buraya dağılmış birkaç kişi vardı sadece. Meclis üyelerinin kat kat ayrılmış sıraları neyse ki hâlâ boştu. Artan endişemi bastırarak altın rengi halı kaplı koridordan aşağı yürüyüp odanın ön kısmına yakın, ayağa kalkarsam kolayca

görülebileceğim bir yer seçtim. Babamın bir tanıdığı beni daha önce teşhis etmezse tabii.

İzleyiciler salona dolmaya başladı ve insan sesleri arttı. Salon kalabalıklaştıkça kendimi daha güvende hissettim. Çok geçmeden siyah ipek elbiseli, çatık kaşlı bir kadınla gümüş saçlı, gözünü ayırmadan cep saatine bakan bir adamın arasında kaldım. Sıralar tıklım tıklım doldu ve insanlar duvar diplerine kadar yayıldılar. Büyülü bir şekilde yükselen ses, salonun kapasitesinin dolduğunu ve daha fazla yurttaşın içeri alınmayacağını duyurdu. Omzumun üzerinden bakıp onca yüz arasında bizim yabanileri ve kardeşimi aradım. Herkes girmiş miydi?

En arkalarda Kasir bölümünde Batyah gözüme çarpınca bir rahatlama dalgası hissettim. Sonra yanında kimin oturduğunu fark ettim. Hilah'ydı. Beni görünce kocaman sırttı. Ben de ona gülümsedim, burada olduğu için minnettardım. Marah, Gadi Daud ile Samira'nın babası olduğunu sandığım bir adamın arasında oturuyordu. Gözlerimin önüne çello öğrencimin yüzü geldi. İki yetişkin adamın arasına sıkışmış Dinah'yı da gördüm. Eczaneden birkaç tanıdık yüzü daha gözüme kestirince rahatladım. Tek başına filan değildim.

Salon kapıları gürültüyle kapandı ve ilk meclis üyesi içeri girdi.

Yanımda oturan kadın, "Sonunda," diye söylendi. Onunla diğer komşum arasında kendimi ufalttım.

Sıralarına geçerken meclis üyelerinin yüzlerinde ciddi bir ifade vardı. Meclis Üyesi Nitsan'ın uzun ve gri saç örgüsünü aralarından seçince nefesimi bıraktım. Bugüne kadar zarar görmemişti. Çok geçmeden yirmi bir temsilcinin hepsi

yerlerine geçti ve salondaki uğultu kesildi. Kar yağıyormuş gibi bir sessizlik vardı.

Başkan toplantıyı açmak üzere duyuru yaptı. "Bugün me- deni kanunun herkes tarafından Aile Yasaları olarak bilinen 67. tüzüğünü yürürlükten kaldırmak üzere verilen tasarımı görüşeceğiz. Tasarı Horiel Bölgesi'nden Meclis Üyesi Nitsan tarafından öne sürülmüştür."

Uzun gri saç örgülü Halan temsilci ayağa kalkıp, "133 nu- maralı tasarımı gündeme sunuyorum," dedi.

Orta sıradaki Asaf Zevulun, baharda ertelemeye şiddetle karşı çıkan Kasir, Nitsan'a öldürücü biçimde gözlerini dik- mişti.

Başkan, "Yurttaş tanıklıklarıyla başlayacağız," dedi. "Ar- dından gündem tartışmasına geçeceğiz. Tartışmanın sonun- da son karar verilecek."

Yurttaş tanıklıkları beklendiği gibi belirsizlik içinde geçti. Üç veya dört Kasir, Meclis'ten yasayı değiştirmemesini, Aile Yasalarının olduğu gibi bırakılmasını talep etti, birkaç Halan da meclis üyelerinin aydınlanmacı bir tutum izleyerek yasayı kaldırmaktan yana oy kullanmalarını istedi. Tanıklık yapan- ların ifadelerini onlar adına ben yazabilirdim.

Başkan tanıklıkların sona erdiğini ve gündemin tartışıla- cağını duyurdu. Artık zorlu kısım başlıyordu. Meclis üyeleri arasındaki ruh halini ölçüp eğer yapacaksak yabancılere işaret vereceğim zamanı belirlemem gerekiyordu. Keşke üyelerin yüz ifadelerinden hangi tarafta olduklarını okuyabilseydim.

Meclis üyeleri teker teker konuşma yaptılar. Hepsi ya Aile Yasalarına karşı yapılan saldırıyı defeden bir kahraman ya da ilerleme yolunu açan bir hayal perest olarak bir gün tarih kitaplarında ölümsüz olmayı umuyorlarmışçasına üstlerine

düşeni söylemek istiyor gibiydiler... Temsilciler niyetlerini beyan ederken onları parmağımla saydım. Kasirler düşüncelerini ifade etmekte daha istekliydiler, çok geçmeden altı tanesi Aile Yasalarım devam ettirmeye söz verdi. Arada iki Halan meclis üyesi yürürlükten kaldırmaktan yana görüş bildirdiler. Daha konuşmayan tek Kasir, Zevulun'du ve onun duyguları da sır değildi. Asla yasaları kaldırmaktan yana oy kullanmazdı.

Bu da elimde yedi hayır oyu var anlamına geliyordu. Kalan on dört meclis üyesinin hepsinin evet demesi şarttı, yoksa Nitsan'ın tasarısı geçmeyecekti.

Başka bir meclis üyesi, kara sakallı bir Halan ayağa kalktı.

"Zorunlu evlatlıklarla ilgili erteleme baharda başlatıldığından beri," diye başladı, "birçok kez Aile Yasaları üzerine etraflıca düşündüm. Her defasında da isteksiz bir şekilde gerekli oldukları sonucuna vardım. Değiştirilmiş çocuklar öz aileleriyle kalırlarsa dışlanarak büyüyecekler ve karışık aileler her taraftan hoşgörüsüzlüğe maruz kalacaklar. Meclis Üyesi Nitsan, ülkemizi daha adil bir yer haline getirmek adına gösterdiğiniz yorulmak bilmeyen çabalarınız için size büyük saygı duyuyorum, ama Ashara buna hazır değil. Ben vicdanımı dinleyerek Aile Yasalarının değişmemesi yönünde oy kullanacağım."

Hissizleştim. Hayır oyu kullanacaktı. Altı Kasir meclis üyesi, artı Zevulun, artı bu Halan. Kaybetmiştik.

İşareti vermem şarttı.

Kalbim göğüs kafesimin tamamını kaplamakla tehdit ediyordu ama kendimi ayaklarıma doğru ittim. Koridora çıkmak için izin isteyince sıra arkadaşlarım homurdandı. Tuvalete sıvışmaya çalıştığımı düşünüyor gibiydiler. Kapılara

doğru değil de, meclis üyelerine doğru yürüyünce, başkan başka bir üyeyi kürsüye çağırarak üzereyken duraksayarak bana baktı.

Ön tarafa o kadar yakın oturuyordum ki tanık kürsüsüne ulaşmam sadece birkaç saniyemi alırdı. Arkamı döndüm. Burada olduklarını biliyordum ama Kasir bölümünde biri ayağa kalkana kadar geçen süre sonsuzluk gibi geldi. Bu Batyah'ydı ve ilk defa dünyaya öfkeli görünmüyordu. Yüz ifadesi dingindi. Salonun her köşesinden daha çok çocuk ayağa kalkınca salondan fısıltılar yükseldi.

Göz ucuyla Arik'in meclis üyelerinin masalarına doğru hareket ettiğini gördüm ama henüz bana yaklaşmamıştı. Yabanilerle onların kardeşleri peş peşe geliyorlardı. Sonunda altmıştan fazla çocuktan oluşan grup, Kasirler Kasir tarafında, Halanlar Halan tarafında olmak üzere ama el ele tutuşarak salonun ön kısmında insan zinciri oluşturdu. Fısıltılar iyice yoğunlaştı.

Sonra başkanın sesi insan seslerinin gürültüsünü bıçak gibi kesti. "Bunun anlamı ne?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Benim adım Rivka Kadmiel efendim."

Başkan kulaklarına inanmayarak, "Rivka Kadmiel mi?" diye sordu. "Gadin Kadmiel, babanın burada olduğundan haberi var mı?"

Hayır demeye cesaret edemedim ama sessiz de kalamadım. "Meclis'e gelmek için babamın izni gerekiyor mu?"

Bunu ciddi ciddi sormuştum yine de ağzımdan çıkar çıkmaz herkesin bu sözü küstahça bulacağını biliyordum.

"Hayır," dedi başkan. "Şu anda kayıp olarak bilindiğinizi kastetmiştim."

Buna verecek cevabım yoktu. Kan ter içinde, bütün meclis üyelerine dönerek, "133 numaralı tasarı lehinde oy vermenizi istemek için buradayız. Aile Yasalarını tamamen yürürlükten kaldırmak için," dedim.

İzleyiciler topluca nefesini tutmuştu.

Hiç kimse beni salonun ön tarafından sürükleyerek götürmeye yeltenmeyince, "Ben Atsan vatandaşım," diyerek devam ettim, "ama benim şehir devletimde de aynı Aile Yasaları mevcut. Zorunlu evlatlıklar... Değiştirilmiş çocuklarla öz aileleri arasında hiçbir bağlantı yok. Karışık evlilikler yok. Karışık aileler yok."

"Özür dilerim, ama bu akıl almaz bir şey!" diye bağırdı Zevulun. "Bu kız bir yabancı ve söz hakkı olmadan konuşuyor. Bu güruh için ne yapacaksınız?"

Bunu hiç beklemiyordum ama başkan Zevulun'a cevap vermedi. Kararsız kalmış gibiydi. Belki de, çocukların yarısı Kasir, bazılarımız önemli bürokratların çocukları olduğumuzdan bir şey söylememişti. Oturumu engelliyor olabilir-dik ama herhangi birimizin arbedede yaralanmasını göze almak istemiyordu muhtemelen.

Tekrar cesaretimi toplamam kısa sürdü. "Ben Kasirim. Ama Atsan'dayken bir erkek kardeşim vardı. İkiz kardeşim. Dokuz yaşındayken büyü sınavına alındık. Ben büyücüy-düm. Kardeşim değildi. O bir değiştirilmişti. Onu bir daha asla görmemem gerekiyordu."

Meclis üyelerinin yüzleri şaşkınlık içinde dondu kaldı. Salonun kapıları savrularak açıldı. Hayal meyal birinin girdiğini veya çıktığını anladım ama önemsiz göründü.

"Yasa bana kardeşimi unutmamı söyledi ama ona ait anılarım silinemezdi. Ona olan sevgim yok olamazdı. Ben de

artık Halan olmasına rağmen onu tekrar bulacağıma dair yemin ettim.”

Meclis Üyesi Zevulun’un gözleri o kadar büyümüştü ki, neredeyse yerlerinden fırlayacaklardı. Sözüme devam ettim.

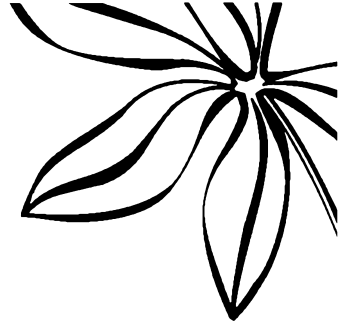
“Bu bahar, babam Ashara elçisi tayin edildi. Onunla beraber buraya taşındım. Şimdilik bu şehir benim evim. Aynı zamanda da kardeşimle tekrar bir araya geldiğimiz yer.”

Acele etmem gerekiyordu. Her an biri beni susturmaya gelebilirdi. Belki de şu an polisi çağırıyorlardı.

“Kardeşimi tekrar buldum,” dedim. “Yasalar ne derse desin biz hâlâ kardeşiz. Ben babamla Elçilikler Caddesi’nde, yaşasam, o da Halan ailesiyle beraber yaşasa bile kardeş olduğumuzu iddia edebilme hakkına sahip olmamız gerekir. Dahası, kardeşimle birbirimizden hiç koparılmamalıydık. Kardeşim, büyü yeteneği olmasa da bir Kadmiel olarak yetiştirme hakkına sahip olmalıydı. Samira Harun’un onu seven anne-babasıyla, beraber büyüdüğü kardeşleriyle aynı evde yetiştirilmeye hakkı var. Şehirlerimizde neden karışık aileler olmasın? Kasirler ile Halanlar neden kardeş olmasınlar? Gerçek şu ki, zaten öyleyiz.”

Halkla yüz yüze gelmek için döndüm ve diğerleri de benimle aynı şeyi yaptı. Bütün gözler üstümüzdeydi, yüzlerde şok, korku ve saygı ifadeleri görebiliyordum.

“Kardeşimden yanıma gelmesini rica ediyorum,” dedim.

Arik, Halan tarafının sonundaki sıradan öne çıktı. Bakışlarını benden ayırmadan altın rengi halı boyunca yürüdü. Yanıma yeterince yaklaşıncı, elini yakaladım ve yüzümüzü Meclis'e doğru döndük. Aramızdaki benzerliği görünce yasama üyelerinin gözleri kocaman açıldı.

"Bir şey söyle," diyip nefes aldım.

Arik boğazını temizledi. "Adım Elisha Natan," dedi. "Horiel Bölgesi'nde yaşıyorum. Halanım. Bu da benim ikiz kardeşim, Rivka Kadmiel."

Yüreğim kabardı.

"Atsan'dayken adım Arik Kadmiel'di."

Hayret dolu nidalar yükseldi. Arik'in doğumda aldığı ismini sonsuza kadar gömmesi gerekiyordu.

Halk yüzlerimizi görebilsin diye döndük. Sessizlikten herkesin aradaki benzerliği gördüğünü anlayabiliyordum.

Meclis Üyesi Zevulun'un sesi sessizlikte patladı. "67. tüzüğü alenen ihlal ediyorlar! Tutuklayın onları!"

Arik'in eline yapışıp salonun arka sıralarında polis üniforması var mı diye göz gezdirdim.

“Bu salondan kaçmalarına imkân yok Zevulun,” dedi başkan kuru kuru. “Gadin Kadmiel, küçük gösteriniz burada sonlanıyor sanırım?”

“Hayır efendim,” dedim Arik’in elini sıkarak.

Dimdik durarak berrak bir sesle konuştu. “Bugün Meclis’e öz kardeşiyle gelen tek değiştirilmiş ben değilim. Yabani arkadaşlarım ve kardeşleri bizimle beraber buradalar.”

Bazı meclis üyeleri bağırıp çağırdı. Halk dikkat kesildi. Kalabalığın içinden Samira’nın annesini seçebildim; ağzını bir eliyle kapatmıştı.

Düzenli zincirimiz küçük parçalar halinde kardeşin kardeşe ulaşmaya çalıştığı kaotik bir dansa dönüştü. Birbiriyle çarpışarak yeni takımyıldızları oluşturan iki galaksi gibiydik. Batyah, Maayan’ın elini tutup Arik ile benim yanıma gelmek için onu çekti. Yusuf zaten diğer yanımdaydı, kolunu kız kardeşinin omuzlarına dolamıştı. Bazı kardeşler diğerlerinden daha az benziyorlardı birbirlerine ama kalabalıktaki insanların yüzlelerinden gördükleri karşısında şüphe duymadıkları açıktı.

Kardeşlerimizle buluşup bütün koşuşturmaca sona erdiğinde, başkan alaycı bir şekilde konuştu: “Peki. Niyetinizi anladık. Şimdi sıralarınıza geri...”

“Afedersiniz efendim ama oylama sona erene dek burada kalmak istiyoruz,” dedim.

“Söz konusu bile olamaz,” diyerek tersledi başkan. “Hepiniz yerlerinize dönün.”

Hiçbirimiz kıpırdamadık.

“Eğer dağılmazsanız, zor kullanılacak.” Başkanın sesi aksiydi, ama alttan alta bir korku sezdim. İçimden bir ses bizi çıkarmaları için muhafızları çağırmayacağını söylüyordu. Sabit durdum ve hiç kimse de sıradan çıkmadı.

Birdenbire salonun kapıları kendiliğinden açıldı.

“Çekilin yolumdan, ben büyükelçiyim!”

Kanım dondu. Kalabalık babama yol açınca dek kapıda öfke dolu bağırışmalar ve saldırganca itişip kakışmalar oldu.

“Kızım nerede?” diyerek gürledi.

Yusuf’un elini bırakıp kardeşimi de yanıma çekerek öne doğru çıktım.

“Buradayım baba,” diye seslendim yoğun bir uğultunun içinden.

Babam şaşkına döndü.

“Rivka!” diye bağırdı, sesinde rahatlama ve kızgınlık iç içeydi. “Ne yapmaya...” Devam edemedi, gözleri hayretle kocaman açıldı. Sonunda yanımda kimin durduğunu fark etti. Arik’in avcu benimkinin içinde sıırılsıklamdı.

O akşamüstü karakolda olduğu gibiydi. Yeniden kendimi on yaşımda hissettim. Her an babamın hiddeti Meclis’in ve yüzlerce izleyicinin önünde beni ezebilirdi.

Ama öyle olmadı. Babamın yüzü kül rengiydi. Gözlerini ayırmadan oğluna bakıyordu. Sonra bana baktı. Hayatımda ilk defa babamın söyleyecek söz bulamadığını görüyordum. Ardından kalabalık etrafım sardı.

“Herkes sussun, lütfen!” diye bağırdı başkan. “Gündem tartışmasına devam etmeliyiz.”

Arik ve ben yerimize döndük, müttefiklerimizle omuz omuzaydık. Hepimizin yüzü meclis üyelerine dönüktü. Bizim kaderimiz onların ellerindeydi ve ben onların gözümün içine bakmak zorunda kalmalarını istiyordum.

“Bu veletleri dağıtmayacak mısınız?” dedi Zevulun talepkâr bir sesle. “Yoksa bunu yapacak cesaretiniz yok mu?”

Başkan çenesini sıkarak Zevulun'ı duymazdan geldi. Ayelet Nitsan'ın ayakta durduğunu fark edince kürsüye çağırıldı.

"Cesaretiniz karşısında saygıyla eğiliyorum," dedi bize. "Siz Ashara'nın geleceğisiniz."

Yüzündeki arzulu kararlılığı görünce umudum arttı.

Meslektaşlarına hitap etmek üzere döndü. "Bu sabah Meclis'e gelirken şüphe doluydum. Aramızda söz konusu yasaları kaldırmaktan yana oy vermeye hazır yeterince kişi olmadığından korkuyordum. Ama şimdi..." Bizi işaret etti. "Artık umudum var. Şu gençlere bakın. Sizden birbirlerine duydukları sevgiyi yasallaştırmanızı istemiyorlar. Size hiçbir yasanın o sevgiyi yok edemeyeceğini gösteriyorlar. Aile Yasalarının çoktan geçerliliğini yitirdiğini göstermek için her şeyi göze alıyorlar. Onlar bizden daha akıllılar. Umarım onları dikkate alıp Aile Yasalarını yürürlükten kaldırmak üzere benimle aynı oyu kullanırsınız."

Büyük bir asaletle yerine oturdu, arkamda büyük bir alkış koptu, seslerin yarattığı dalga neredeyse beni ileri doğru itiyordu. Omzumun üzerinden şöyle bir baktım. Koridorun diğer tarafında kaskatı duran Kasirlerin tam tersine, salonun Halan tarafındaki herkes alkışlıyordu. Aralarında Azariah'nın ve annesi ile babası olduğunu düşündüğüm birkaç tek tük Asharalı büyücü de alkışlıyordu. Babam hiçbir yerde yoktu.

Daha önce konuşan sakallı Halan meclis üyesi tekrar söz almayı talep etti. Başkan başıyla onayladı.

"Kısa bir süre önce, neden yasaları kaldırmaya karşı oy kullanmak zorunda hissettiğimi açıklamıştım," dedi. "Bu çocuklar bütün hepsini değiştirdi. Eğer kardeşlerini büyü yete-

nekleri olmadan da kabul etmeye razılarsa, biz kim oluyoruz da kardeşlerini sonsuza dek ellerinden alıyoruz?”

Meclis üyelerinden bize doğru döndü. “Ayelet Nitsan ile beraber Aile Yasalarının kaldırılması yönünde oy kullanacağım.”

Alkış tufanına sevinç çığlıkları karıştı. Arik ve ben birbirimize bakıp bu zor kazanılmış zaferle sessizce övündük. Artık on dört oyu elde etmiş olabilirdik.

Birkaç meclis üyesi daha konuşma yaparak hangi yönde oy kullanacaklarını açıkladılar. Sonra bir görevli, Meclis Üyesi Zevulun’a bir not ilettili. Notu okuyunca ayağa fırladı, başkan da konuşmasına izin verdi.

“Meslektaşlarımla bu kutsal devlet mekânında, yüzlerce tanığın önünde, Ashara yasalarıyla alay eden bir avuç çıkarıcı çocuğun isteklerine boyun eğmesini dehşetle izliyorum.” Bütün cümle tek nefeste çıktı ve devam etmeden önce derin bir soluk alıp verdi. “Elebaşlarının bir yabancı olduğunu hatırlamanız için yalvarıyorum. Atsanlı bir kızın şehrimizin yasalarını bize dikte ettirmesine izin mi vereceğiz?”

Salonun Kasir bölümünden müthiş bir destek geldi.

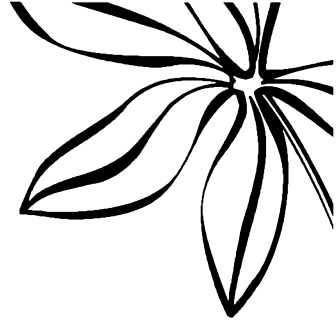
Zevulun karışık ailelere izin vermenin nasıl bir çalgınlık olacağı ile ilgili atıp tutmaya devam etti: Halan çocukları büyüücü kardeşlerini nasıl kıskanacaklardı, büyü yapamayan bir çocuk Kasir evinde nasıl da utanç duyacakdı, Ashara nüfustaki güçlü büyü damarını korumak için saf kan taşımak ne kadar önemliydi. Zorunlu evlatlıkların değiştirilmişler için en iyisi olduğunu ısrarla söyledikten sonra, Kasirler ve Halanlar arasındaki temel farklar üzerine hepimize ders vermeye koyuldu.

Zevulun monoton bir ses tonuyla Halan meclis üyelerine verilen süreden çok daha uzun konuşunca Arik ve ben

birbirimize baktık. Elbette, konuşmasını tamamlamasını istemek başkanın göreviydi. Ama ne zaman başkan sesini çıkarmaya hazırlansa, Zevulun yüksek sesle yeni bir konuya geçiyordu. Arkamızda öfkeli fısıltılar duyulmaya başladı ve halkın da Zevulun'a karşı sabrının tükenmek üzere olduğu belliydi.

Aniden salonun kapıları vınlayarak açıldı. Arka taraftan şaşkınlık dolu sesler yükseldi. Birisi çığlık atınca, Arik ile Yusuf'un ellerini sıkı sıkı tutmaya devam ederek arkama baktım.

Salonun kapıları ardına kadar açılmıştı ve kalabalıkta kapılara en yakın duranlar içeriye az önce giren insanlardan panikle uzaklaşırken sendelediler. Üç kişiydiler: şık siyah giysiler içinde iki erkek ve bir kadın. Başlarında örtü biçiminde, karanlıklar içinde oynayan sülükler vardı.

Bir erkek sesi salonda boydan boya gürledi. “Birleşik Meclis üyeleri, bir uyarı yapmaya geldik!”

Arik soluk soluğa, “Yüce Maitaf, bunlar Dernek,” dedi. Korkudan ciğerlerim sıkıştı.

Meclis üyelerinin hepsi yerlerinde donup kalmıştı. Ayelet Nitsan koridordan yukarı doğru ateş püsküren gözlerle bakıyordu.

Üç işgalcinin oluşturduğu üçgenin ucundaki adam, “Dernek adına konuşuyoruz,” dedi. “Bildiğiniz gibi şu anda değiştirilmiş kız Samira Harun’u gözetimimiz altında tutuyoruz. Eğer Meclis, Aile Yasalarını yürürlükten kaldırırsa Samira ölür. İzleyeceğiz. 133 numaralı tasarı geçerse, kızın bulunduğu yere emir gönderilecek. Samira’nın yaşamasını istiyorsanız Aile Yasalarını feshetmeyin.”

Son sözleri tavanın altında yankılandı.

Hayır. Samira’ya bir şey olmasın.

“Yüce Maitaf,” dedi kardeşim bir daha.

“Belki de blöf yapıyordur,” dedim. “Onu öldürmezler, o bir büyücü.”

Arik inanmamış gibi bana baktı. “Xanite varoşlarından bir yabaniyi mi? Elbette, öldürürler.”

Artan gürültü patırtının arasında, Halan bölümünden iç burkan bir çığlık yükseldi ve Gadi Daud’un koridora ulaşmak için kelimenin tam anlamıyla insanların üzerinden tırmanıp atladığını gördüm. Kalabalık onun kim olduğunu anlayınca, geçmesi için yol verdi. Gadi Daud, Dernek üyelerinin birkaç metre ötesinde durdu, daha fazla yaklaşmaya korkuyordu. Samira’nın babası ve Marah da ona yetiştiler.

Bir grup Meclis muhafızı Dernek üyelerinin arkasında, girişte belirdi ama daha gerideki adamla kadını yakalayamadan, yüzü olmayan iki büyücü fırıl fırıl dönerek aynı anda sihirlerini gönderdiler. Havada turuncu kıvılcımlar çaktı.

Öndeki birkaç muhafız sallandı ama düşmedi. Onun yerine, arkalarındaki adamlar ellerini kaldırıp hep bir ağızdan büyülü sözleri kükrercesine söylerken, yaylım ateşi gibi yeşil kıvılcımları işgalcilerin üzerine salarken yana doğru yalpaladılar.

Maskeli Kasirler daha da yoğun, barut gibi kıvılcımlardan oluşan bir bulutla karşılık verdiler. Muhafızlar sayıca daha fazla olsalar da, koridora doğru geri çekilmeden önce sadece iki gönülsüz girişimde daha bulundular.

Batyah, “Korkaklar!” dedi.

“Suç ortakları desek daha doğru,” dedi kardeşi küçümseyerek. “Hiç uğraşmadılar bile.”

Ortada duran Dernek üyesi gülünce, tüylerim diken diken oldu.

“Yalan söylemiyoruz.” Marah ve Harun’lara sesleniyordu. “Sizi temin ederim, Samira bizim himayemizde. Ama daha fazla kanıt gerekiyorsa...” Elini yeleğinin göğüs cebine soktu.

Arik hayretle, "Marah da mı blöf yaptıklarını düşünüyor yoksa?" dedi. "Bunu nasıl göze alabilir?"

"Marah, Samira'mın hayatıyla kumar oynamaz," dedim. "Belki de zaman kazanmaya çalışıyordur..."

"Ne zamanı?"

Yabaniler ve kardeşleri, Arik'le bana bakıyorlardı, yüzleri belirsizlikle kaplıydı. Hâlâ uzun zincirimiz içinde duruyorduk, ama daha dakikalar önce çok güçlü hissettiğimiz bağ şimdi kırılıyordu.

Gözucuyla siyah-beyaz bir şerit dikkatimi çekti. Genç bir Kasir, koridorun dışına doğru koşuyordu. Uğursuz başsız silüetlere yandan yaklaşırken onu tanıdım. Azariah'ydı.

Kadının çok yakınında durup iki elini birden karmaşık bir düzende kaldırdı. Saçma bir biçimde bana kukla oynatanları hatırlattı. Azariah dudaklarını uzun sihirli sözlerle oynattı ve bir an için kadının yüzündeki duman, nehirin üzerini saran sis gibi dağılır gibi oldu. Kadının yüzündeki maske kalkmadan Azariah'ya bir sihir nişan aldı. Turkuaz kıvılcımlar çıtırdadı. Azariah haliya yığıldı.

Birisi çığlık attı. Arik elimi sıkınca ben olduğumu fark ettim.

Batyah'nın kardeşi, "Onu öldürmezler. O bir Kasir," dedi.

"Yardım etmiyorsun," diye tısladı Batyah. Bana, "Maayan haklı. Bu sadece bayılma sihri."

Onların bölümünde, Halanlar öne doğru eğilmişlerdi. Bazıları sıraların altına saklanmak ister gibiydi. İki-üç Kasir Azariah'nın hareketsiz bedenini Dernek üyelerinden uzağa sürükledi. Tüyler ürpertici peçeleri yüzlerinin çevresinde daha da karanlık bir şekilde döndü.

Sağ yumruğunu kaldırarak, "İşte!" dedi öndeki adam. "Kızın kolyesi bu. Daha yarım saat önce boynundaydı."

Samira'nın teneke zincirini sallıyordu. Görüntüsü mide-me yumruk gibi indi. Büyüçüden korkusunu unutan Gadi Daud öne doğru atılıp kızının kolyesini onun elinden çekip aldı. O ve Banar Harun gerçekten de Samira'nın mı diye görmek için yanıp tutuşarak kolyeye doğru eğildiler.

"O bize lazım," dedi Arik.

"Ne?" dedim, kafam karışmıştı.

"Kolyesini görmemiz lazım. Hemen." Bana öyle ısrarlı bir bakış attı ki anladım. Önsezi. Elini bırakıp koridordan yukarı doğru koştum.

Batyah, "Rivka!" diye bağırdı.

Onu duymazdan geldim, altın rengi halıyı hızla katettim, neredeyse Gadi Daud'la çarpışacaktım.

"Görebilir miyim onu," dedim nefes nefese.

Samira'nın ailesi beni duymadı. Gadi Daud avuçlarının içinde teneke zincirle iki yana sallanıyordu. Banar Harun en son kızının boynunda gördüğü kolyeye boş boş bakıyordu. Marah'yı aradım ama o da Azariah'nın yanında çömelmiş başka bir Kasir'le konuşuyordu.

Dernek lideri, "Unutmayın!" diye bağırdı, yükseltilmiş sesi çınlıyordu. "Aile Yasalarını yürürlükten kaldırırsanız, Samira Harun bu geceyi canlı çıkaramaz!"

Bunları dedikten sonra o ve iki arkadaşı açık kapılardan koşarak çıktılar. Muhafızlarla karşılaştıklarında, merdiven sahanlığının renkli parlak ışıklarla aydınlandığını gördüm uzaktan ama daha sonra ne olduğunu görmedim çünkü sonunda Marah beni fark etmişti. Salon bir curcuna halindeydi ve sesini duyurmak için bağırarak zorunda kaldı.

"Rivka, üzgünüm!" dedi, yüzünde umutsuz bir ifade vardı. "Oylamaya devam edemeyiz. Meclis sizin tarafınızda, bundan eminim ama Samira..."

“Kolye!” diye haykırdım, sabırsızlıkla titreyerek. Gadi Daud’a dönerek kolyeye uzandım, ama o geri çekildi. Üzerimde siyah elbiseyle saçlarım açıkken beni tanımamış olabileceği geldi aklıma.

Marah ona Xanite dilinde bir şeyler söyledi bağıarak ve sonra bana, “Samira’nın kolyesiymiş. Nerede olsa tanırmış!” dedi.

“Biliyorum! Sadece görmem lazım!”

Sonunda Samira’nın annesi kolyeyi elime sıkıştırdı. Önceki gibi görünüyordu ama yuvarlak kısımda bir şey dikkatimi çekti. Metalden oval, pürüzsüz ve lehimsizdi. Oysa ki, Samira onu bana gösterdiğinde bir madalyondu.

Meclis’in her yanını sarmış sayısız büyü izlerini kafamdan uzaklaştırarak elimdeki ucuz teneke parçasına odaklandım. İşte oradaydı. Bir tüyün gıdıklaması gibi sihirin en belirsiz varlığı. Mühür.

“Ne oldu?” Arik’in sesini duyunca sıçradım. Caleb ve Hilah koridordan yukarı doğru koşarak gelince başımı kaldırdım.

“Bir saniye.” Tartışan meclis üyeleri ve laklak eden izleyiciler arasında gürültü dayanılmazdı. Yoğunlaşmıyordum. Dışarıdaki hol şimdi boş görünüyordu, o yüzden salondan dışarı fırladım. Harunlar, Marah, kardeşim, Caleb ve Hilah ordu halinde arkamdan geldiler.

Mermer merdiven sahanlığında kimse yoktu. Dernek üyeleri gitmişti. Meclis muhafızlarının onları kovaladığını umdum.

Yeniden Samira’nın kolyesine odaklanarak Mühür’ün karşı sihrini mırıldandım. Madalyonun lehimi geri geldi. Zorlayarak açtım, kendimi hayal kırıklığına hazırlamıştım ama içine bir kâğıt parçası sıkıştırılmıştı.

Ben kâğıdı açarken Marah, "O ne?" dedi.

"Samira'dan bir mesaj olduğunu umuyorum." Kardeşime baktım. "Arik orada olduğunu biliyordu."

Kâğıt parçasını avcumda düzleştirdim. Minik harflerle üzerine karalanmış sözler şöyleydi *Shimson Omri'nin evindeyim.*

Omzumun üzerinden okuyarak, "Yüce Maitaf," dedi Hilah. "Bu Merav'ın babası."

Sırtımdan yukarı doğru bir ürperti hissettim. Notu Arik'e, Caleb'a ve Marah'ya gösterdim. Marah alçak sesle küfretti, boğuk bir sesle Samira'nın ailesine tercümesini geçip "Omri'yi geberteceğim," dedi.

"Hilah, Merav nerede yaşıyor biliyor musun?" dedim.

"Pilshan Sokağı 29 numara," dedi Hilah duraksamadan. "Baharda o partiyi yaptığı zaman adresi verirken duymuştum."

"Bir dakika," dedi Marah. "Sen ne yap..."

"Onu oradan çıkaracağım," dedim. "Hemen."

"Hayır," dedi Marah. "Bu delilik. Plan yapmamız..."

"Buna vakit yok. Samira'yı hemen kurtarmamız lazım. O olmadan, Dernek'in Meclis'i tehdit edecek bir şeyi kalmaz ve böylece yasa geçebilir."

"Rivka, yasa bekleyebilir," dedi Marah.

"Hayır, bekleyemez. Bu mesele sadece Arik'le benim meselem değil. Onları da ilgilendiriyor." Başımla salonun kapılarını işaret ettim. "Eğer Aile Yasaları bugün yürürlükten kalkmazsa tutuklanabilirler. Yabaniler, Arik gibi diğer şehir devletlere sürgün edilebilir. Meclis'in Aile Yasalarını bugün feshetmesi gerekiyor ve Samira'nın öldürülmeyeceğini

bilmezlerse bunu yapmayacaklar." Öfke her yanımı sardı. Dernek ne cüretle Meclis'i isteğine boyun eğdirmek için on yaşında bir kızı rehin alabiliirdi?

Marah bariz bir şekilde kararsız kalmıştı. "Bu çok tehlikeli. Banar Omri yetişkin bir büyücü." Caleb'in çatık kaşlarla bizi izlediğini fark edip işaret diline geçti.

"Ama evde değil ki," dedi Hilah, Marah Caleb ile konuşurken. "Bütün Omri'ler burada. Gördüm onları."

"Mükemmel," dedim. "Ben gidiyorum."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Arik, yanımda durmak için yer değiştirdi.

Ona katılan Hilah, "Ben de," dedi.

Söylenenleri anlayan Caleb da işaret diliyle, *Ben de*, dedi.

Marah hemen, *Hayır*, dedi. Yüksek sesle: "Hiçbiriniz gitmiyorsunuz. Evin korumasız bırakılmadığını size garanti ederim. Polisi harekete geçirebiliriz."

"Polisin işe yaramadığını bana sen söyledin," dedim.

"Azariah da bizimle gelse?" diye önerdi Arik. "O yetişkin bir büyücü."

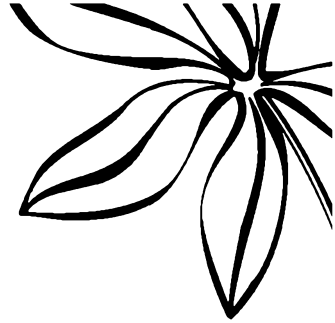
"Hâlâ bilinci yerine gelmedi," dedi Marah gözlerini perdeleyen endişeyle.

"Gidelim," dedim. Kimin bizimle gelebileceğini tartışacak daha fazla zaman yoktu. "Samira'yı kurtarıp buraya getireceğiz ve böylece Meclis, Aile Yasalarını feshedebilecek."

Marah, Caleb'ı elinden yakalamaya çalıştı ama o kaçtı. *Bunu yapmama izin ver*, dedi işaret diliyle.

Bir an için Marah kavgaya devam edecek gibi oldu ama sonra bir kez başını salladı. İşaret diliyle anlamadığım bir şey söyledi ve Caleb'ı alından öptü.

“Biz dönene kadar oylama yapmamalarını sağla,” dedim.
Marah gözlerime baktı. “Elimden geldiğince size zaman kazandırırım.”

Arik, Caleb, Hilah ve ben Pilshan Sokağı'nda bir ara yoldaki dükkân tentesinin altına doluşmuştuk.

"Artık ne yapacağımıza karar versek iyi olacak," dedi Arik.

"Eve nasıl gireceğiz?" diye sordu Hilah, Meclis'ten beri koştüğümüz için nefes nefeseydi. Caleb'a dönerek konuşmayı unutmuştu, ama o problemi anlamış gibiydi.

Yazı tahtasına karalayiverdi: *Hizmetçilerin giriş kapısı?*

"Tabii ya, kilitli değildir," dedim.

Caleb kafasını hayır der gibi salladı. *İçimizden biri kapıyı açan kişiyi girişten yeterince uzaklaştırabilirse, diğerleri de içeri dalaabilir.*

"Kapıyı arkalarından kilitlemezerse," dedi Arik.

Değerli dakikalarımız boşa gidiyordu. Sonra birden aklıma geldi. "Geri kalanımız görünmez olursa çok uzaklaştırılmalarına gerek kalmaz," dedim.

Hilah bana boş boş baktı ama elçilikten nasıl sıvıştığımı bilen Arik, "Hepimizi birden görünmez yapabilir misin?" dedi.

Bu düşünce midemi bulandırdı ama hemen bu duyguyu uzaklaştırdım. Tek bir hata yapma lüksümüz yoktu ve daha içeri girmeden yakalanabilirdik.

“Bizi içeri sokacak uzunlukta bir süre için yapabilirim,” dedim yanılmadığımı umarak. Peçe’nin altında mahsur kalma olasılığından söz etmedim.

“Bir dakika, sen gerçekten de insanları görünmez yapıyor musun?” dedi Hilah, çok etkilenmişti.

“Hizmetçi girişinde kapıyı kim çalacak?” dedi kardeşim.

Yakın mesafeden dudaklarımızı okuyan Caleb kendisini işaret etti. *O kapıya sadece bir Halan gidebilir ve sen Rivka’yla kalmalısın, yazdı çabucak.*

Böyle diyerek ok gibi Pilshan Sokağı’na fırladı, biz de onu takip ettik.

Bomboş sokakta görkemli konaklar sıralanmıştı. 29 numaranın önünden geçince, pencerelerden bir sürü göz beni izliyormuş gibi hissettim. Köşeyi dönüp ara sokağa saptık. Caleb evleri sayarak yolun aşağısındaki üçüncü kapıyı işaret etti.

Omri’lerin evinin hizmetçi girişinin karşısındaki merdiven boşluğunda toplandık. Caleb orta basamağa tüneyince, ben de sessizce Peçe’yi Hilah’ya, kardeşime ve kendime yapmaya giriştim. Gözlerindeki sonsuz güven duraksamama sebep olacaktı ama doğru bir şekilde mırıldanunca üçümüz de kaybolduk. Caleb’ın tüyleri diken diken oldu, altındaki basamağa tutundu.

“Yüce Maitaf,” dedi Arik.

“Elini bana ver,” dedim ona. “Sen de Hilah’nın elini tut.” Bir süre el yordamıyla arandıktan sonra, zincir oluşturunca Caleb’a doğru döndüm. Artık bizi göremediği için, aklıma yapacak tek şey geldi, hafifçe omzuna dokundum. Önce

sıçradı, sonra merdiven boşluğundan yavaş yavaş çıktı. Onun arkasından ben de Arik ve Hilah'ya yol gösteriyordum. Caleb kapıyı çalarken biz de hizmetçi girişinin bir tarafındaki evin duvarına kendimizi yapıştırdık. Saniyeler ağır ağır geçerken Peçe'nin üzerimizde kalıcı olması ihtimalini düşünmemeye çalışıyordum.

Mavi elbiseli ve beyaz önlüklü bir kadın kapıyı açtı. Nefesimi tuttum.

Caleb işaretlerle bir şey söyleyerek ara sokağın ilerisini gösterdi.

Kâhya şaşkın şaşkın, "Sen kimsin?" dedi.

Caleb daha heyecanlı bir şekilde sokağı işaret edip kadına dışarı çıkması için hareketler yaptı.

Kadın kıpırdamadı. "Sorun ne? Konuşamıyor musun?"

Kafasını iki yana salladı, kulağma ve dudaklarına dokundu hafifçe. Sonra gösterdiği yöne doğru bir adım attı, kâhyayı da yanına çekeceğini umuyordu. Yüzünü kaplayan rahatsızlık ve kuşku ile kaşları çatılınca kalbim sıkıştı. Ama Caleb yüzünde daha çok yalvaran bir ifadeyle kadına gelmesini işaret etti.

Sonunda kadın eşiği geçti. Şimdi kapının önündeki basamakta duruyordu ama arkasında Arik'in, Hilah'nın ve benim sıkışabileceğimiz kadar bir aralık yoktu. Kıpırdamadan durdum, bütün kaslarım gerilmişti, Samira'nın madalyonu avucuma batıyordu.

"Birine bir şey mi oldu?" diye sordu kâhya sokağın ucuna bakarak. "Bir şey görmüyorum."

Caleb gözleriyle yalvararak sokağa doğru birkaç adım daha attı. Sonunda, Omri'lerin kâhyası arkasında kapıyı açık bırakarak Caleb ile beraber parke taşların üzerine indi. Hiç

beklemedim. Arkamdaki Arik'i de çekerek sessizce basamaktan yukarı zıpladım ve içeri daldım.

İzleyecek tek bir yol vardı. Sağımızda yükselen merdivenden çıktım. Cilalı parke zemini olan bir koridora ulaştık. Çerçevesi suluboya tablolar desenli duvar kâğıtlarının üzerindeydi. Ev ürkütücü biçimde sessizdi.

"Sence Samira'yı nerede saklıyorlar?" diye fısıldadı Arik.

"Bilmiyorum," dedim sabırsızca.

"Merav'ın Samira'nın burada olduğundan haberi yok bence," dedi Hilah'nın bedeni olmayan sesi. "Yeterince kendini beğenmiş bir hali yoktu."

Beni göremiyorlardı gerçi ama başımı salladım. Büyük ihtimalle Banar Omri bu sırrı Merav'la paylaşmamıştı.

"Bu da demek oluyor ki Samira'yı çok iyi saklamışlar," diye devam etti Hilah.

"Aramaya başlayalım," dedi kardeşim.

Bu koridordaki kapalı kapıları parmak ucunda geçtik. "Bunlar yatak odaları sanırım," dedim fısıltıyla.

"Kontrol etsek mi?" dedi Arik.

Cesaretimi toplayıp bir kapıyı iterek açtım. Yavaşça kapatmadan önce gözüme bir karyola ve püsküllü bir halı ilişti. "Yatak odası. Merav bu katta uyuyorsa, Samira bu katta olmaz. Hilah, herhangi bir sihir hissediyorsan söyle."

"Sıradan şeyler dışında hayır," dedi. Omri malikânesinde, temeller için yapılmış kuvvetlendirme sihirlerinden, duvarlardaki yangın önleyici sihirlerden ve belki de hırsızlıklara karşı ev halkını uyaracak pencerelerdeki koruyucu bölmelerden gelen o tanıdık sıkıntı vardı. Elçilikte hissettiğim gerginlikten pek farklı değildi. Eğer dernek Samira'yı fazladan sihirlerle koruyorsa, ki bunu yaptıklarına emindim, daha ona pek yaklaşamamıştık.

Aniden paniğe kapılarak yatak odasının kapısını tekrar açıp Arik ve Hilah'yı içeri soktum. "Bu şekilde devam etmek çok riskli."

"Sen neden söz ediyorsun?" dedi Arik.

"Görünmezlik sihirini fazla uzun süre devam ettirirsem, geri alamayabilirim. Sihiri sizin üzerinizden kaldıracam."

Yüzlerindeki ifadeyi göremediğime memnundum. Şaşkınlık dolu sessizlikleri kendimi yeterince suçlu hissettiriyordu. Hilah'ın eline uzandım. Onu ve kardeşimi sıkıca kavrayınca, düşüncelerimi sakinleştirip düşünce gücümün tamamını Peçe'yi kaldırmaya yoğunlaştırdım. Gözümün önünde yeniden belirdiler ve rahat bir nefes aldım.

Arik, "Ya sen?" dedi ısrarla, hâlâ görünmez olan elimi bırakmadan.

"Ben gizli kalmalıyım ki yukarıya keşfe çıkabileyim. Siz burada bekle..."

"Hayır," dedi kardeşim. "Bizim için görünmezlikte mahsur kalma tehlikesi varsa, senin için de yok mu?"

"Biriyle burun buruna gelme riskini göze alamam," dedim. "Ayrıca, en azından on beş dakika sorun çıkmadan görünmez kalabileceğimi biliyorum."

"On beş dakika mı?" dedi Hilah. "Çoktan beş dakika geçti! Onu bulmak ne kadar sürecektir kim bilir!"

"Bir şey olmaz," dedim, sadece sesimin kendimden emin çıkması yeterli olduğu, öyle görünmek zorunda kalmadığımı için şükrettim. "Hemen dönerim."

Yatak odasından çıkarken kardeşimin, "Tek başına bir şeye kalkışma," dediğini duydum.

Halı kaplı merdivenlerden üçüncü kata tırmandım. Siniirliydim ama kendime burada olabilecek herkesin Meclis'e

gittiğini hatırlattım. Nöbet tutması için burada kalma şanssızlığını yaşayan her kimse muhtemelen Dernek hiyerarşisinin en altındaydı.

Odaları hızlı bir şekilde gözden geçirdim. Bir kapının altında güneşten ağarmış perdeler ve tozlu bir sallanan atla tamamlanan bir çocuk odası, bir başkasında bal rengi rafları ve deri koltukları olan hoş bir kütüphane vardı. Hâlâ bir şey hissetmiyordum.

Yüreğimi korku sararken, son merdivenleri de çıktım. Yarı yolda atmosferde bir şeyler değişti. Yukarıya ve soluma doğru belirsiz ama ısrarlı bir çekim hissettim. Merdiven aralığına ulaşip nefesimi tuttum. Dördüncü katta hiç ses yoktu ama bir yerde bir duvar saatinin tik takları duyuluyordu. Ses ilerideki açık kapıdan geliyordu. Birisi öksürdüğünde içime hava çekmek üzereydim.

Bir an için taş kesildim. Sonra koridorun ucuna kadar süzülüp kapı aralığından içeri baktım.

Koyu renk ahşapla kaplamalı bir müzik odasıydı burası. Bir klavsen, bir harp ve sarı ipek döşemeli, aslan ayaklı koltuklar vardı. Koltuklardan birinde sırik gibi, siyah takım elbiseli bir adam oturmuş, cep saatine bakıyordu. Yalnızdı.

Aşağı kata geri döndüm.

“Samira galiba dördüncü kattaki müzik odasında,” dedim Arik ve Hilah’ya. “Sihirleri hissettim. Ayrıca bir nöbetçi var.”

“Sadece bir tane mi?” dedi Hilah. “İyi o zaman. Birden çok kişiyi evden çıkarmak için kandırmam daha zor olurdu.”

“Kandırman mı?” dedim.

Hilah başını salladı. “Benim yapmam şart. Arik Halan ve senin de Samira’yı bulman lazım. Beni tanı mıyor.”

“Onu nasıl kandıracağını?” dedim.

Hilah omuzlarını silkti. "Onu Meclis'ten çağırdıklarını söyleyebilirim herhalde? Onu burada bıraktıklarına göre, muhtemelen gitmeye can atacaktır."

"Ama seri tanımıyor. Neden inansın ki sana?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?" dedi Hilah. "Çünkü yoksa zamanımızı boşa harcıyoruz."

Sinirlerimiz birbirimize karşı daha fevri davranmamıza yol açıyordu ama Hilah haklıydı. O kadar çok seçeneğimiz yoktu. Birden elimde hâlâ Samira'nın madalyonunu tuttuğumu fark ettim. Onu Hilah'nın avcuna sıkıştırdım.

"Bunu al. Güvenilirliğinin simgesi olarak."

Dokunuşumla irkildi, ama sonra sırtıttı. "Dâhice. Tamam. Biz aşağıya inene kadar ikiniz saklanın. Güvende olduğunuzu anlamanız için bir şeyler söylemeye çalışacağım."

Böyle diyerek odadan çıktı, Samira'nın kolyesi yumruğunun içinde sallanıyordu. Kulağımı kapıya dayadım. Arik şakağındaki bir bukleye oynuyordu. Caleb'in nerede olduğunu merak ettim.

Sonunda merdivenlerde ayak sesleri duyduğumda ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Banar Omri'nin kızı bırakmamı istediğinden emin misin?" dedi bir adam, ses tonu temkinliydi.

"Onun için endişelenmemeni söyledi," dedi Hilah berrak bir sesle, elçiliği ziyaret ettiği zaman babama karşı takındığı aynı itaatkâr tavırla.

"Zaten bir yere kaçamaz," diye söylendi yabancı. "Birinin nöbet tutması madem önemsizdi, başka herkes Meclis'teki gösteriyi seyrederken ben ne diye saatlerdir burada tıklı kaldım?"

"Bilmiyorum efendim," dedi Hilah, sesi daha zayıf çıktı.

Arik ile her yer sessizleşene dek bekledik. Sonra, "Yukarı çıkmadan önce sihiri kendi üzerinden de kaldır," dedi.

“Peki ya bir hizmetçiyle karşılaşsak?” diye direttim. “Sadece seni görürse, Samira’yı yine de kurtarabilirim.”

“Samira’yı kurtarman için görünür olman gerekiyor zaten,” dedi Arik. “Seni görene kadar kurtarıldığını anlamayacak.”

“Tamam.” Israr etmesinin gerçek sebebinin benim için korkması olduğunu biliyordum. Müzik odasına dönmek için kendimi zor tutmama rağmen, zihnimi bastırmaya çalıştım. Sonra karşı sihirin notalarının ezgisini mırıldandım. Hiçbir şey olmadı.

Arik küfür etti.

“Sadece dikkatim dağınık,” dedim ama midem endişeyle kasıldı. “Peçe’yi sonra da kaldırabilirim. Hemen Samira’yı bulmamız lazım.”

Arik’in itiraz etmesine fırsat vermeden, hızla yatak odasının kapısını açtım. Dördüncü kata ulaşmak için aceleyle onu neredeyse sürükledim. Açık kapıdan içeri daha tedbirli bir biçimde girdik.

Müzik odası şimdi boştu, başka ayrıntılar da gözüme çarptı. Klavsenin ince uzun bacakları. Arpın pirinç pedalları. Ve köşedeki dekoratif rafta daha fazla nesne: bir keman, bir flüt ve bir tef.

Buradaki sihir etkisi daha güçlüydü. Onu izleyerek klavsenin yanından geçerek duvarın içine monte edilmiş bir kitaplığa ulaştım. “O burada. Bu rafların arkasında bir saklanma yeri olmalı.”

“Banar Omri, Samira’yı neden müzik odasında saklasın ki?” dedi Arik. “Ailenin geri kalanı da burayı kullanmıyor mu?”

“Belki de kullanmıyordur. Arpın eksik telleri ve raflardaki şu aletler biblo gibi duruyorlar.”

Kitap raflarının karşısında, büyü akımlarının en güçlü hissedildiği noktada durdum. “Samira, beni duyabiliyor musun?”

Duvardaki saatin tik taklarından başka ses yoktu. Benimle alay ediyor, Hilah ve kandırdığı nöbetçi Meclis’e varıp da gerçek ortaya çıkıncaya dek fazla vaktimiz olmadığını hatırlıyordu.

“Galiba gizli bir kapı var,” dedim, kitaplığı yoklayarak gizli bir mekanizma aradım.

Arik yardıma koştu, raflardaki yığınla müzik kitabını indirdi. “Ama sadece açmakla olmayacak galiba, öyle değil mi?”

Haklıydı, tabii. Samira’yı gizli hapisshanesinden çıkarmak, Asharalı büyücüler tarafından yapılan en azından yarım düzine sihiri bozmak demekti.

Uzun bir duraksamadan sonra kardeşim can alıcı soruyu sordu. “Bunu yapabilir misin?”

Boğazımdan parça parça sihir melodileri yükseldi, ama hiçbirisi doğrusu değil gibiydi. Tereyağ bıçağıyla yıkmaya niyetlendiğim bir kalenin karşısındaydım sanki.

Yutkundum. “Hayır.”

Arik dudaklarını ıslattı. “Aslında...”

Üzüntüden ne yapacağımı şaşırdım. Meclis’te Samira’nın madalyonuna yaptığım karşı sihirin notaları aktı dudaklarım, yumuşakça mırıldandım. Kardeşim umutla dinledi, bu büyü parçasının bir işe yaramayacağını bilmiyordu.

Sonra sihirlerden oluşan sıkı ağ zayıf bir şekilde titrediydi. Umudumu yitirdim. Bir anda, Firem’deki ilk günümde Merav’ın kaldırma sihirini kazara nasıl bozduğumu hatırladım.

“Ne oldu?” dedi Arik.

“Daha önce bir sihiri bozmuştum,” dedim. “Nasıl yapıldığını bilmeden. Çünkü o Ashara büyüyüydü ve ben... akımları dışarı atmak için de diyebiliriz... Atsan büyüsü kullanmıştım.”

“Bunu tekrar yapabilir misin?”

Gözlerimi kapadım ve müzik odasındaki sihirlerle karşı farkındalığımın içine daldım. İşte oradaydı: sihirlerden oluşan dokumadaki en minik titreşim. Ezginin tamamını mırıldandım, ortaya çıkarma sihirini çekiverdim. Büyü ağı sarsıldı ama yeterli değildi. Mırıldamış sihirler sadece sızıntılardaki ve dereciklerdeki büyüyü yönlendirmek için iyiydi.

“Bir müzik aletine ihtiyacım var.”

Arik müzik odasına göz gezdirdi. “Bütün bunlar var ama çello yok mu?” Sonra bakışları köşedeki rafta sergilenen kemana takıldı. “Şuna ne dersin?”

“Ben keman çalmıyorum ki.”

“Bütün hafta benimkini çaldın ya.”

“O şey çalınabilir mi ki?”

Arik aletin tozunu alıp tellerini çekerek kontrol etti. Çıkan sesler mükemmel beşli aralıklardan çok uzaktı ama Arik kemanı çenesinin altına yapıştırıp, yayı tellerin üzerinden çekti ve alet akort olana dek vidalarını büktti.

“Güzel bir keman,” dedi. “Onu rafta bırakmaları ne ayıp.” Aleti uzattı.

Onu sapından tutup çenemle omzumun arasına sıkıştırdım. Yayı D telinin üzerinden çektim. At kılı kaygandı ve reçine sürülmesi lazımdı ama görünürde öyle bir şey yoktu.

“Bu çok garip,” dedi kardeşim, kendi kendine çalarak havada süzülen bir keman görüntüsü karşısında donakalmıştı. Sonra canlandı. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Sihirleri bozmak zorundayım,” dedim kitap rafının karşısında durarak. “Bozmaktan çok... yerinden oynatmak.” Hemen yanımda olduğu halde, Arik’in büyü iplerini algılayamadığını bilmek beni yalnız ve çaresiz hissettiriyordu. Birkaç dakika önce ezgisini mırıldandığım ortaya çıkarma sihirinin başlangıcını çaldım, ama buz gibi parmaklarım tellerin üzerinden kaydı. “Bunu yapamıyorum. Çello lazım bana. Kemancı olan sensin, Arik, bunu sen...”

“Ben büyücü değilim,” dedi. “Sensin. Ve çellomuz da yok. Panik olma, Rivka. İlk yapman gereken ne?”

Yapmaya kalkıştığım büyüü çok az anladığı açıktı, ama sakın sözleri beni yatıştırdı. Yine Atsan’daki evimizde birbirimizin önünde pratik yapıyor gibiydik. Arik’in zorlu pasajları çalışırken bana sözleriyle destek oluşunu hatırladım, altından kalkamadığım bir parçayı çalmayı başarana dek bana olan güveni asla sarsılmıyordu.

“İyi bir ses perdesi bulmam gerekiyor.” Kemanı tekrar alıp D majör gamı çaldım. Çalar çalmaz yanlış geldi, neşeli oluşu biraz alakasızdı. Diğer perdelerde de denedim ama işe yaramadı.

Kardeşim, “Daha ufak çaplı bir şey dene,” dediği anda ben de aynı şeyi düşünmüştüm.

Diyezsiz, bemolsüz A minörü seçtim ve etkisi hemen belli oldu. Sihirlerin ağı titredi. Cesaretleterek ortaya çıkarma sihirini bu perdeden çaldım. Müzik kendi rotalarındaki görünmez büyü akımlarını rahatsız etti. Hâlâ yeterli değildi.

“İşte bu,” dedi Arik, ama sihirlerde herhangi bir fark hissetmiş olamazdı. “Çalmaya devam et. Yayını tellere dik gelecek şekilde tut.”

Böyle bir zamanda pozisyonumu düzeltmesi saçmaydı, ama beni sakinleştirdi. Arik resitale hazırlanmama yardım ediyormuş gibi yaparsam her şeyin yoluna gireceğine inanabilirdim.

Düzinelerce sihiri ezbere biliyordum, kolayca kemana aktarabileceğim sihirlerdi, ama Merav'ın sihirini mahvettiğim zaman yaptığım doğaçlama olmuştu. Kendime ait yeni sihirler yapmak istemiyordum; var olanları çökertmeye çalışıyordum. Çello öğretmenim benden bunu istediğinde doğaçlama yapmakta hep berbattım ama bu farklıydı. Melodik anlamda uyumlu bir şey ortaya koymak zorunda değildim. Onun yerine, Ashara sihirleri etrafında yolumu bulmaya çalışarak boşlukları dolduracak notaları seçiyordum. Sihir topluluğunun tamamı sallanarak yıkılmaya başlayınca doğru yolda olduğumu anladım.

Çatlaklar çoğalıp genişledikçe, daha hızlı çaldım, çalınmayı isteyen her notaya yetişmeye çalışıyordum.

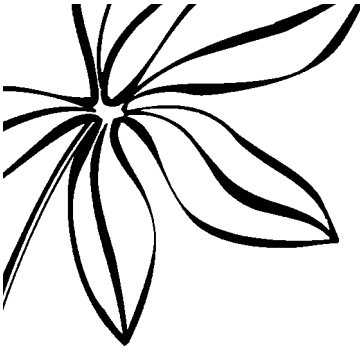
Tellerin ilerisindekileri gördükçe tonum sertleşti.

"Güzel. Acele etme." Arik beni cesaretlendirmeye devam etti, ama yalnızca konuşmuş olmak için konuşuyordu. "Arpej motifini sevdim. Tekrar dene."

Arik'in kemanı çok iyi tanıyan parmaklarına sahipmişim gibi yapıyordum. Onun elleri, benim büyüm. Etrafımızda alçak sesli bir vınlama oluştu, ayak tabanlarımdan yukarı doğru gürledi. Gözlerimi kapattım, melodim yüksek perdeden E teline tırmandı. Sihirler paramparça oluyordu. Tavandan aşağıya parça parça sıvalar dökülüyormuş gibi başımı eğdim, ama parçalara ayrılan fiziksel dünya değildi. Büyülü vınlama yoğunlaşınca Arik altüst oldu, kaygıyla etrafına bakıyordu.

Teker teker Ashara sihirleri sona erdi ve serbest kalan büyü müzik odasından yok olup gitmeden önce dalgalar halinde bana doğru geldi.

Bir çocuk çığlık çığlığa bağırdı: “İmdat! Buradayım!”

Ses beni öylesine korkuttu ki neredeyse kemanı düşürecektim. “Samira! Beni duyabiliyor musun? Benim Rivka!”

Bir sessizlik oldu. Sonra, “Rivka? Benim! Buradayım!” diye seslendi. Duvarın diğer tarafını yumrukluyordu.

Kardeşim kitaplığın içinde gizli bir bölme bulmak için çabalıyordu. Kemanı ve yayı bir koltuğun üzerine fırlatıp ona yardıma koştum, bu arada Samira diğer tarafta çılgın gibi güm güm vurmaya devam ediyordu.

Birden başparmağım tahta bir düğmeye denk geldi. Kitaplık titreyerek Arik’e ve bana doğru sallanmaya başlayınca gafil avlanarak çılgık attım. Samira açılan yarıktan bir tren gibi fırlayınca geriye doğru sıçradık. Paldır küldür kardeşime doğru koştum, oflayıp puflayarak tökezledi. Samira korkuyla irkildi.

“Samira, benim,” dedim. “Görünmez oldum ama buradayım.”

Sesime doğru döndü. Yüzünde tanıdığına dair bir ifade değil, sadece dehşet vardı.

“Benim,” dedim tekrar. “Sihir etkisi altındayım, ama bana dokunabilirsin. Bu elim.” Uzanıp elini tuttum.

"Rivka," boğulacak gibiydi. Üzerime atıldı, beni neredeyse yere düşürecekti. Ona sarıldım, kavrayışının kuvvetinden rahatladığımı ve kolay kolay geçmeyen korkusunu hissettim. Üzerinde ayak bileklerine kadar inen siyah bir elbise ve kas-katı yeni ayakkabılar vardı, saçları benimki gibi açıktı, ama birbirine girmiş, karmakarışık olmuştu.

Defalarca, "Eve gitmek istiyorum," dedi karnımın içine.

"Seni buldum," dedim. "Eve gideceksin."

Arik nefesini tuttu, başıyla koridoru işaret etti. "Biri geliyor."

Koridordan hızla yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Saklanacak zaman yoktu. Fasulye sırtına benzeyen nöbetçi odanın ortasına daldı, beni göremeden kitaplık ile duvar arasında kalan geniş boşluğa bakakaldı.

Bakışları Arik'e kaydı. Göz açıp kapayınca kadar elleri göğsünün önünde kıvrıldı. Sanki tam zamanında bir sihir yapabilirmişim gibi çılgınca kemana doğru atıldım. Yüksek perdeden bir çığlık duyuldu, Dernek üyesinin yüzünün önünde buz mavisi kıvılcımlar çaktı. Sihirli sözler söylemek yerine haykırıyordu, kolunu gözlerine kalkan yapmıştı.

Arik avaz avaz bağırdı: "Kaçın!"

Samira'nın eline yapışıp gözleri kör olmuş, sendeleyeyen Kasir'in etrafından hızla dolandım. Çıkardığımız patırtıya aldırış etmeden, merdivenleri yıldırım hızıyla indik.

Zemin kata ulaşmadan Samira arkada kalınca, Arik yere çömeldi ve ona, "Sırtıma çık," dedi.

Tereddüt etmeden söylediğini yaptı. Geri kalan merdivenleri hoplaya zıplaya inerek hizmetçi kapısından nefes nefese kendimizi dışarı attık.

Samira'ya, "O kıvılcımları sen çıkardın," dedim.

Arik'in sırtından aşağı kayarak inerken başını salladı. "Büyü öğrenmeye devam ediyorum."

“Madalyonunun içine o notu gizlemeseydin, seni asla bulamazdık.”

“Kâğıdı bir kitaptan kopardım,” dedi. “Bana yemek getiren adamın adını öğrenir öğrenmez mesajı yazdım. Hep orada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşuyorlardı. Sonra bugün gelip bana Meclis’teki büyü yoksunları yasaları oylamak yerine benim hayatımı kurtaracak kadar bana değer verirler mi acaba diye sordular. Onlara Meclis’in beni elinde tuttuklarına inanmayacağını söyleyip elimi şu şekilde madalyonumun üzerine koydum...” Elini boynuna götürek boşluğa dokundu.

“Akıllı kız seni,” dedim.

Kardeşim sözümüzü keserek, “Samira’yı hemen Meclis’e götürmek zorundayız,” dedi. Eğildi, Samira tekrar sırtına tırmandı. “Sıkı tutun.”

Salona ulaştığımızda, dört muhafızı girişte aylak aylak dolanırken bulduk. Yarı aralık kapıdan tarımadığım birinin hoparlörden konuşan sesi duyuldu.

Arik en yakındaki muhafıza, “Oylama yapıldı mı?” sordu.

Adam başını iki yana sallayınca az kalsın sevinçten uçaktım. Zamanında yetişmiştik. Samira ile kardeşimi salona çekştirip “Samira Harun burada!” diye bağırdım.

Konuşan meclis üyesi sustu. Bütün başlar rüzgârla salınan buğday başakları gibi bize doğru çevrildi. Yabaniler ve kardeşleri hâlâ yasama üyelerinin masalarının alt kısmındaki duvarın önünde dikiliyorlardı, bu görüntü yüreğimi gururla sızlattı.

Gadi Daud ve Banar Harun salonun arka tarafındaki insan yığınının arasından, “Samira!” diye haykırdılar. Samira kollarını uzatınca, annesi onu tuttu. Gadi Daud’un boynuna

sarılarak gözyaşlarına boğuldu, ama yüzünü babasına çevirince, güneş gibi parlak bir gülümsemeyle aydınlandı.

Bir yerden bir tezahürat sesi duyuldu ve saniyeler içinde Halan bölümünün tamamı ayağa kalkmış alkış tutuyorlardı. Birkaç Kasir de alkışlıyordu.

Arik, "Ah işte buradasın," diye haykırınca, hızla dönüp kalabalığın arasından sıyrılmaya çalışan Caleb'ı gördüm. Güvendeydi. Göğsümdeki sıkışma geçti.

Caleb gülümseyerek Arik'e sımsıkı sarıldı. Sonra gözleri beni aradı.

"Dinle," dedi kardeşim, "Rivka..."

Biri ona seslendi, Hilah da bizimleydi, hayretle bir Arik'e, bir coşku içindeki Harun'lara bakıyordu.

"Onu kurtardınız!" dedi sevinçten uçarak. "Rivka nerede?"

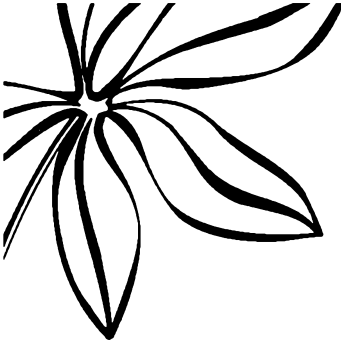
"Buradayım," dedim. "İyi misin? Nöbetçi geri döndü ve beni sandım ki..."

"Ah hayır!" dedi Hilah, omzumun ilerisine bakarak. "Canınızı yaktı mı?"

"Hayır, iyiyiz."

"Çok üzgünüm. Bana sorular sormaya başladı, kimden emir aldığımı filan öğrenmek istedi. Cevap veremedim. Samira'nın madalyonunu salladım ikide bir ama beni ona tuzak kurmakla filan suçlayarak koşa koşa Omri'lerin evine döndü. Ama Rivka, neden hâlâ görünmezsin?" Soruyu sorduğu anda yüzüne korku dolu bir bakış yayıldı. "Yoksa..."

"Mahsur kaldı," dedi Arik. Caleb'a baktı. "Rivka görünmezlik büyüsünde mahsur kaldı."

41

Önce değilim diye itiraz ettim, ama birkaç başarısız karşı sihir denemesinden sonra gerçek, korkunç bir biçimde ortadaydı. Peçe'nin altında hiç bu kadar uzun süre kalmamıştım ve her geçen dakika sihiri bozmak daha da zorlaşıyordu.

Kardeşim ve arkadaşlarım Samira'yı az da olsa görebilmek için itişip kakışan kalabalıktan beni korumak için etrafımı sardılar. Karşı sihiri bir kez daha mırıldandım ama pürüzsüz cam bir kubbenin üzerinde, eşeleyerek tutacak yer aramak gibi bir histi bu. Kayıp gitmeye devam ediyordum.

"Susalım, lütfen!" Sabrı taşan başkanın sesi salonda yankılandı. Kimse onunla biraz bile ilgilenmedi.

Arik defalarca, "Nasıl yardım edebilirim?" dedi. Benim için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylemeye dilim varmadı. Hilah parmaklarını büküp sihirli sözcükler sıralamaya başlayınca, aylar önce Firem yemek salonunda Merav'ın kaldırma sihirine yaptığım şeyi gördüğü kadarıyla Peçe'yi kaldırmaya çalıştığım anladım. Ancak beceriksizce yaptığı hareketlerden ve kekelemesinden anladığım kadarıyla Ashara büyüğü doğaçlamaya Atsan büyüğü kadar açık değildi.

Çabalarını yarıda kestim. "Azariah buralarda mı? Görünmezlik için Asharalıların karşı sihirini biliyor olmalı. Belki de..."

Hilah başını üzgün üzgün iki yana salladı. "İyileşmesi için evine götürdüler."

Bakışlarıyla beni aradı, ama göremediği için gözlerime bakamıyordu. Hiç kimsenin bir daha gözlerimin içine bakamayacağı bir gelecek önümde uzanıyordu ve ben palamarları çözülmüş başıboş bir gemi gibi hissediyordum. Kendisini bulmak için bunca yolu katettiğim kardeşim beni bir daha göremeyecekti. Bir hayalet gibi nasıl yaşayabilirdim?

Benliğimin her hücresi bu fikirden nefret etse de, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Kendi hatamla düştüğüm tuzaktan beni kurtarması için sürünerek babama gitmek zorundaydım. Küçük düşürücü bir durum olacaktı ama karşı sihiri benden esirgemeyecekti. Korkunç bir düşünce aklıma düştüğünde hâlâ orada mı diye merak ederek Meclis salonuna göz gezdirmeye başlamıştım bile. Ya beni bizzat Atsan'daki kız kardeşine teslim edene dek Peçe'yi kaldırmaya razı olmazsa? Ya o zamana kadar çok zaman geçmiş olur da, son derece yetenekli bir büyücü olan kendisi bile artık bedenimi geri getiremezse?

Tam o anda, Kasir bölümünün arka tarafında ayakta dikilirken ilişti gözüme. İleriye doğru boş boş bakıyordu, salondaki kaosa karşı kayıtsızdı. İçimde karmakarışık duygular uyandı: kaçtığım gece bana karşı davranışına duyduğum öfke, Arik'i sevmeyeceği için hissettiğim keder, beni Ashara'dan uzaklaştırmaya çalışacağı için kalbime dolan korku. Buraya taşındığımızdan beri bana söylediği parça parça şeyler ve sesi kafamın içinde yankılandı. *Senin sözün değersiz Rivka. Olgun*

*ve aklı başında bir genç kadın oldun. Kıvılcım arkadaşların olamaz!
Bu sihiri başarıyla yapabileceğine inanıyorum.*

İrkilerek bu son anıya dört elle sarıldım. Haftalar önce babam Peçe'yi öğrenebilecek yeteneğe sahip olduğuma inanmıştı. Şimdi de onun bu sihiri bozacak yeteneğime inancı olduğuna inanmak zorundaydım. Paniğe kapılmakla meşgul olduğum için, o akşam onun çalışma odasında sandalyeyi tekrar görünür hale getirmek için uğraşırken bana verdiği nasihati unutmuştum.

Arkadaşlarımın endişe dolu yüzlerine bakmamak için gözlerimi kapattım. Kalbim göğsümün içinde gümbür gümbür atıyordu; elbisemin içinde gevşemiş bir iplik tenimi gıcıkliyordu. Buradaydım. Gözlerim hâlâ kapalı olarak babamın çalışma odasına döndüm. Karşı sihiri yapmakla ilgili ne söylemişti?

Zihnin kaya gibi sağlam olmalı.

Düşüncelerimi yoğun ve opak hale getirdim, sonra da taş gibi sert.

Karşı sihiri bir kez daha mırıldanarak kendimi Arik, Caleb ve Hilah'nın oluşturduğu halkanın içinde dururken hayal ettim.

Neşe dolu bir çılgılık duydum ve biri bana sarıldı. Gözlerimi açtığımda kendimi kardeşimin kolları arasında titrerken buldum. Yumruklarımın elbisemin siyah kumaşını buruşturduğunu görebiliyordum. Arik beni kelimenin tam anlamıyla kaldırmasaydı haliya yığılabilirdim. Berbat bir an için kusaçağımı sandım ama his geçti. Caleb ve Hilah rahatlamış bir şekilde gülüyorlardı.

Kalabalığın içinde yeniden babamı aradım, ama kafalar denizi görüşümü engelliyordu.

Ben bu çileyi çekerken alkışlar ve neşe dolu bağırışmalar azalmamıştı. Şimdi çığlıklar sözlere karışıyordu: "Samira!" ve "Fesih!" Arik'in kollarından sıyrılırken bir elimi dengemi sağlayan kolundan çekmedim. Harun'lar yakınlarda ayak-taydılar, Samira şimdi babasının kollarındaydı.

Yukarıdan, salonun içinden bir gök gürlemesi duyuldu. Gadi Daud tiz bir çığlık attı, Banar Harun Samira'ya yapı-şarak başını eğdi. Gürültünün şokundan sonra müthiş bir sessizlik oldu.

"Afedersiniz," dedi başkan. "Bu oturum yeterince kesin-tiye uğradı. Herkes yerlerine döner ve devam etmemize izin verirse oylamayı yürütmekten memnuniyet duyacağız."

"Gerzek şey!" dedi Hilah. "Çatı üstümüze çökecek san-dım!"

"Sadece oylamayı tamamlamak istiyor," dedim, hâlâ tit-riyordum. Elim Arik'in elinin içine bırakarak Samira'ya ya-naştım. "Bizimle beraber öne gelir misin?"

Beni karşısında görünce gülümseyerek başını salladı, hâlâ babasının boynuna sarılmış haldeydi. Banar Harun ve Gadi Daud'a koridordan salonun aşağısına doğru ikizimi ve beni izlemelerini işaret ettim, kaşlarımı sessizce sorar gibi kaldırdım. Uzun, altın rengi halıda arkamızdan sessizce yürüdüler.

Biz yürürken Arik ve Samira'yla beraber salona girdiği-mizde konuşan meclis üyesi konuşmasına devam etti. "Sa-nırım anne-babasına kavuşan Samira Harun'un mutluluğu her şeyi yeterince açıklıyor. Umarım meslektaşlarım Aile Ya-salarını kaldırmak lehinde oy verirken yanımda yer alırlar."

Arkamızda yeni bir alkış dalgası yayıldı. Bütün yabani-ler ve kardeşleri, Arik'le bana sevinçle bakıyorlardı. Harun Ailesi tanık kürsüsü civarında ne yapacaklarını bilmeden

dolanıyorlardı, Samira hâlâ yüzünü babasının omzunda gizliyordu.

Saçlarını kulağının arkasına atıp tatlılıkla, “Başını kaldırıp meclis üyelerine bakar mısın, sadece bir saniye, seni görebilmeleri için?” dedim.

Yavaşça başını kaldırıp üyelerin bulunduğu sıralara baktı. Derslerimiz sırasında gözlerinde gördüğüm o yoğun ateş geri gelmişti ve o bakışın etkisini hisseden meclis üye sayısı birden fazla biydi.

Başkan, “Yasa tasarısında herhangi bir değişiklik olmadı,” dedi. “Başka konuşmak isteyen yoksa, 133 numaralı yasa tasarısının oylanmasına geçeceğiz ve bu yasa geçtiği taktirde, Aile Yasaları olarak bilinen 67 numaralı tüzük yürürlükten kaldırılacak. Tasarının geçmesi için en az on dört evet oyu gerekmektedir.”

Kâtipler her yasama üyesine boş kartlar dağıttı. Meclis üyeleri oy verirken, gergin gergin salona bakındım. Gözlerim hâlâ salonun arkasında ayakta duran babama takıldı. Bakışları Arik’te ve bendeydi ama yüzü ifadesizdi. En son annemin cenazesinin olduğu gün böyle bakmıştı.

Oylama sonuçlandı. Sayımın başlamasını beklerken avcum Arik’in elinde sırlıslıkla oldu. Bir kâtip kartları bir araya toplayıp ilk pusulayı diğer kâtinin okuması için havaya kaldırdı.

“Evet.” Sesi soğuktu ve sözcük havada cınladı.

“Bir,” diye fısıldadım.

“Ne oluyor?” Samira babasının kollarından sıyrılarak yarıma geldi.

“Oyları sayıyorlar,” dedim sessizce. “On dört oy çıkarsa, Aile Yasaları diye bir şey kalmayacak.”

Kâtip ikinci oyu duyurdu. "Çekimser."

Kalbim yerinden çıkacaktı.

"Hayır."

"Endişelenme." Arik elimi sıktı. "Daha on sekiz oy var."

"Evet."

İki etti.

Evetler artmaya devam ediyordu. Üç. Dört. Yedi. On. On dördüncü "evet" salonda yankılandığında kalbim yerinden çıkacak gibiydi. İzleyiciler kıpırdandı ama kâtipler geriye kalan oyları sayarken sessiz kalmaya devam ettiler. Üç hayır. İki çekimser. Ve on altı evet.

Sanki salonda sonuçları ezberden söyleyebilecek tek kişi bile yokmuş gibi başkan sayımı özetledi. "133 numaralı yasa tasarısı kabul edilmiştir. Aile Yasaları yürürlükten kalkmıştır."

Salondan sevinç çığlıkları yükseldi. Arik'i kucakladım. Bir daha saklamak zorunda kalmayacağım kardeşimi, ikizimi.

Arik susmak biliyordu. "On altı evet! Halanların tamamı ve iki de Kasir!"

Etrafımızdaki diğer yabancılar de kardeşlerine sarılıyordu.

Başkan, "Oturum sona ermiştir!" diye ilan etti ama kimse onu dinlemiyordu.

Bana inanmayan gözlerle bakarak, "Aile Yasaları yok mu artık?" dedi Samira.

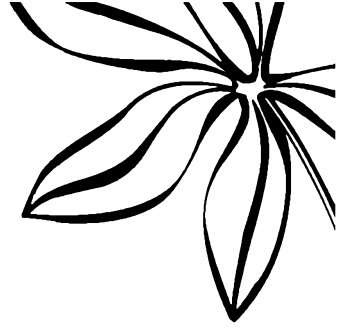
"Evet!" Yüz yüze gelebilmek için önünde diz çöktüm. "Bir daha hiç kimse seni ailenden koparamayacak."

Samira boynuma sımsıkı sarılıp yanağını yanağıma bastırdı. Sonra anne-babasına koşup heyecanla Xanite dilinde konuştu. Babası onu kahkahalarla tavana doğru kaldırdı.

Yusuf, Batyah, Dinah ve kardeşleri, Arik'le benim çevremize doluştular, isimlerimizi söyleyip ellerimizi sıkıyorlar,

ağızları kulaklarında gülümsüyorlardı. Neşeleri bulaşıcıydı. Her şey değişmişti ve bunu hissedebiliyorduk.

Kolay olmayacaktı. Yasayla gelen zafer bir gecede bütün problemlerimizi çözmeyecekti. Dernek, Meclis Aile Yasalarını kaldırdı diye vazgeçmeyecekti. Ama ben Ashara'ya kardeşimi bulmaya gelmiştim ve bulmuştum. Ve yeni arkadaşlarımızla beraber artık evim dediğim şehri değiştirmiştik.

Birincigün'de Arik'in akşam medsha provası vardı, İkincigün'de Caleb'in sağırılar okulundan sınıf arkadaşlarıyla bir proje üzerinde çalışması gerekiyordu ama Üçüncügün Hilah, ben, kardeşim ve Caleb ile okuldan sonra buluştuk. Samira'yı Omri'lerin evinden kurtardığımız günden beri dördümüz ilk kez bir araya geliyorduk.

Nehre ve Atsan'daki gibi taştan kemerli bir köprüye doğru yürüdük. Caleb duvarın üzerine tünedi, sırtı aşağıdaki suya dönüktü, geri kalanımız ona bakıyorduk.

"Nasılsın?" dedi Arik. "Elçilik nasıl?"

İç geçirdim. "Eve geldiğimden beri babam sanırım on ke-
lime etmemiştir."

"Atsan'a geri yollamadığına bak," dedi Arik mutlu mutlu.

Bir sessizlik oldu. Onlara söylemenin zamanıydı. Caleb'a baktım ve "Babam Ashara elçiliğinden istifa etti," dedim.

Bir vuruş süresince herkes dondu kaldı.

Caleb işaretlerle, *Niçin?* dedi.

Arik'in yüzüne bir gölge düştü. Nedenini sormasına gerek yoktu.

"Çok ani oldu," dedi Hilah. "Daha baharda geldiniz."

"Benim yüzümden," dedim. "Ve Arik'in yüzünden. Ve yaptığımız şey yüzünden. Kalmaya katlanabileceğini sanıyorum."

Kardeşim sonunda konuştu. "Gidiyor musun?" Sesinde garip bir şey vardı. Hiç onun sesi gibi değildi.

"Babam ay sonunda Atsan'a dönmek istiyor." Caleb ve Hilah dertli görünüyorlardı, ama Arik'in yüzü ifadesizdi. "Onunla beraber gitmek istemiyorum."

Hilah kardeşime bakarak, "Tabii ki istemiyorsun," dedi.

Caleb tahtasına, *Ama nasıl kalabilirsin ki?* yazdı.

Arik derinden gelen bir sesle, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Ashara'ya senin için geldim," dedim. "Eğer seni bırakmak zorunda kalacaksam, yaptığımız onca şey ne içindi?"

"O zaman kalıyorsun," dedi Hilah neşelenerek.

Yutkundum. "Daha babamla konuşmadım."

Arik, Caleb'in dudaklarını göremeyeceğini unutarak birdenbire başını çevirdi. "Benim yüzümden bu kadar çok şeyden vazgeçmeni istemiyorum."

"Vazgeçtiğim şeyler bırakmadıklarımdan daha az değerli," dedim. "Sen benim kardeşimsin."

"O da baban."

"Kardeşimle babam arasında, seni seçiyorum."

"Demek istediğim de bu," dedi Arik, yüzü acı içindeydi. "Seçmek zorunda kalman berbat bir şey."

"Bu benim vereceğim bir karar. Ve gerçekten uzun zaman önce ben seni seçtim."

"Birinin seninle gelmesini ister misin?" dedi Hilah. "Babanla konuşacağım zaman?" Kendisini kastediyordu. Arik bir yana, Caleb elçilikte hoş karşılanmayacaktı.

“Evet,” dedim minnetle. “Çok isterim.”

Böylece, ertesi gün okuldan sonra Hilah bana eve kadar eşlik etti. Yukarıya, konuta çıkmak yerine koridordan elçilik ofisine geçmeyi göze aldık. Derin sularda güçlükle ilerliyorduk gibi hissediyordum. Neyse ki Başkan Yardımcısı Liron’un ofisi karanlıktı. Beni ele vererek babama ispiyonladığından beri onu görmezden geliyordum.

Büyükelçinin ofisinin dışında iki tane yeşil deri koltuk vardı.

Okul çantamı bırakıp Hilah’ya, “Burada bekleyebilirsin,” dedim.

“İstersen ben de seninle içeri gireyim.”

“Teşekkür ederim,” dedim, birden boğazım düğümlenmişti, “ama onunla yalnız konuşmam daha iyi olur.”

Hilah koltuklardan birine yerleşirken babamın kapısını çaldım.

“Girin.”

İçeri adımımı attım. Hafta sonundan beri birbirimize karşı o kadar katı davranmıştık ki, ortamın resmi havası duruma neredeyse tam uyuyordu. Onun kızı değil de, daha çok dilekçesini sunmaya gelmiş yabancı bir öğrenci gibi hissediyordum kendimi. Belki tam olarak öyleydim.

Masasında üzerinde çalıştığı belgeden kafasını kaldırıp baktı. “Ah sen miydin,” dedi soğuk bir sesle.

“Tünaydın baba.” Sesim titremedi.

“Bir şey mi oldu?” dedi babam. “Çok meşgulüm. Biz ayrılmadan düzene koymam gereken çok şey var.”

Babam istifa edeceğini söylediğinden beri, bu an için söylenecek doğru sözleri düşünüp durmuştum. Zorluk, söylemek istediklerimi hatırlamakta değil, söyleyecek cesareti toplamaktaydı.

“Ben Atsan’a geri dönmek istemiyorum.”

Babam birtakım belgeleri karıştırarak karton bir dosyayı inceliyordu.

“Ashara’da kalmak istiyorum.”

Masasını kaplayan bürokratik yığından başını kaldırdı. “Çok yazık Rivka çünkü sen benim kızımsın ve ben nereye gidersem oraya gideceksin. Ben artık elçi olmayacağıma göre elçilikte yaşamaya devam etmeyi umuyor olamazsın.”

“Böyle bir beklentim yok,” dedim. “Firem’de yatılı kalmak istiyorum.”

Babam ses çıkarmadı ama dinliyordu.

“Elçi olarak atandığın zaman Atsan’da bir yatılı okula gideceğimi düşünmüştün. Bu da aynı şey olacak.”

“O zaman,” dedi alçak sesle, “Atsan’da bensiz kalmak istemediğini, benimle olmayı tercih ettiğini söylemiştin.”

Beklenmedik bir biçimde gözyaşlarım göz pınarlarıma hücum etti ve onlarla mücadele etmem gerekti. Duymamış gibi davranıp planımı açıklamak için çırpındım. “Şu anda Hilah’nın oda arkadaşı yok. Kızlar yurdunda bir birinci sınıf öğrencisi için yer var...”

“Firem’in harçları dışında bir de odanı ve yeme içmeni de ödememi mi bekliyorsun?” dedi babam.

Asla razı olmayacağından korkmaya başlamıştım, yine de, “Atsan’da kalsaydım öyle yapacaktın zaten,” dedim.

Koltuğunun kolçağını sıkarak “Kalman gerektiği belli oldu,” dedi. “Söyle bana Rivka, neden Ashara’da kalmak için can atıyorsun?”

Sene ortasında okul değiştirmek istemediğim, yeni arkadaşlarıma bağlandığımla ilgili kaçamak bir cevap verebilirdim ama ikimiz de bunun yalan olduğunu anladık. Artık yalanla işim bitmişti.

"Ashara'da kardeşimle birlikte kalmak istiyorum."

"Senin kardeşin filan yok."

"Benim bir erkek kardeşim var baba. Adı Arik ve Elisha. Asharalı. Ve ben onu seviyorum."

Sessizlik büyük bir çan sesinin ardından gelen boşluk gibiydi.

"Hepsi roldü, öyle değil mi?" dedi babam. "Bunca yıl boyunca. Hep o inatçı on yaşındaki kızsın sen."

İnkâr etmedim.

"Kadmiel'lerden geriye bir sen, bir de ben kaldık. Bir yabani için aileni terk edeceksin öyle mi? Bir büyü yoksunu için?"

"O benim kardeşim!" diye bağırdım.

"Ben de babarım!"

"İkiniz arasında seçim yapmam gerekmiyor. Ben hâlâ Rivka Kadmiel'im. Ama Ashara'da yaşamak istiyorum. Aile Yasalarının olmadığı bir şehir devlette."

"Bu dejenere şehirde, denetlenmeden, Halanlarla arkadaşlık ederek, Kadmiel adını utançla doldurarak yaşamak istiyorsun..."

Konuşmamızın bu kadar uzun sürdüğüne şaşırmıştım. Eğer son cevabı hayır olsaydı, beni çoktan göndermiş olurdu.

"Senden büyük beklentilerim vardı Rivka," dedi babam. "Atılğan bir çocuktun ama sağduyulu bir genç kadına dönüştün. Kadmiel Ailesi'nin umutlarını sana bağlamıştım. Şu son iki haftada temsil ettiğin her şeyi çöpe atmanı izledim."

Bir kova dolusu suçluluk midemin duvarlarından içeri döküldü. Ashara'da kalırsam babam herkesi kaybedecekti: oğlunu, eşini ve kızını. Merhamet etmem için beni utandırmaya çalıştığını bile düşünmüyordum. Hayal kırıklığı

gerçekti. Yoğun bir öfkeyle beraber ondan yayıldığını hissedebiliyordum. Ama kararım kesindi.

“Ashara’da kalmak istiyorum.”

“Peki!” Bu söz fişek gibi fırladı. Babam koltuğunda öne doğru eğildi. “O kadar çok istiyorsan burada kal. Firem’den mezun olana dek okul harcını, odanı ve yeme içmeni ödeyeceğim. Ama mezun olduğun zaman eğer Atsan’a dönmezsen benden tek kuruş alamazsın. Başının çaresine bakarsın.”

Başımın çaresine bakmak. Bunu iyice sindirmeye çalıştım. Firem’i bitirdiğimde yaşayacak bir yerim olmayacaktı. Babam Ashara’da üniversite okumam için para vermeyecekti. Çalışmak zorunda kalabilirdim. Kendimi geçindirme düşüncesi başımı döndürdü ama önümde daha üç yıl vardı. Bir çare düşünmek için zaman boldu.

“Tamam,” dedim. “Anlıyorum.”

Babamın gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Sonra alay ederek, “Hayır, anlamıyorsun. Daha çocuksun. Ama öyle olsun,” dedi.

Gözlerinin içine baktığımda demir bir kapının aramızda sertçe kapandığını görür gibi oldum. Eskiden o kapının iç tarafındaydım ama şimdi Arik’le beraber dışındaydım.

Ben çıkmayınca, babam buz gibi sert bir sesle, “Daha ne istiyorsun?” dedi.

“Hiçbir şey,” dedim çabucak. “Ben sadece...” Ofisteki hava birdenbire beni boğmaya başlamıştı. “Teşekkür ederim.”

Babamın sert bakışı yumuşamadı. Yeterince şey söylemediğimi düşündüm ama başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bir yanım onu sevdiğimi söylemek istiyordu ama o kadar uzun zamandır kendime ondan nefret ettiğimi söylemiştim ki onu gerçekten sevip sevmediğimden emin değildim.

“Teşekkür ederim,” dedim tekrar ve gözlerime dolan yaşlar akarken hızla arkamı döndüm. Hiçbir şey göremediğimden, kapının kolunu güçlükle bulup kendimi ofisten dışarı zor attım.

Fildişi rengi elbisesi içindeki Hilah’yı hayal meyal görebildim. Gözlerimi silerken bir an için kederli, nazik yüz ifadesini fark ettim. Sonra bir elimi ağzıma bastırmak zorunda kaldım çünkü ağlıyordum ve babamın duymasını istemiyordum.

Arkadaşım beni odama çıkarıp yatağımın üzerinde bana sarıldı.

“Konuştuğunuz her şeyi duydum,” dedi. “Merak etme, mezun olduktan sonra aç kalmama izin vermem.”

Burnumu çektim. “Teşekkürler Hilah. Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum. İstedğim oldu.”

“Ama aynı zamanda bir şey kaybettin.” Hilah ıslak yanağıma yapışan birkaç saç telini itti.

“Mutluyum,” dedim, hafifçe gülüyordum çünkü aynı anda omzunda hıçkırıyordum. “Annem, babam, Arik’le bir zamanlar aile olduğumuzu düşününce... Artık geriye hiçbir şey kalmadı.”

“Arik var,” diye hatırlattı Hilah.

“Evet,” dedim, “ve bu yüzden her şeye değer.” Ama şu anda kaybettiklerimin yasını tutmamak elimde değildi.

Altıncıgün Hilah ve ben Firem’in ön merdivenlerinden inip kızlar yurduna doğru yürüyorduk. Babam iki hafta daha Atsan’dan ayrılmayacaktı ama ofisindeki konuşmamızdan birkaç gün sonra giysi sandığım, okul kitaplarım ve çellomla

beraber Hilah'nın odasının boş kısmına taşındım. O zamandan beri babamı görmemiştim ve gitmeden önce hoşça kal demeye geleceğinden emin değildim.

Hilah ve ben üniformalarımızı çıkarıp daha ince giysiler giyerek Firem'den Kazeri Müzik Okulu'na yürüdük. Caleb merdivenlerde bizi bekliyordu. Okula gelen başka birkaç kişi Hilah ve bana yan yan baktılar ama kimse bir şey demedi.

Konser salonunda Caleb, Natan'ları uzaktan gördü ama onlar diğer ebeveynlerle beraber oturmuşlardı, o yüzden biz üçümüz önlere yakın yerler bulduk. Gaz lambaları kısıldı, sohbet edenlerin sesleri yavaş yavaş azaldı. Aydınlık sahnede on iki tahta sandalye ısıll ısıll parlıyordu. Müzisyenler siyah perdelerin arkasından teker teker çıktılar. Arik enstrümanına sarılıp seyircilere doğru kaçamak bakışlar attı. Birinci kemancı oydu.

Medsha çalmaya başlayınca müzik beni dertlerimden uzaklaştırdı. Ashara'yı, Atsan'ı, büyüyü, dersleri, babamın soğukluğunu ve mezun olduğumda desteğini çekeceğine dair sözünü unutmuştum. Sadece sestten oluşan kırlar, güneş ışığı gibi yaylı çalgılar, serin yağmur gibi flütler, yıldızlara benzeyen lir notaları vardı. Duyamadığı bir konserden sıkıldı mı diye merak ederek şöyle bir Caleb'a baktım ama hafifçe gülümsüyordu, çıplak kollarını koltuğunun kolçaklarına dayamıştı.

Son parça hüzünlü viyola ve çello akorlarıyla yumuşak bir şekilde başladı. Ardından ağırbaşlı ve berrak korno sesi duyuldu, birinci çello ile düete başladı. Sonra Arik'in sırasıydı. Alçak sesli yaylılar sestten bir örtü oluştururken, o git-tikçe yükselen dokunaklı bir solo çalıyordu. Belki de benim kendimi fazla önemsememdendi ama kemanından yayılan melodinin yalnızca benim için olduğunu hayal ettim.

Arik yüksek tonda, riskli bir notaya ulaştı, diğerk keman-cılar ani bir kreşendo ile katıldılar. Ardından bütün medsha çalmaya başladı, ses salonun en uzak köşelerine kadar ulaşı-yordu.

Konser bittiğinde Natan'larla selamlaşp Arik solosu için düzinelerce iltifatı kabul ettikten sonra dördümüz okulun yakınlarındaki bir parka yürüdük. Yaprakları ateş gibi bir turuncuya dönüşen bir akçaağacın gölgesinde halka halinde oturduk. Hilah çantasından bir kutu üzümlü bisküvi çıkarıp elden ele geçirdi.

Bir top kafamızın üzerinden uçarak gelip Arik ile Caleb'in arasındaki otlarda zıpladı. Küçük bir oğlan çocuğu koşarak geldi ve telaşla özür diledi. Caleb topu ona attı. Çocuk topu yakalayarak gülümsemeye başladı ama yüz ifadesi dondu. Bakışları Arik ve Caleb'dan Hilah ve bana kaydı, uzun elbi-selerimizle oturmuş, bacaklarımızı altımıza almıştık. Sonra arkasına bakmadan hızla kaçtı.

Hilah sinirli sinirli güldü. "Kader."

"Bunu yapmaya devam edersek böyle şeylerle daha çok karşılaşabiliriz," dedi kardeşim.

"Değişmesi gereken onlar," dedim. "Biz değiliz. Her ney-se, sadece şaşırdı. Kötü bir niyeti yoktu."

Çimlere kırıntılarını döke saça Hilah'nun bisküvilerini kemirmeye devam ettik. Güneş, hafif rüzgârda hışırdayan turuncu akçaağaç yapraklarının arasından yavaşça alçalıyor-du. Caleb tahtasına şöyle yazdı.

Aradi Noach gelecek yıl için beni Komedi ve Trajedi dersine da-vet etti.

"Ah, Caleb!" dedim. "Tebrikler!" Arik ve Hilah da aynı şeyi söyleyince Caleb'ın yüzünde güller açtı.

Yani senin de Komedi ve Trajedi alman gerekiyor, yazdı bana.

Tamam, dedim işaret diliyle. Doğru işaretleri hatırlamak için duraklayarak ekledim: Aradi Noach beni isterse.

Caleb eliyle saçmalama der gibi bir hareket yaptı.

Hilah özlemle, "Biliyor musun," dedi Arik'e, "konserine gelince piyanoyu bırakmamış olmayı diledim."

"Yeniden başlayabilirsin. Hâlâ iyisin," dedim.

"Sen piyanoda, Rivka çelloda ve ben de kemanda, bir piyano triosu olabiliriz," dedi kardeşim. "Harika bir birleşim olur. Gözümüm önüne getirebiliyorum: Bir yabancı, bir Atsanlı sözcü ve taşralı radikal."

"Ya Caleb?" dedim. "Piyano triosunda yok mu?"

Ben sizin menajeriniz olurum, yazdı düz bir yüz ifadesiyle. Ashara'nın bütün en zengin hanımlarının müzik salonlarındaki performanslarınızı düzenlerim.

Ağzını komik komik oynatmaya başlayınca hepimiz gülmekten yerlere yattık. Bu anın bitmesini hiç istemiyordum.

Artık eve gitme vaktiydi. Ayaklanıp üzerimizdeki kırıntıları temizledik. Dördümüz yan yana yürüyorduk, Arik ve ben ortada, Caleb onun solunda, Hilah da benim sağımdaydı. Sokakta oynayan çocukların ve eve dönen fabrika işçilerinin yanından geçerken, birkaç ay önce sadece hayal edebildiğim şeyi yaptığımı fark ettim: ikiz kardeşimle yan yana, saklanmadan Ashara sokaklarında yürümek. Ve ayrı ayrı yollara saptığımız zaman bizimkiler güneye, Horiel'e doğru, Hilah ile ben Firem'e devam ederken kardeşimin gidişini, onu yarın, yarından sonraki gün ve daha sonraki gün de tekrar görebileceğimi bilerek izledim.

Sözlük

Aevlia: Kuzey topraklarının güneydoğusunda yer alan ılıman bir ülke.

Aradi: Öğretmenlere verilen unvan.

Ashara: Rivka'nın şu anda yaşadığı kuzey topraklarındaki şehir devlet.

Atsan: Rivka'nın kökeni olan kuzey topraklarındaki şehir devlet.

Banar: Yetişkin erkekler için kullanılan unvan.

Birleşik Meclis: Ashara'nın hem Halanlardan, hem de Kasirlerden oluşan Yönetim Birimi.

Değiştirilen: Kuzey topraklarında Kasir ebeveynlerden doğan Halan çocuklar veya Halan ebeveynlerden doğan Kasir çocuklar için kullanılan terim, yabancı.

Erezai: Rivka'nın yaşadığı çağdan beş yüzyıl önce, Xana'dan gelen göçmenler tarafından kuzey topraklarında kurulan, sonradan şehir devletlere ayrılan krallık.

Fadra: Xana'nın güneyinde bir ülke.

Gadi: Yetişkin kadınlar için kullanılan unvan.

Gadin: Genç kadınlar için kullanılan unvan.

Halan: Kuzey topraklarında büyü yeteneğine sahip olmayan kişilere verilen ad.

Ikhad: Ashara'nın en büyük pazaryeri, şehrin merkezinde yer alır.

Kasir: Kuzey topraklarında büyü yeteneğine sahip olan kişilere verilen ad; büyücü.

Kıvılcım: Kuzey topraklarında, büyü yeteneği olmayanları aşağılamak için kullanılan bir terim.

Kiriz: Kuzey topraklarında yer alan bir şehir devlet.

Kuzey Toprakları: Rivka'nın yaşadığı bölge.

Maitaf: Maitafi inancının kutsal kitabı, Ashara'da ibadet edilen tek tanrılı din.

Meclis: Ürettikleri salgın hastalıkla Halanları yok etme girişiminde bulunduğu için yıkılan, Ashara'nın önceki Yönetim Birimi.

Medsha: Üç kemancı, iki viyolacı, iki çellocu, iki flütçü, bir lir sanatçısı, bir korno sanatçısı ve perküsyoncudan oluşan enstrümantal topluluk.

Senato: Atsan'ın yönetim yapısı.

Tekova: Kuzey topraklarında yer alan bir şehir devlet.

Xana: Kuzey topraklarından bir denizle ayrılan çöl ülkesi.